Hanna Lee

Billionaires

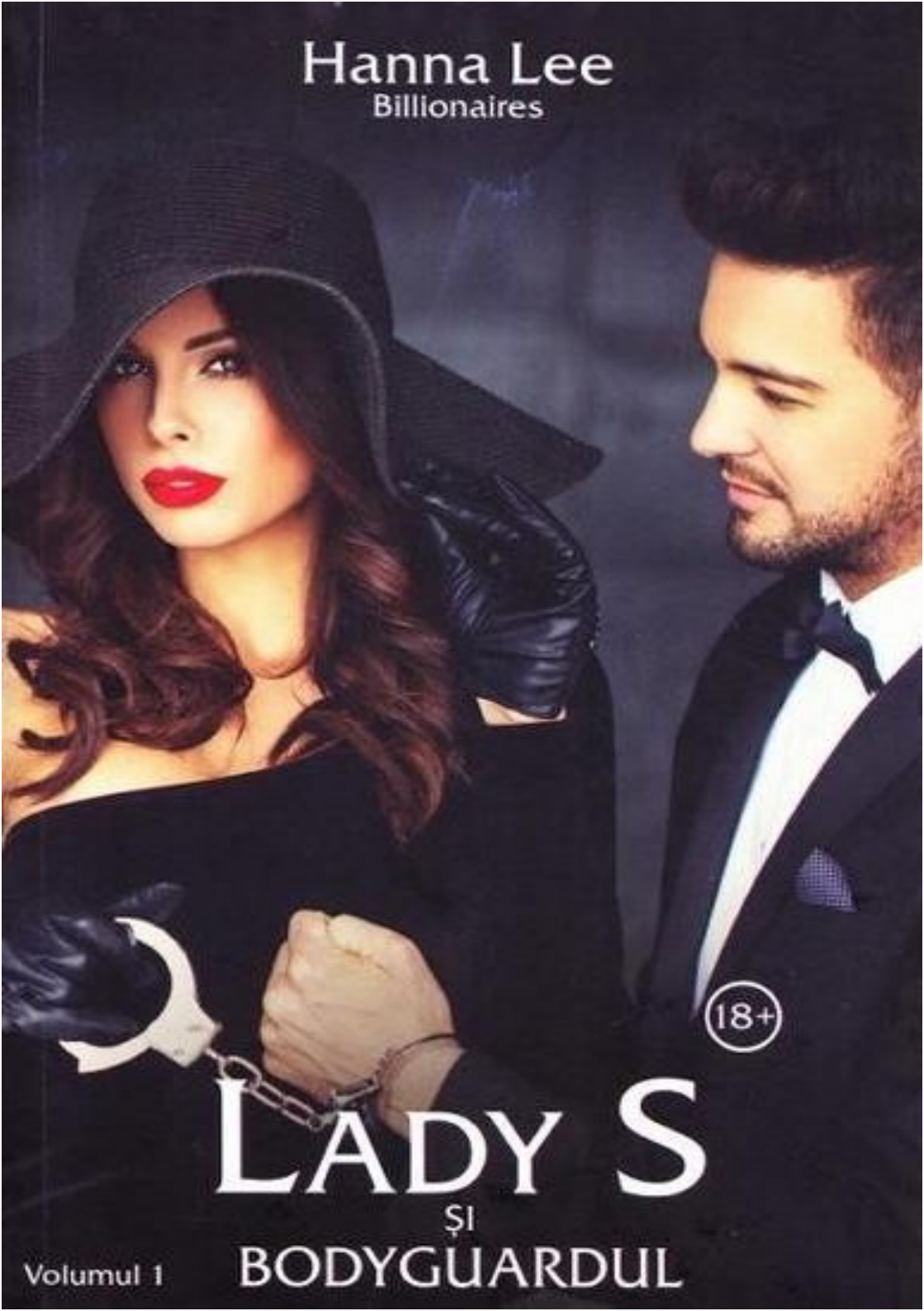

18+

LADY S
ȘI
BODYGUARDUL

Volumul 1

Hanna Lee

Billionaires
Volumul 1

LADY S
ȘI
BODYGUARDUL

Când cuvintele rănesc mai tare decât o armă. Ducesa Ana Sofia Maria Catalina de Calabria este o femeie independentă care urăște să fie controlată, motiv pentru care „prințesa" a lăsat cu ani în urmă viața rece și plină de reguli de la castel, pentru a deveni femeia puternică de azi. Dar, din cauza unor pericole care amenință Familia Regală, este nevoită să petreacă următoarea perioadă de timp alături de un bodyguard, extrem de atrăgător și cu o privire foarte... fierbinte, care dorește de la ea ceva ce Sofia nu știe dacă poate să îi ofere: controlul total în pat.
Nicholas are o misiune și viitorul lui depinde de acest job foarte bine plătit. Dar Sofia se joacă cu focul, iar el nu știe cât se mai poate abține să nu o lege și să o facă femeia lui. Doi oameni ghidați de control. Va fi capabil unul dintre ei să renunțe în favoarea celuilalt?

ISBN general 978-606-9017-10-4
ISBN vol. 1 978-606-9017-11-1
9 786069 017111

HANNA LEE

BILLIONAIRES

Volumul 1

Lady S şi Bodyguardul

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Hanna Lee
Billionaires / Hanna Lee.— Timişoara: Stylished, 2019
6 vol.
ISBN 978 – 606 – 9017 – 10 – 4
Vol. 1: Lady S şi bodyguardul. – 2019. – ISBN 978–606–9017–11–1
821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www. noicecitim.ro

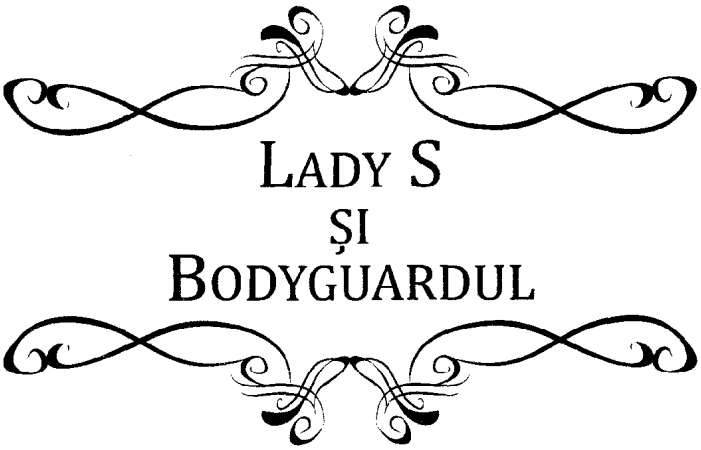
LADY S
ȘI
BODYGUARDUL

Capitolul 1

Sofia

Apăs la maxim acceleraţia bolidului negru, care astfel scoate un zgomot puternic de motor şi mai mulţi pietoni se uită admirativ după McLaren-ul meu supărat. Dar nu la fel de supărat ca mine.

După ce mă pierd printre câteva străduţe mai înguste şi sunt sigură că am scăpat de cei doi idioţi puşi să mă păzească inutil, pot în sfârşit să îmi reconfigurez traseul spre destinaţia mea. Singurul loc unde pot să fiu eu, alături de singurele persoane care mă cunosc şi mă înţeleg cu adevărat. Surorile mele de suflet.

Inima încă îmi bate cu putere după excesul de adrenalină de mai devreme, dar de îndată ce intru pe autostradă, setez o viteză constantă şi simt că pot să respir liniştită. Mai verific din când în când dacă maşina reapare în spatele meu, însă drumul e liber şi sunt tot mai liniştită. La naiba cu ei, la naiba cu toţi! Şi nu pot să nu mă gândesc la viaţa mea, la copilăria mea.

Visul oricărei fetiţe este să fie prinţesă, să locuiască într-un palat mare în care i se fac toate poftele, să fie răsfăţată şi să primească rochii şi bijuterii colorate şi într-o zi să se căsătorească cu un prinţ, mai mult sau mai puţin pe un cal alb.

Eu am trăit acest vis. Era viaţa mea de zi cu zi, însă realitatea nu este atât de uşoară ca în jocurile nevinovate ale copiilor. Nu aveam libertatea să mă joc când voiam şi unde voiam. Să nu mai menţionez că nu mă puteam juca cu cine voiam. Fiecare minut îmi era programat. Chiar şi timpul pe care îl petreceam cu părinţii. Privind acum în trecut, pot spune că programul meu era mai încărcat decât al unui adult normal. Aveam cursuri speciale de învăţat chiar şi cum să fac o fundă sau cum să mănânc fiecare bob de mazăre cu furculiţa în mâna stângă.

Şcoala era floare la ureche. Şcoală fiind impropriu spus, pentru că aveam profesori care veneau la castel special pentru mine şi pentru cei doi fraţi ai mei mai mari. Până la vârsta de şapte ani vorbeam cursiv trei limbi străine şi eram în curs de învăţare a altor patru. Mama era obsedată să ştim cât mai multe şi mă considera la vârsta perfectă pentru a asimila toate aceste informaţii. Ţinea foarte mult la imaginea familiei regale, fiind verişoara primară a Reginei şi cea mai bună prietenă a acesteia.

Nu se punea problema ca eu să fiu privită ca o potenţială moştenitoare a tronului Spaniei, fiind mult prea mulţi înaintea mea, însă asta nu era important pentru ea, care nu îşi dorea decât ca toţi să fim o familie mare, fericită şi… perfectă. Câteodată o simţeam mai apropiată pe Regină, care mereu se juca cu buclele mele blonde,

făcându-i mereu plăcere să îmi împletească părul. Ea avea 4 fii, dar nicio fată, aşa că eram preferata ei. În comparaţie cu mama, ea îmi trecea cu vederea stângăciile şi nu ţinea să mă corecteze de fiecare dată şi să îmi controleze fiecare mişcare.

La 16 ani a fost prima căreia i-am spus dorinţa mea cea mai mare: să plec la studii în altă ţară, departe de rigiditatea familiei regale, departe de pretenţiile lor şi de tot ce reprezenta acel loc. M-a privit cu lacrimi în ochi şi m-a luat în braţe, şoptindu-mi la ureche „Te înţeleg perfect…”

Nu pot să spun că puteam lua această decizie singură, pentru că aveam nişte responsabilităţi chiar şi la acea vârstă, dar ştiam că ea mă susţine. Aşa că am avut discuţia aceasta cu mama, care a fost complet împotriva sugestiei mele. Nu fusese de acord cu această idee nici când fratele meu cel mare a vrut să studieze în Anglia, cu atât mai puţin nu era de acord cu mine, care voiam să plec în State. Era deja o jignire la adresa familiei regale. Am încercat să o fac să înţeleagă că eu nu sunt făcută pentru viaţa la palat şi că nu mă văd toată viaţa zâmbind şi dând mâna cordial cu tot felul de oficialităţi la evenimente caritabile şi dineuri pompoase. Mă simţeam una dintre mascotele curţii regale şi acea imagine nu îmi plăcea deloc. Voiam mai mult. Voiam libertate, independenţă. Nu control. Au fost luni întregi în care simţeam că visul meu nu se va îndeplini niciodată şi că mereu voi fi prinsă în acea cuşcă de

aur. Simţeam că mă sufoc şi plângeam din ce în ce mai mult. M-au trimis mai des în vacanţe prin toată lumea, dar nu mă ajutau. Controlul lor mă urmărea peste tot şi oricum inevitabil mă întorceam tot la palat şi asta mă făcea constant nefericită.

Nu îmi plăcea să fac pe victima şi de aceea încercam să îmi ascund adevăratele sentimente ca înainte, însă cu fiecare zi eram vizibil tot mai tristă. Negam cu vehemenţă că aş avea ceva, când eram întrebată dacă sunt supărată şi ca să evit să mai mint, preferam din ce în ce mai mult să stau departe de oameni, să mă plimb singură prin grădini sau să stau în camera mea şi să citesc.

În timp am încetat să mai discut şi cu mama, pentru că o vedeam ca persoana care stă între mine şi libertatea mea, care de dragul familiei perfecte, prefera să sacrifice fericirea singurei ei fiice care în câţiva ani urma să conducă câteva organizaţii caritabile, dând un exemplu minunat celorlalte doamne din societate…

Toată viaţa mea era planificată şi nu am fost surprinsă să aud într-o zi la o cină cu mai mulţi membri ai familiei, că tocmai fusese finalizată cripta noastră şi astfel locul meu era pregătit. Mă aştepta. Am înghiţit cu greu nodul din gât şi, ridicându-mă încet de la masă, m-am scuzat cu privirea pierdută şi m-am retras în camera mea, unde am început să plâng în hohote.

În seara aia mama a venit în camera mea

destul de târziu. Era foarte abătută şi am fost surprinsă să o văd aşa cum nu cred că o mai văzusem vreodată. „Ştii ce mi-a spus Regina zilele trecute?” mi-a spus, aşezându-se pe marginea patului lângă mine, privind absentă spre fereastra întredeschisă. „Că ţi-a dispărut lumina din ochi”.

M-a luat în braţe pentru prima dată după mulţi ani şi m-a lăsat să plâng în îmbrăţişarea ei, nepăsându-i dacă îi murdăream rochia elegantă sau nu. Ştiu că şi Regina a avut o mare influenţă asupra acestei schimbări, dar atunci a fost momentul în care relaţia noastră s-a schimbat. Nu total, dar lucrurile au luat o întorsătură mult mai bună. Din acel moment mi-a susţinut dorinţa de a studia în State şi astfel la 18 ani am fost trimisă la Stanford pentru a studia ceea ce îmi doream.

Acolo le-am cunoscut pe cele care în scurt timp mi-au devenit *surori* de suflet şi încă de atunci ne-am format ca şi grup secret. Când alţii ne vedeau stând ca nişte fete normale la un suc, de fapt fiecare dintre noi venea cu resursele şi cunoştinţele pe care le avea, pentru a ne ajuta între noi şi astfel să devenim femei puternice şi independente. Toate ne-am dorit acest lucru şi asta facem chiar şi acum, după aproape 10 ani de atunci.

Spre ele mă îndrept acum. Mai exact spre casa noastră din Hamptons. Şi când spun „a noastră” mă refer strict la a noastră, a celor 5 prietene. Avem 3 case cumpărate împreună: una

în Los Angeles, prima noastră achiziţie chiar înainte să terminăm Universitatea, una în sudul Franţei, pentru vacanţe departe de toată agitaţia din State şi cea din Hamptons, pentru că ne este foarte uşor să ajungem aici când vrem să fugim din New York. Toate locuim în marele oraş, dar timpul nu ne permite să ne vedem la cafele sau la cine „ca între fete”. Aşa că am făcut un pact şi lunar petrecem un weekend împreună pentru a pune la cale următoarele afaceri pe care le vom face, pentru a împărtăşi informaţii şi sugestii despre cum ne putem dezvolta. Astfel am ajuns miliardare, dar nimeni nu ştie acest lucru despre noi.

Unii ar spune că este ilegal ce facem, însă mica noastră alianţă nu cunoaşte limite şi legătura dintre noi a fost una puternică încă de la început. Ne-am ajutat între noi financiar, dar în primul rând sentimental. Am plâns una pe umărul celeilalte atunci când dragostea ne-a dezamăgit şi ne-am jurat ca niciodată să nu mai depindem de bărbaţi. Şi astfel, în tot acest timp, locurile noastre secrete au rămas secrete indiferent de oricine apărea în viaţa noastră.

Apăs din nou acceleraţia, pentru că am avut câteva săptămâni nebune şi abia aştept să mă rup de tot şi să mă liniştesc.

Este vineri după-amiază, dar deja începe să se aglomereze drumul. Un pic de soare la sfârşit de martie şi toţi fug de agitaţia oraşului. Ajung în faţa

porţilor imense şi, după ce introduc codul de acces, acestea se deschid încet şi simt că sunt cuprinsă de starea de linişte.

În parcare sunt toate maşinile, mai puţin a Deannei. În casă e linişte, aşa că mă îndrept spre terasa unde fetele mele deja s-au strâns la un pahar de vin.

— Era timpul! mă întâmpină bucuroasă Amber.

Oftez şi mă aplec să o pup pe obraz şi continuu ritualul şi cu celelalte, care par deja relaxate.

Imediat Tara îmi întinde un pahar de vin umplut iară modestie sau eleganţă.

— De ce ne mai deranjăm cu pahare, când putem să punem în nişte halbe? Ar fi mai practice, îi spun uitându-mă strâmb la paharul foarte plin.

— Mă scuzaţi, Majestate, dar azi nu avem chef niciuna să ne jucăm cu porţii mici. Am mers pe dublu, şi îmi face cu ochiul.

Ignor apelativul ironic şi gust din vinul roşu, cu buchet minunat.

— Şi aşa mai reuşim să păstrăm imaginea cum că am fi nişte doamne, râde Cate, care pare deja ameţită de la alcool.

— Aţi ajuns de mult? ridic o sprânceană, văzând-o aşa bine dispusă.

— Nu mai mult de o oră. Trebuie să ajungă şi Deanne în scurt timp. Era puţin mai în spatele tău când am vorbit cu ea ultima dată, explică Amber.

Mai iau o gură de vin.

— E bun, şoptesc aprobând alegerea lor şi din cap.

— Mama knows best! răspunde tot Amber mândră şi îi trimit o bezea.

— Ce face Mina? o întreb de fata ei de 9 ani.

Amber a rămas însărcinată cu câteva săptămâni înainte de absolvire. Individul cu care avusese prima ei relaţie mai serioasă şi, cu ocazia asta, sexuală, a părăsit-o de îndată ce a aflat că urmează să fie tată, spunând că familia lui vrea ca el să se căsătorească cu o fată de familie bună, nu cu una ca Amber, ai cărei părinţi erau o familie modestă din Pittsburg. Dar pentru el nu conta că ea era o fată foarte deşteaptă, care de fapt nu avea nevoie de ajutorul lui, pentru că deja avea o sumă foarte frumoasă de bani investită în diferite afaceri până la acel moment. L-a minţit şi i-a promis că va face avort, tocmai pentru a nu mai avea niciun contact cu el după aceea. S-a căsătorit doi ani mai târziu cu un om de afaceri, însă a avut un contract prenupţial foarte bine pus la punct şi, acum când povestea lor nu trece printr-o perioadă prea bună, afacerile ei nu sunt afectate deloc.

— Este într-o excursie. Nu a vrut să se ducă la bunici, aşa că a trebuit să fac o sponsorizare anonimă pentru o excursie a clasei ei în weekend-ul ăsta. Altfel trebuia să o iau din nou cu mine.

— Ţi-am mai spus că nu este problemă dacă stă cu noi, o ceartă Tara, dezamăgită. O iubim ca

şi cum e a noastră şi mai bine să înveţe de la noi, decât să prindă tâmpenii de la alţii.

— A fost ultima dată, însă acum în primul rând am vrut să am şi eu puţin timp doar pentru mine, dar în acelaşi timp să se distreze puţin cu colegii, cu prietenele, pentru că simt că se cam îndepărtează de ei…

Îi simt tristeţe în glas, poate puţină vină.

— Crezi că e afectată de scandalul lui Bobby? întreb cu grijă.

— Cine nu e afectat de scandalul lui Bobby? răspunde oftând. Dar nu vreau să mă gândesc la asta. Weekend-ul ăsta o să ne prindă bine amândurora şi acum sunt aici cu voi, unde vreau să uit de Bobby şi să mă concentrez pe problemele voastre, pe care sper că le putem rezolva. Încheie cu un zâmbet mare pe chip, vizibil forţat şi aproape că mă face să râd de efortul ei stângaci.

Ştiu că nu îi este uşor, dar au fost momente mult mai grele peste care am trecut împreună cu bine.

Un zgomot în casă ne atrage atenţia şi ştim cine este.

Cu părul prins sub o şapcă neagră lăsată pe ochi, apare în uşă Deanne, care îşi lasă geanta cu laptop de pe umăr pe jos şi afişează un zâmbet imens pe chip în timp ce ne pupă zgomotos pe fiecare în parte.

— De ce dracu’ nu am venit cu elicopterul până aici?

E o uşoară iritare în glasul ei, chiar dacă se forţează să zâmbească.

— Oricât de tare mă bucur să vă văd, de fiecare dată ajung plină de draci din cauza traficului!

— Dar cine te opreşte să nu vii cu elicopterul? Ai loc să aterizezi…

Şi Cate arată cu paharul spre întinderea verde din dreapta vilei, după piscină.

— Stai liniştită că o să iau în considerare varianta asta şi voi aţi face bine să faceţi la fel.

— Nu e o idee rea deloc, aprob gustând din nou vinul.

Deanne se trânteşte pe unul dintre fotoliile pufoase şi după ce îşi primeşte paharul cu vin se întoarce spre mine.

— Nici tu nu ai ajuns de mult timp, nu?

— Puţin mai devreme, răspund fără să îmi ascund grimasa de nemulţumire.

— Ce ai păţit?

— Bodyguarzi.

Un singur cuvânt şi toate se strâmbă şi exclamă ca şi când le-ai spune unor vampiri de usturoi. Ştiam eu că ele mă vor înţelege… După ce se potolesc, le explic.

— Fratele meu cel mare susţine că cineva a încercat să îl răpească săptămâna trecută, aşa că toată lumea este în alertă şi astfel mama m-a procopsit cu doi domni care nu vor să mă scape din ochi.

— „Domni”, râde Cate. Mereu mă amuz când vorbeşti ca şi când încă eşti la palat.

— Poţi să scoţi ducesa din palat, dar nu poţi să scoţi palatul din ducesă, chicoteşte Tara cu nasul în pahar.

Mă strâmb la ea în glumă şi râd, încercând să îi dovedesc că nu sunt chiar atât de rigidă pe cât se subînţelege.

— Ideea e că nu am cum să scap de povestea asta până când nu se liniştesc apele. Însă doi e prea mult.

— Eh, depinde de situaţie… chicoteşte din nou Tara, cu o tentă sexuală în glas.

— Ok… crezi că e cazul să ne împărtăşeşti ceva ce nu ne-ai spus până acum? o întreabă iscoditor Deanne.

— Nu spun nimic, zice ea repede bând din pahar. Decât că s-a întâmplat o singură dată şi a implicat doi actori foarte frumoşi şi faimoşi şi am vrut toţi doar să vedem cum e, o experienţă care să rămână doar între noi.

Ne face cu ochiul şi apoi mimează că trage fermoarul la buze şi aruncă cheia, iar noi toate copiem gestul, ca semn că secretul rămâne între noi, aici. Mai puţin Deanne.

— Trebuie să întreb cine sunt. Mor dacă nu aflu. Te rog!

— Am tras fermoarul! ţipă Tara amuzată.

— Eu nu! Şi nu îl trag până când nu aflu, chiar dacă asta înseamnă să înşirui toţi actorii de la

Hollywood până când tu o să faci ochii mari când nimeresc! Mă jur, Tara, că nu o să tac şi o să te bat la cap câte zile o să ai şi o să te sun şi noaptea să te întreb…

Deanne mereu obţine ceea ce vrea, aşa că Tara cedează şi ne spune numele repede, apoi trage din nou fermoarul fictiv şi de data asta şi Deanne se conformează, cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

Pentru noi celelalte, nu putem decât să facem ochii mari la aflarea celor două celebrităţi şi să râdem de reacţia lor.

— Revenind, zice ea. Ai reuşit să scapi de ei azi, dar duminică dai cu ochii de ei din nou.

— Nu. I-am dat un mesaj mamei şi i-am spus că visez urât noaptea de când îi am pe aceştia lângă mine, că sunt prea urâţi şi îi văd cum vorbesc pe ascuns între ei ca şi când plănuiesc ceva şi mi-e frică de ei. Şi că e posibil chiar ei să fie nişte răpitori, continuu pe un ton exagerat de inocent, dar închei cu satisfacţie şi serioasă: A zis că ia măsuri.

— Deşteaptă mişcare, Sofia baby! aprobă Cate, ridicând paharul. Parcă văd că îţi trimite două femei de data asta.

— Ideea e că urăsc să am pe cineva care să se uite mereu peste umărul meu. E ca şi când sunt din nou la castel şi toată lumea e cu ochii pe mine să se asigure că nu fac vreo prostie şi să îmi controleze fiecare mişcare. Fără să mai spun că nu

m-ar surprinde ca aceşti indivizi să dea raportul mamei, care e curioasă să ştie mai multe informaţii despre afacerile mele şi de ce mă descurc atât de bine fără să îi cer ajutorul.

— Şi presupun că nu ştie nici pe jumătate din ceea ce ai de fapt, zice Amber.

— Nici măcar un sfert. Ştie de ajuns cât să îşi dea seama că nu mă mai întorc acolo şi că nu mă sperie dacă mă ameninţă că mă dezmoşteneşte. Însă la treaba asta cu paza a intervenit şi Regina şi nu prea am mai avut scăpare.

Mă strâmb uşor şi iau o gură sănătoasă din vinul meu şi îmi dau seama că deja am terminat paharul.

— Eu ţi-am spus că halba era mai practică, îi spun Tarei, care deja se întinde după sticlă să mă realimenteze.

Aşa ne petrecem weekend-ul. În linişte, cu mâncarea preparată şi servită de doi bucătari special aduşi pentru noi de la restaurantele lui Amber, cu mult vin, poveşti şi, nu în ultimul rând, noi idei de afaceri.

Capitolul 2

Nicholas

Nu suport vedetele şi, cu toate astea, numai de ele am avut parte în ultimul timp. Ultimul actor mi-a pus capac. Trebuia să îl apăr de fanele

obsedate, până când mi-am dat seama că pericolul cel mai mare era în buzunarul lui de la piept, într-o punguţă. Nu mai eram omul care trebuia să îl apere, ci acela care trebuia să se poarte ca tac-su şi să îi dea peste mână când îl prindeam cu nasul în prafuri.

Aşa că am preferat să îmi fac o firmă proprie şi astfel de joburi să le pasez către ceilalţi angajaţi, iar eu să încerc să accept cazuri cu mai puţine probleme care ar putea implica prafuri. Urăsc nenorocitele alea de substanţe şi stau cât mai departe de cei care le folosesc. Iar actorii, cântăreţii şi vedetele astea mai tinere, cum ar fi tinerii moştenitori, cam tind să intre în această categorie.

Dar de data asta am un job mult prea bine plătit şi clientul nu acceptă pe nimeni altcineva din echipa mea, decât pe mine.

Studiez dosarul de aproape jumătate de oră şi ştiu că nu pot să refuz. Lângă dosar este cecul cu avansul. Plata este obscen de mare. Mă uit din nou la dosar.

Este o prinţesă, ducesă de fapt, foarte dragă reginei Spaniei, care locuieşte în State de mai mulţi ani. Are aproape 31 de ani şi portretul pe care îl am cred că este destul de vechi pentru că femeia din imagine pare mult mai tânără. Este şatenă, cu ochi mari căprui şi tenul uşor măsliniu, probabil că tocmai revenise dintr-o vacanţă. În poza următoare poartă o rochie umflată în partea

de jos, care îi acoperă corpul ce bănuiesc că este subţire, dar nu elimin varianta că mă pot înşela şi imaginea să nu corespundă cu realitatea…

Mă uit din nou la poza luată din apropiere şi privirea mi se opreşte pe buzele ei cărnoase şi, preţ de o secundă, gândurile îmi zboară într-o direcţie total greşită.

Mi-o imaginez stând în genunchi cu mâinile la spate şi buzele ei îmi cuprind capul penisului umezit de limba caldă şi mă priveşte în timp ce mă pierd încet în gura ei care mă suge avidă. Ochii ei cer mai mult şi mă împing şi mai adânc, până îi simt gâtul relaxat şi dornic să mă ia cu totul.

„WHAT THE FUCK?!?”

„Niciodată” îmi spun închizând ochii şi alungând orice gând.

„Niciodată, idiotule! Ce dracu’ ai?”

A trecut chiar aşa mult de când mi-am tras-o ultima dată? Fac rapid o analiză a ultimelor săptămâni şi îmi dau seama că a trecut mai bine de o lună de la ultimul contact sexual pe care l-am avut cu o tipă agăţată pe un site de specialitate. Ne-am întâlnit într-un bar, apoi am mers la ea unde i-am tras-o aşa cum îmi place şi apoi am plecat. „Veni, vidi, vici”. Poveste încheiată.

Decid să fac un duş pentru a-mi calma căldura din pantaloni şi pentru a mă decide dacă să accept jobul sau nu.

Reacţia corpului meu e dovada clară că trebuie să refuz.

Zece minute mai târziu ies din duş cu prosopul în jurul taliei şi iau telefonul pentru a da un reply mail-ului care aşteaptă un răspuns.

„Confirm job. Aştept detaliile finale”.

Las telefonul pe birou lângă cecul obscen.

„E doar un job” îmi spun. „Unul foarte bine plătit şi cel mai probabil ultimul. După aceea, eşti doar şef”.

Gândul că nu va mai trebui să îmi impun regulile unor oameni care nu suportă să fie controlaţi, mă face să zâmbesc. Cel puţin pe plan profesional.

Până termin treaba prin baie, deja am un nou mail cu adresa unde locuieşte prinţesa şi ora la care trebuie să ajung în ziua următoare. Mijesc ochii şi cred că ştiu clădirea. Este undeva la sud de Central Park şi numai o prinţesă putea să stea acolo, în vârf de castel. Scutur capul ştiind că greşesc judecând-o fără să o cunosc. Mai arunc o privire asupra pozei şi privirea ei blândă mă face să sper că nu voi fi dezamăgit de ea şi că va fi un client ascultător, care va şti să aibă încredere în mine şi va face ceea ce îi voi cere pentru a o ţine în siguranţă. Sunt foarte puţini clienţi de genul ăsta… dar pot să sper, nu-i aşa?

A doua zi mă trezesc devreme, ies la o tură de alergat, fac un duş şi mă îmbrac într-unul dintre costumele negre, cu o cămaşă albă. Decid să îmi las barba puţin crescută aşa cum o port de obicei, pentru că nu vreau să îmi schimb stilul doar

pentru a face impresie bună în faţa unor „royalităţi”.

Îmi iau geanta cu cele necesare şi mai arunc o privire prin apartament să fiu sigur că nu am uitat ceva. Urmează să locuiesc o vreme în casa altei persoane şi nu am de gând să îmi las clienta singură ca să mă duc să-mi cumpăr deodorant.

Ajung la penthouse la 7 dimineaţa şi imediat uşa îmi este deschisă de un bărbat mare, cu o cicatrice urâtă pe faţă. Şi eu am aproape 1, 90, dar omul ăsta pare un animal. Mă salută tăcut din cap şi îmi deschide uşa larg să pot intra, apoi îmi întinde mâna.

— Eu sunt Dean, iar el e colegul meu George, îmi spune arătând spre un alt bărbat puţin mai mic, dar la fel de musculos, care tocmai îşi face apariţia în încăpere.

— Se trezeşte pe la 8, spune cel din urmă, aşa că avem timp să îţi facem turul şi să îţi dăm mai multe informaţii.

După 45 de minute cei doi pleacă, aruncându-mi o privire plină de compasiune înainte să închidă uşa în spatele lor. Cu toate că întrezăresc şi un zâmbet de uşurare pe chipul lor. Din ce am înţeles sunt daţi afară pentru că prinţesa le-a scăpat din vedere tot weekendul şi nu au fost în stare să o găsească. S-a întors în seara precedentă singură, ca şi când nimic nu se întâmplase.

Concluzia 1? Nu va fi uşor. Concluzia 2? Nu s-a raportat nimic suspect în ultima săptămână, de

când domniţa este sub supraveghere.

— Tu cine naiba mai eşti? o voce nervoasă mă face să mă întorc rapid pe călcâie şi să o văd.

Fata din poză. La fel de tânără şi luminoasă, cu părul uşor ciufulit ca după un somn agitat sau după o noapte fierbinte, cu buzele roşii ca şi când a fost sărutată îndelung. Acele buze…

O parte din mine răspunde total necorespunzător. Să-mi bag…

Strâng din dinţi şi respir adânc. Trebuie să mă concentrez pe job şi nimic mai mult.

— Nicholas Shannon, răspund rece. Noua dumneavoastră gardă de corp.

Mă priveşte la fel de încruntată şi se reazemă de tocul uşii de la dormitor, cu braţele încrucişate, dar pare mai relaxată. Nu pot să nu observ că poartă un compleu din mătase neagră, format dintr-un maiou şi pantaloni scurţi.

Acelaşi lucru îl face şi ea: mă analizează în tăcere.

Măcar tu arăţi mult mai bine decât ceilalţi doi.

Am mai auzit din astea.

— Mulţumesc.

Îşi schimbă poziţia şi cu spatele drept ia poziţia pe care am văzut-o în pozele din dosar. Poziţia oficială.

— Domnule Shannon, cum preferi să te strig?

„Nu vrei să ştii cum vreau să mă strigi şi când anume vreau să îmi strigi numele…”

— Nicholas sau Nick. Cum preferaţi, my lady.

În mail-ul primit erau mai multe apelative, însă îmi păreau prea pompoase şi nu m-am prea chinuit să le reţin.

Însă ea are o grimasă pe chip.

— Te rog să nu îmi mai spui aşa sau cu alte nume de scenă regală. În niciun caz „prinţesă”.

Sesizez repulsie? Oare am parte de o prinţesă neascultătoare şi revoltată împotriva familiei? Sau poate una renegată de familie? Nu am astfel de detalii, decât că a venit acum 12 ani în State la studii şi nu a mai plecat de aici.

— Numele meu este Sofia Calabri. Aici puţine persoane ştiu cine sunt eu cu adevărat şi încerc pe cât posibil să păstrez lucrurile la fel. Prezenţa ta ca şi job va ridica nişte întrebări, dar asta este problema mea şi numai eu voi răspunde dacă va fi cazul, aşa cum am procedat şi în cazul celorlalţi doi. Nu vrea ca prezenţa ta să ridice întrebări sau să stârnească curiozităţi. Însă puţin probabil să fii întrebat de cineva ceva, pentru că cei cu care am în general contact nu îşi permit să întrebe. Oricum, în general, nu sunt înconjurată de prea mulţi oameni, deci nu trebuie să fii exagerat de protectiv.

Asta am aflat şi eu dimineaţa de la cei doi foşti ocupanţi ai jobului meu. Că domniţa este foarte retrasă şi nu are contact cu prea multe persoane. Se pare că doar 4 femei mai sunt în cercul ei şi acelea au acces inclusiv în apartament, fără a fi anunţate înainte.

— De obicei îmi conduc singură maşina, însă de când cu noile schimbări a trebuit să mă adaptez. Tu cum preferi?

— Aş prefera să conduc eu maşina în care vă aflaţi, domnişoară Calabri.

— De acord. Plecăm într-o oră. Ne oprim la un Starbucks pentru cafea şi dacă vrei mic dejun, tot de acolo poţi să iei ceva sau poţi să te serveşti direct din frigider.

— Am luat micul dejun, mulţumesc. Dacă vreţi pot să vă pregătesc ceva în timpul ăsta.

— Nu servesc micul dejun, răspunde sec. Decât o cafea mare luată de pe drum.

— Aș putea să vă fac o cafea acasă…

— Pentru că este periculos să intru la Starbucks să îmi iau una? mă întrerupe. Mă întreb cum am supravieţuit atâţia ani fără voi în cafenelele alea periculoase.

Clar a avut aceeaşi discuţie şi cu ceilalţi doi înaintea mea.

Se întoarce pe călcâie, dar se opreşte în loc şi de data asta privirea ei nu mai este ironică sau regală. E rece, tăioasă şi foarte serioasă.

— Înţeleg că ai un job, dar şi tu trebuie să înţelegi că dacă urăsc ceva mai mult pe lumea asta, aceia sunt oamenii care încearcă să mă controleze. Am înfruntat o regină şi o mamă ca să îmi câştig independenţa, aşa că tu eşti ultimul om pe planeta asta care mă va face să mă răzgândesc să îmi iau cafeaua din locul de unde îmi iau de 10

ani de zile.

Trânteşte uşa şi recunosc că mă lasă perplex. Şi intrigat. De ce cuvintele ei sună ca o provocare în capul meu sau mai bine spus în pantalonii mei?

Să-mi bag… Nu au trecut nici măcar 10 minute de când sunt în prezenţa ei şi am deja a doua erecţie. „Niciodată” îmi repet în gând.

„Nici măcar să nu te gândeşti”.

După o oră apare din dormitor, cu o pereche de căşti wireless în urechi şi are o conversaţie cu cineva în franceză. Nu cunosc limba şi nu îmi dau seama ce spune. Îmi face semn să o urmez şi am ocazia să o observ din nou. Este îmbrăcată într-o rochie albă strânsă pe corpul subţire, care îi este ca turnată pe fundul rotund şi apetisant.

Şoldurile ei sunt perfecte şi se mişcă într-un mod elegant.

Ce dracu’ e cu mine? De ce nu îmi pot lua ochii de pe ea? De ce continuu să îi privesc picioarele lungi şi gleznele subţiri care se termină într-o pereche de pantofi cu toc subţire în aceeaşi nuanţă de maro roşcat ca sacoul pe care l-a aşezat pe umeri? Părul şaten îi curge în valuri uşoare pe umeri, acoperindu-i omoplaţii şi parcă sunt hipnotizat de mişcările ei.

Am văzut o mulţime de femei frumoase, superbe chiar, însă ea are ceva aparte. Ceva deosebit. Şi sunt un pic curios.

Sofia

Am avut două gărzi de corp şi parcă nu erau atât de deranjante ca bărbatul pe care îl am acum lângă mine. Pe ceilalţi îi puteam ignora mult mai uşor ca pe acesta... şi erau doi! Însă cu el nu am sentimentul ăla de nerăbdare să scap de el. Da, e incomod pentru mine să îl ştiu constant cu ochii pe mine, dar privirea lui are ceva care mă face să îmi crească pulsul, poate chiar să simt că înroşesc. Şi simt că mă priveşte constant. Mă face să îmi imaginez cum m-ar privi dacă aş fi goală, cum m-ar privi dacă el ar sta pe fotoliul de lângă patul meu, în timp ce degetele mele se joacă cu sfârcurile apoi coboară peste abdomen între picioarele mele, unde m-aş atinge încet, dorind să vină aproape şi să continue jocul meu erotic. Ce culoare ar avea ochii lui atunci?

Îmi scutur capul şi prin ochelarii negri de soare mă uit la el, care conduce cu stăpânire de sine maşina şi nu are nici cea mai mică idee ce gânduri îmi trec prin cap în acest moment.

Trebuie să îmi revin. E ceva cu bărbatul ăsta. E ciudat.

Ajung la birou şi o instruiesc pe asistenta mea să îi găsească un loc pe undeva, unde să poată aştepta. De jumătate de oră el însă stă tot în picioare lângă uşă şi analizează pe oricine trece. Din când în când mai aruncă o privire spre mine prin pereţii de sticlă, dar încerc să îl ignor.

Instinctul îmi spune să scap şi de el, dar

acelaşi instinct îmi zice că ar fi inutil şi nu as crea decât mai multe conflicte cu mama şi regina.

La naiba…

O sun pe Tara. Are mai multă experienţă cu bărbaţii şi e singura care a mai avut un bodyguard până acum.

— E ceva cu tipul ăsta, îi spun de îndată ce răspunde.

— Cine?

— Bodyguardul meu.

— Cum arată?

— Asta e important?

— Încerc să elimin din cauze.

— Ce cauze? Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Clar eşti deranjată de el şi încerc să îmi dau seama de ce.

— Dacă ai răbdare, îţi explic.

— Explică.

— Păi nu ştiu ce să zic. M-ai ameţit de tot.

— Cum arată?

Deja mă enervează. Nu răspund.

— Ok, spune ea din nou cu mai multă răbdare în glas, ia-o cu începutul.

— Mă trezesc dimineaţă şi găsesc în sufrageria mea un tip, îmbrăcat într-un costum negru care îi vine ca turnat pe fund şi pe coapse, iar când se întoarce cu faţa spre mine, mă priveşte fix cu nişte ochi albastru deschis, ca şi cum vede tot prin pijamaua mea.

— Deci arată bine.

Îi simt rânjetul din glas. Scot un mârâit nervos şi, în clipa aia, îl văd că se întoarce cu faţa spre mine. Imediat mă întorc cu spatele la el, pentru că nu ştiu dacă citeşte pe buze şi e ultimul lucru pe care aş vrea să îl afle.

— Da, arată bine, decid să răspund nervoasă.

Ea însă începe să râdă şi mă întreb dacă nu era mai bine să o sun pe Deanne, care e mult mai serioasă decât nebuna de Tara.

— Te-ai plâns că ceilalţi doi erau urâţi, aşa că maică-ta ţi-a dat unul bun, ca să nu mai ai nimic de obiectat.

— Mda, apreciez ironia situaţiei, zic cu amar în glas.

— Şi mai exact ce te deranjează la el?

— Cum mă priveşte, răspund repede, fără să mă mai gândesc dacă informaţia asta trebuia să o ţin doar pentru mine, însă fetele mele ştiu tot, întotdeauna.

— Baby, îmi zice ea, eşti cu el de… câte ore? 2–3? Relaxează-te şi vezi-ţi de treburile tale. Poate e doar o perioadă în care trebuie să te obişnuieşti cu el şi el cu tine, iar apoi nici nu o să îi mai simţi prezenţa. Nu uita că nu ai nevoie de publicitate şi în niciun caz de toată familia ta pe cap, cu şi mai mulţi paznici după ei. Măcar acum ai doar unul.

— Ai dreptate, o aprob şi în acelaşi timp dau din cap, chiar dacă nu mă vede.

— Şi dacă e chiar atât de bun, îţi dau voie să i-o tragi o dată.

— Ce să fac?!

— Păi dacă arată bine…

— Cred că mergi prea departe… Dar apreciez că mi-ai dat voie… zic cu extrem de multă ironie.

— Cu drag, râde ea.

Face o pauză şi continuă pe un ton mai serios:

— Apropo. Am verificat şi în sursele mele informaţia de la Cate. E pe bune. Aşa că poţi să dai telefoanele alea şi să acţionezi.

— Ok.

Redevin serioasă şi ştiu că e timpul să las prostiile la o parte şi să mă concentrez pe treabă.

Închei cu ea şi încep să dau telefoane.

Capitolul 3

Sofia

Cu greu reuşesc să fac ce mi-am propus în discuţia cu Tara, şi anume să ignor prezenţa acestui bărbat în apropierea mea. Iar atunci când reuşesc să mă pierd în treburile mele, vine un moment în care îmi ridic privirea şi el e acolo, iar stomacul meu se strânge pentru o fracţiune de secundă.

Dacă am sperat că în câteva zile o să mă obişnuiesc, lucrurile par să meargă în defavoarea mea şi cu fiecare clipă devin tot mai conştientă de privirile lui ascunse, de maxilarul încordat când mă întâlnesc cu diferiţi oameni, de corpul rigid

când trec pe lângă el, de suava aromă a parfumului lui pe care încerc să o simt în adâncul creierului meu când e lângă mine…

De unde naiba a venit asta, nu ştiu. Eram obosită după ce tocmai terminasem o întâlnire şi nu am vrut decât să îmi satisfac curiozitatea în lift, el fiind la câţiva centimetrii de mine în ascensorul mic. Şi-a dat seama imediat de intenţia mea şi a rămas nemişcat, privindu-mă cu acei ochi albaştri în care m-am pierdut preţ de câteva secunde. Avea pupilele mărite şi atunci mi-am dat seama de gestul meu şi de temperatura care crescuse brusc în acel spaţiu mic şi m-am dat imediat înapoi.

Când am ajuns acasă, am mâncat din nou singură. El preferă să mănânce după ce eu mă retrag în dormitor sau în birou unde lucrez până mai târziu şi nu îl mai văd până dimineaţă, când mă primeşte cu aceeaşi privire întunecată, accentuată de părul lui şaten închis şi mereu îmbrăcat la fel de elegant. Iar când îşi deschide un nasture în plus la cămaşă, corpul lui emană parcă şi mai multă masculinitate, iar eu sunt cuprinsă de fiori calzi de fiecare dată.

Şi cu toate astea suntem de câteva zile împreună în aceeaşi casă şi îmi dau seama că în încercarea mea de a-l evita, nu am vorbit mai deloc cu el şi nu ştiu nimic despre acest bărbat.

De data asta ne întoarcem acasă puţin după 8 seara. Mi-e foame, dar ştiu că azi e ziua în care vine un chef de la restaurantele lui Amber să îmi

gătească.

Mă întorc spre Nicholas şi îmi iau inima în dinţi:

— Presupun că nu ai luat cina, nu?

— Nu încă, răspunde scurt.

— Ai vrea să mâncăm împreună în jumătate de oră? Nu îmi place să mănânc singură când ştiu că la câţiva metri de mine mai este cineva care poate să îmi ţină companie. Nu continuu, mărturisindu-i că atunci când eram mică, uram să mănânc singură în timp ce o guvernantă sau un servitor mă păzea în partea dreaptă.

— În acest caz o să fiu în bucătărie în treizeci de minute.

— Fac un duş şi ne vedem acolo. Cred că poţi să te faci puţin mai lejer între timp.

Zâmbesc uşor, aruncând o nouă privire la corpul frumos, îmbrăcat foarte oficial, dar faţa lui rămâne în continuare rigidă şi nu răspunde.

Mă bucur că nu a trebuit să duc muncă de convingere cu el pe tema asta, ce să zic…

Treizeci de minute mai târziu mă întorc cu uşoare emoţii în bucătărie, însă sunt luată prin surprindere să îl văd în acelaşi costum, doar că nu mai are sacoul pe el şi şi-a suflecat mânecile la cămaşă.

— Asta înseamnă pentru tine „lejer”? ridic o sprânceană.

Şi atunci ridică şi el o sprânceană.

— Mai bine de atât nu se poate.

— Dacă zici tu, renunţ la discuţie, că pare că aş duce-o într-un punct mort.

Sau aş putea duce discuţia într-un punct mai incitant, sugerându-i că poate să renunţe de tot la haine, dar nu am destulă energie pentru jocul ăsta.

Casc fără să îmi dau seama şi pe jumătate adormită după duşul fierbinte, scot din cuptor o friptură de vită cu legume. Miroase fenomenal.

— Dă-mi voie, îmi spune şi realizez că este aproape de mine.

Foarte aproape. Braţul lui este aproape lipit de al meu pentru a-i face loc să se ocupe el de servire.

Inima îmi sare din piept la această atingere şi mă dau la o parte fără să comentez imediat.

— Puteam să pun şi eu pe farfurie, nu e jobul tău.

— Este plăcerea mea. Măcar atât să fac pentru că m-ai invitat să cinez alături de tine.

— Dacă nu te deranjează, am putea să mâncăm împreună când suntem amândoi. Chiar nu am glumit cu ce ţi-am spus mai devreme. Depinde doar de tine dacă îţi face plăcere.

Se opreşte o secundă din ceea ce face, dar nu pot să îi văd chipul, pentru că stă cu spatele la mine. Apoi îşi reia activitatea fără să îmi răspundă şi se întoarce cu cele două farfurii frumos aranjate.

— Nu cred că va fi o problemă să te

acompaniez la masă. Vom vedea în funcţie de circumstanţe dacă voi putea să fac asta sau nu.

— Circumstanţe?

— Cum am spus, nu cred că vor fi probleme.

Dau din cap, neînţelegând la ce se referă.

— Cum spui tu, zic şi tai o bucată din friptură.

Este la fel de bună pe cât de bine miroase.

Chipul lui pare la fel de impresionat.

— Prietena mea Amber are câteva restaurante şi de două ori pe săptămână vine un chef să gătească, pentru că eu, nu numai că nu am timp, dar gastronomia a fost ceva ce mama mea a considerat total inutil să învăţ, presupunând că toată viaţa o să am un bucătar în spatele meu.

— Şi presupun că nu îţi place să faci ce îţi spune mama ta?

— Dacă aş asculta de ea, aş avea jumătate de palat după mine chiar în apartamentul ăsta.

Mă priveşte uşor încruntat ca şi când încearcă să mă citească. Dar parcă trebuia să aflu eu despre el, nu invers.

— Tu ştii să găteşti?

— Deci până la urmă vrei să ai un bucătar constant, care să fie şi gardă de corp?

Nu ştiu dacă a spus-o ca glumă, dar mă face să râd sănătos. Imaginea lui cu un şorţ peste costumul negru şi cu un polonic în mână e fenomenală.

— Parcă te şi văd cu tigaia pe post de armă!

Râsul meu e molipsitor, îmi spun fetele mereu,

dar când îmi recapăt suflul şi reuşesc să mă liniştesc, observ că pe el nu l-a afectat atât de tare, însă chipul lui nu mai este atât de rigid şi un mic zâmbet stă ascuns în colţul gurii.

— Acum răspunde-mi, îl îndemn înfruptându-mă din legume.

— Doar mâncăruri simple. Cartofi prăjiţi, omletă, macaroane cu brânză, maxim o friptură.

Sunt impresionată.

— Cred că sunt destule cât să te descurci singur. Eu am reuşit să învăţ să fac omletă în Universitate şi atât.

Şi încep să râd din nou de incapacitatea mea de a supravieţui singură.

— Sunt sigur că ai învăţat şi altele mai utile.

— De parcă 7 limbi străine mi-ar da de mâncare dacă vine sfârşitul lumii…

— Dar sigur ai şti să ceri de mâncare dacă ai fi într-o ţară străină în acel moment.

— Corect! Şi râd din nou şi de data asta pot să jur că şi el a zâmbit preţ de o secundă.

Cu greu reuşesc să îl fac să vorbească, dar aflu că a fost în armată câţiva ani, în forţele speciale, mai exact, iar când s-a retras a lucrat ca gardă de corp a unor politicieni şi apoi a unor actori mai celebrii, iar acum are propria afacere, cu încă 8 angajaţi. Locuieşte în New York de când s-a născut, părinţii au decedat de ceva timp şi nu are alţi fraţi sau surori. Îmi dă doar informaţii pe care le găsesc sigur în dosarul pe care nu m-am

deranjat să îl citesc, dar nimic altceva.

— Soţia sau iubita cum se împacă cu plecările acestea ale tale de acasă pe perioade mai mult sau mai puţin lungi?

Ochii îi sclipesc şi se prinde de întrebarea mea subtilă. Nu e prost şi ştie ce mă interesează să aflu de fapt.

— Nu este nimeni care să îmi poarte această grijă.

Deci nu trebuie să îmi fac griji că vine o femeie geloasă la uşă să mă certe că îi ţin bărbatul legat?

Şi atunci un zâmbet periculos de apetisant şi răutăcios îi apare în colţul gurii şi mă priveşte cu o intensitate care mă face să îmi simt din nou pulsul mărit:

— În primul rând niciodată nu aş fi cu o femeie geloasă, iar în al doilea rând nicio femeie nu ar putea să mă ţină pe mine legat. Cel mai probabil situaţia ar fi invers.

Cred că uit să respir, pentru că abia după câteva clipe îmi dau seama că eliberez foarte încet o doză mare de aer din plămâni. Cuvintele lui nu par să aibă subînţeles, iar acea privire îmi spune că e ceva dorinţă în imaginea conturată de el.

Zâmbetul lui dispare încet şi ne privim într-o tăcere apăsătoare preţ de câteva clipe. Privirea mea îmi cade pe buzele lui fără să mă gândesc şi atunci, într-un gest inconştient, îmi ling uşor buza de jos. Nu pot să nu îmi imaginez cum s-ar simţi

buzele perfect conturate peste buzele mele, pe gâtul meu, pe sânii mei şi mai jos.

Dintr-o mişcare bruscă este în picioare şi gestul mă trezeşte din reverie. Cu un calm vizibil greu controlat îşi ridică farfuria goală, aruncând resturile la gunoi şi aşezând-o în maşina pentru vase. În tot acest timp privirea lui evită direcţia mea.

Pff… asta a fost ceva intens şi răsuflu apăsat, aşteptând să mi se potolească bătăile inimii. Reacţia lui mă face să cred că gândurile mele erau pe tot chipul meu şi asta l-a deranjat… sau nu. Mă ridic încet, luându-mi farfuria în mână, dar fără alte cuvinte mi-o ia din mână şi urmează acelaşi ritual ca la prima.

În continuare, evită să mă privească.

— Eu o să mai lucrez puţin în living. Dacă vrei să te uiţi la un film împreună cu mine în timpul ăsta, nu mă deranjează.

Încerc să destind atmosfera şi să ignor momentul precedent.

— Cred că aş prefera să nu te deranjez şi să mă retrag în cameră. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă chemi.

Şi astfel redevine rece şi de necitit cum e de obicei.

Cu laptopul în braţe mă aşez pe canapea şi încep să scriu câteva mail-uri. Mai dau un telefon în Tokyo unde deja este dimineaţă şi rezolv ceva destul de repede şi cu ei. Apoi încă unul în Los

Angeles şi revin la mail-urile mele.

Pe fundal am lăsat tv-ul pe un canal de ştiri destul de încet, cât să nu îmi încurce gândurile.

Gânduri care sunt şi-aşa destul de confuze şi afectate de prezenţa bărbatului din camera cealaltă. De imensitatea privirii lui asupra mea.

Nu l-am văzut decât în costum şi mă întreb dacă are şi alte haine. Mă întreb în ce doarme îmbrăcat. Mi-l imaginez la bustul gol şi degetele mele trecând uşor peste sfârcurile lui. E o imagine dulce care mă duce tot mai departe.

Nicholas

E nevoie de un duş lung şi rece după cina cu Sofia.

Sofia cu zâmbetul ei dulce, Sofia cu ochii ei căprui care mă privesc cu atenţie încercând să afle mai multe despre viaţa mea, Sofia cu buzele roşiatice şi pline, prin care iese aerul fierbinte ca trupul ei în clipa în care şi-a coborât privirea asupra buzelor mele. Tot corpul ei îmi dădea de înţeles întrebarea care o mistuia pe ea atunci, aceeaşi care mă consumă pe mine în fiecare secundă de când sunt cu ea. Care este gustul sărutului nostru? Cum se simt buzele ei peste ale mele? Ce sunete îi ies din piept când aş duce-o la orgasm?

Sunt semiexcitat constant în prezenţa ei şi asta mă încurcă foarte tare în a-mi face treaba aşa

cum trebuie, dar cina asta mi-a pus capac. Atracţia asta obsedantă pe care o simt faţă de ea trebuie să înceteze. Trebuie să evit orice gând şi orice fantezie. Las apa rece să îmi răcească corpul şi să alunge imaginile pielii ei fine, a sânilor ei perfecţi în palma mea…

Mă întreb cum arată când îşi face duş. Cum apa se prelinge pe formele ei apetisante şi o atinge la fel cum ar atinge-o limba mea, trasând linii fierbinţi şi umede pe sânii ei plini, pe sfârcurile receptive la atingerea mea şi pe care le muşc încet până ea geme şi mă roagă cu vocea mistuită de dorinţă să îi ofer mai mult.

LA DRACU'! Mă muşc de buză până simt gust de sânge şi dau apa să fie rece sloi.

Parcă are efect şocul dat de schimbarea de temperatură bruscă şi simt că îmi revin în simţuri. Ies din duş şi mă concentrez o secundă să aud ceva în cealaltă cameră. E linişte. Se pare că a terminat cu telefoanele în alte limbi străine.

Mi-a zis că vorbeşte 7 limbi străine, dar nu pot să spun că nu am fost surprins să o aud vorbind mai devreme în japoneză.

Femeia asta continuă să mă surprindă în fiecare clipă.

Am analizat-o zilele astea cât am putut de mult. Pe lângă trăsăturile fizice minunate şi gesturile extrem de elegante, mi-am dat seama că este cu totul altceva decât mi-aş fi imaginat de la o prinţesă sau ducesă. Femeia asta munceşte de

rupe şi ceea ce face ea nu are legătură cu familia regală. Sunt afacerile ei şi nu m-ar surprinde ca tot ce are ea acum să fie construit cu resursele proprii, fără ajutorul familiei. Nu are nimic în comun cu figurile pe care le-am cunoscut până acum, nu este arogantă şi încearcă chiar să fie modestă. Preferă să mănânce acasă, decât să piardă timpul la vreo petrecere simandicoasă. Are o singură asistentă şi îşi conduce singură maşina, foarte rar apelează la un şofer. Are haine elegante şi sunt sigur că sunt scumpe, dar nu îşi umple corpul cu logouri de lux şi nici degetele cu zeci de bijuterii. Ce milionar de viţă nobilă se duce singur să îşi cumpere cafeaua de la Starbucks?

Când m-am oferit să mă duc eu, mi-a spus că nimeni nu trebuie să facă asta în locul ei, pentru că asta ar însemna că cea mai importantă băutură a zilei pentru ea să depindă de altcineva şi ei nu îi place asta, aşa că e responsabilitatea ei şi atât.

Mă aşteptam să fie genul de persoană care dă ordine în stânga şi în dreapta, ca o prinţesă răsfăţată, dar ea face totul singură. Asistenta aia a ei munceşte pe jumătate cât ar face alta într-o altă firmă.

Şi toate astea mă fac să fiu plăcut impresionat de Ana Sofia şi de femeia care este ea.

Dar, în acelaşi timp, sesizez o mică problemă cu controlul. O mică mare problemă... Poate de aceea nici nu îi place să delege şi face atât de multe singură. Poate că din această cauză a vrut

să plece şi de lângă palat, unde îmi imaginez că era sub controlul altor oameni din familia regală. Nu îi place să fie controlată şi vrea să deţină controlul asupra ei în totalitate. Ceea ce mă intrigă la maxim şi mă face să îmi doresc să îi testez acest control. Să o vreau sub controlul meu şi să o fac să renunţe la presiunea pe care şi-o creează singură având această dorinţă de a controla tot şi să se lase în voia mea.

Imaginea conturată îmi întăreşte din nou penisul semierect. Să mă fut… O s-o iau razna în stilul ăsta…

Îmi iau o pereche de pantaloni de pijama şi, înainte să mă bag în pat, îmi dau seama că ar trebui să o mai verific o dată.

Deschid încet uşa şi, în lumina difuză a televizorului şi a unei veioze, observ că ea a adormit cu capul pe marginea canapelei, cu laptopul în braţe.

Cineva ar trebui să o înveţe să se preţuiască mai mult şi să nu o mai lase să muncească atât de mult, până la ore aşa târzii. La ora asta singurul loc în care ea ar trebui să fie este în braţele calde ale unui bărbat care să o poată proteja şi care să poată să aibă grijă de fiinţa asta firavă care stă cu capul pe spate şi cu buzele întredeschise, ca şi când doreşte să fie trezită cu un sărut şi purtată în braţe în dormitor.

Să-mi dau palme, ce gânduri şi fantezii am şi eu! Ce dracu’ am de nu mă pot abţine chiar deloc?

Îi iau laptopul, sperând că o să se trezească, dar nu schiţează nimic.

— Domnişoară Calabri, încerc cu voce joasă să o trezesc, dar tot nimic.

Mă aplec încet lângă ea şi atingând-o pe braţul fin o strig din nou. Acelaşi răspuns. Adică nimic. Are un somn adânc şi singura mea variantă e să o duc în braţe în patul ei. Sau al meu.

Nu! Niciodată! Patul ei! 0 iei ca pe o păpuşă, cu grijă. O duci în cameră. O pui pe pat. O înveleşti – opţional. Nu tragi cu ochiul la pielea ei fină sau la sânii care îşi arată forma plină prin tricoul subţire. Şi ieşi. Sau mai bine fugi! E simplu. Durează doar câteva secunde, maxim un minut şi gata.

Al dracu' tricou…

Aşa că îmi strecor mâinile pe sub braţele şi picioarele ei dezgolite, iar în clipa următoare simt că mi-am semnat sentinţa.

Corpul ei e cald, uşor şi foarte fin. Şi se mulează perfect în braţele mele ca şi când este făcut pentru mine. Numai pentru mine. Sunt cuprins de o dorinţă fierbinte de a o ţine la pieptul meu câteva minute în plus. E prea plăcut. Atât de bine o simt în braţele mele încât mintea mea se duce departe, încercând să îşi imagineze că o voi ţine toată viaţa în braţele mele.

Închid ochii strângându-i cu putere şi vreau să alung gândul idiot.

„Niciodată! Termină, Nicholas!"

Mă cert în gând şi deschid ochii ca să văd pe unde păşesc când într-un final mă decid să mă îndrept spre dormitorul ei. Se pare că e mai greu decât îmi imaginam acest drum, devenind tot mai conştient de corpul ei lipit de al meu. Corpul meu care răspunde fără să aibă cea mai mică reţinere. Bine că ea doarme aşa că nu vede şi nu simte excitaţia mea care îi atinge şoldul. Deja mă simt ca un virgin excitat constant când e pe lângă femei. Doar că eu mă simt aşa doar pe lângă Sofia.

Dar când sunt aproape de pat, o simt mişcându-se în braţele mele. Rămân blocat cu privirea aţintită asupra ei şi încet deschide ochii. Este întuneric, dar lumina oraşului îmi permite să îi văd ochii sclipind.

— Ai adormit în sufragerie şi am vrut să te aduc în camera ta, mă scuz repede, dar în afară de aceste cuvinte nu sunt capabil să mă mişc.

Un zâmbet adormit îi apare pe chip şi îşi pune o mână pe pieptul meu.

— Ştiam eu că dormi cu pieptul gol, şopteşte şi cuvintele ei coboară direct acolo unde erecţia mea este mai tare ca oricând.

Se gândeşte la mine şi la cum dorm eu? La pieptul meu dezgolit? De când? De ce?

Nu apuc să reacţionez că mâna ei urcă ca prin vis spre maxilarul meu, atingându-l uşor cu vârfurile degetelor şi se mişcă în braţele mele până când faţa ei este la câţiva centimetri de a mea. Şi mă sărută. Buzele moi le ating pe ale

mele, nemişcate o secundă, apoi se mişcă gustându-mi buza de sus şi nu pot să rezist. Sunt un om terminat.

Îi gust cu limba dulceaţa buzelor până când mă lasă să simt aroma gurii ei. O strâng şi mai tare la pieptul meu când limbile noastre se ating şi ea pare la fel de dornică să se împletească cu limba mea, dornică să guste mai mult din ea. O vreau. Dar o vreau în toate modurile posibile, inclusiv în cele mai ascunse ale minţii mele tâmpite.

Vreau să o întind acum pe pat şi să fac cu ea tot ce am visat în nopţile de când o cunosc. Să mă pierd în ea, în timp ce ea îmi strânge talia cu picioarele ei lungi şi fine. Vreau să o gust şi să o fac să ţipe de plăcere, strigându-mi numele până la epuizare.

Geme de plăcere în gura mea şi simt cum încet, încet, tot controlul meu se risipeşte, odată cu savoarea sărutului care devine tot posesiv. O vreau, dar… ştiu că nu e bine. Nu e bine deloc ce fac!

Şi atunci mă desprind din sărutarea ei şi clipesc de câteva ori să îmi recapăt echilibrul. Ea e încă adormită, dar confuzia este evidentă pe chipul ei frumos.

O aşez cu grijă pe pat, astfel încât să nu îşi dea seama de excitaţia mea, dar puţin probabil să nu o simtă pe şoldul cald.

— Noapte bună, domnişoară Calabri, şoptesc

cu greu, dar încerc să am un ton mai rece şi ies din cameră cât pot de repede, să nu am timp să mă răzgândesc.

Destinaţia mea este direct baia, unde ştiu că nici măcar o tonă de cuburi de gheaţă nu o să aibă efect de data asta şi trebuie să mă descarc singur.

Gustul ei încă îl am pe buze şi căldura corpului ei încă e imprimată în corpul meu, aşa că dau drumul la apă şi nu e nevoie să mi-o frec decât de câteva ori ca să mă descarc în propria mână. Cu ochii închişi rămân minute bune cu capul rezemat de faianţa rece. Trebuie să îmi bag minţile în cap şi să mă gândesc la cum dracu' o să gestionez situaţia asta mâine dimineaţă când o să dau cu ochii de ea.

Mă întorc în cameră şi oftez în timp ce mă întind pe pat.

„Încetează, dracu' cu prostiile astea, Nicholas! Ea niciodată nu o să fie o supusă pentru plăcerile tale sexuale!"

Capitolul 4

Sofia

E dimineaţă, iar Nicholas se poartă ca şi când nimic nu s-a întâmplat. Poate că nici nu s-a întâmplat şi totul a fost în capul meu. Un vis. Unul din multe altele, doar că ăsta a părut mult mai real. Sunt confuză. De fapt nici nu ştiu ce aş fi vrut

să se întâmple în dimineaţa asta, însă ştiu ce aş fi vrut să se întâmple azi-noapte. Voiam să mă arunce pe pat, să se urce peste mine şi să îi simt corpul puternic şi vizibil excitat peste al meu. Să mă sărute fără oprire cu buzele acelea moi şi limba lui să guste cele mai sensibile locuri până când aş fi început să tremur de plăcere. Eram adormită, dar îl doream cu fiecare milimetru al corpului meu.

Şi ce e mai frustrant e faptul că încă îl vreau. M-am trezit cu aceeaşi dorinţă alimentată de vise în care îl simţeam adânc în mine, iar dimineaţă tot corpul meu tânjea după atingerea lui. Atât de tare încât mi-am lăsat degetele să îşi croiască drum spre chiloţii mei şi m-am masturbat închipuindu-mi că degetele lui sunt cele care se joacă cu clitorisul meu până când am avut orgasm, în timp ce buzele lui nu s-au desprins de ale mele.

La naiba… cu tot! La naiba cu el, că acum suntem aproape de birou şi singurele cuvinte rostite de el până acum au fost „Bună dimineaţa!”

„Bună” pe naiba… Omul nici măcar nu se mai uită la mine, chiar dacă am îmbrăcat o rochie roşie mulată pe fundul meu sexy. Degeaba. E rece ca o sculptură de gheaţă. A lui David. În costum. Of… Detalii…

Cobor din maşină şi trântesc uşa. Nu îmi pasă. Poate aşa chiar o să se prindă că nu e ok să te săruţi cu atâta senzualitate cu cineva şi apoi să te prefaci că nimic nu s-a întâmplat.

Dar dacă vrea să joace jocul indiferenţei, atunci o să fac şi eu la fel. Mai puţin trântitul de uşă. Asta mi-a scăpat.

Pentru cină îmi fac planuri cu câţiva oameni de afaceri pentru a discuta nişte businessuri la o friptură şi un pahar de vin. Doar am şofer, ce să zic.

El aşteaptă undeva la intrare, dar nu îl observ. Ştiu doar că mă urmăreşte de undeva de unde nu mă poate deranja cu prezenţa lui. Toată ziua a încercat să stea cât mai departe de raza mea vizuală şi chiar dacă normal era să nici nu vreau să îl văd, totuşi ceva din mine îl căuta ca şi când chipul lui era ceea ce aveam nevoie pentru a-mi linişti mintea.

Ajunşi acasă, intru direct în dormitor, urându-i noapte bună şi atât. Nu mai ies, preferând să lucrez în dormitor, în moţul patului. Sunt nervoasă şi chiar mă cert cu cei din Tokyo pentru că îmi întârzie cu răspunsurile solicitate. Ţin la deadline-uri şi ţin să le reamintesc.

Ziua următoare nu este cu nimic diferită. Doar frustrarea mea creşte şi mai tare şi încep să cred că sărutul ăla a fost doar în capul meu, dar dacă a fost real, sigur el nu şi l-a dorit.

Şi cu toate astea am o nouă noapte în care sunt la fel de agitată şi continuu să lucrez până după 1 noaptea. Adorm din nou cu laptopul lângă mine, dar nici de data asta nu vine nimeni să mi-l închidă.

Dar somnul meu nu este lipsit de prezenţa lui. De buzele lui. De pieptul lui musculos, de braţele lui puternice care mă ridică deasupra lui într-un ritm frenetic, care mă fac să ţip de plăcere…

Mă trezesc ameţită retrăind fragmente ale unor fantezii stupide. Clar îmi trebuie un bărbat, că se pare că prezenţa unuia puţin mai sexy şi mai atrăgător îmi afectează prea tare corpul care nu a mai fost atins de un bărbat de aproape doi ani de zile.

— Fuck! înjur cu toată frustrarea din mine când în ameţeala mea creată de visul din care tocmai m-am trezit, mă lovesc cu piciorul de mobilă.

Nu cred că mi-am rupt degetul, dar doare al naibii de tare.

Într-o secundă el este în camera mea şi privirea i se întunecă atunci când mă vede în fiind pe jos cu faţa înroşită. Este deja îmbrăcat în costumul lui negru şi vine glonţ spre mine, examinându-mă.

— Ce ai păţit?

— M-am lovit la deget, îi spun tăios. Nimic mai mult.

Îl vreau lângă mine, dar nu îl vreau lângă mine. Pentru că ştiu că nu e aici decât în calitate de paznic şi nu să mă atingă aşa cum visez continuu.

Îmi dă mâinile la o parte să îmi examineze degetul, dar atingerea lui este ca o picătură de

ceară fierbinte pe corpul meu. Oricât de tare m-ar durea, atingerea lui mă face să simt fiori în tot corpul.

— Nu am nimic, îl resping încercând să mă ridic, dar mă opreşte cu braţul care mă forţează să rămân jos şi cu privirea care îmi aprinde şi mai tare trupul încă vrăjit de visul de mai devreme.

— Lasă-mă să verific dacă e rupt şi apoi poţi să fugi unde vrei.

— Nu pot să fug nicăieri, că eşti imediat în spatele meu.

— Nu am zis că trebuie să fugi de mine.

— Poate că asta vreau.

Privirea lui se ridică din nou asupra mea şi e mult mai întunecată… ca aproape de fiecare dată când se uită la mine. Foarte întunecată. Iar ochii lui au deja o nuanţă de albastru mai închis ca şi când acolo undeva are loc o furtună. Acum e şi vizibil furios.

— Ar fi bine să nu vrei asta.

Era un fel de-a spune, nu că aş fugi de el la propriu. Cel puţin nu fără un motiv cu adevărat rezonabil.

Închide ochii cât să respire adânc o dată şi când îi deschide, privirea îi pare mai puţin furioasă, iar tonul mai blând.

— Nu este rupt.

Am nevoie de două secunde ca să îmi dau seama că se referă la degetul de la picior care încă doare, dar e mult mai suportabil.

— Dar cred că trebuie să vorbim despre asta.

Şi cu arătătorul arată de la mine la el şi înapoi.

Glumeşte?! Deja durerea este înlocuită de furie.

— Acum vrei să vorbeşti?! zic cu tonul uşor ridicat, făcând ochii mari de uimire. Şi o maşină se asamblează mai repede ca timpul tău de reacţie la… şi arăt cu degetul de la mine la el şi înapoi, imitându-i gestul.

Umerii lui se lasă uşor ca şi când se simte vinovat şi oftează.

— Nu am considerat că trebuia să vorbim. Am crezut că şi tu preferi să uiţi ce s-a întâmplat şi mi-am văzut de treabă mai departe. Pentru că de-asta sunt aici. Să te protejez, nu să profit de tine.

Ridic o sprânceană.

— Tu chiar crezi că merge cu mine strategia în care mă faci să mă simt protejată, iar tu cavalerul care se sacrifică pentru virtutea mea? Ce urmează? Texte de genul „It’s not you, it’s me…”?

Observ că e blocat, poate chiar surprins de reacţia mea, dar nu spune nimic.

— Am 31 de ani, Nicholas. Cred că pot face faţă fără probleme unui refuz sincer din partea unui bărbat. Nu am nevoie de texte, pentru că am trecut de mult de adolescenţă şi nici măcar atunci nu am avut parte de ele.

Mă ridic în picioare, dar de data asta nu mă mai opreşte.

Însă, când ajung la uşa de la baie, cuvintele lui o fac.

— Numai un nebun te-ar refuza, Sofia. Sau cineva care ştie ce e mai bine pentru tine. Eu lucrez pentru tine şi sunt aici numai ca să te protejez. Nu am timp de joacă… joacă ce nu m-ar face decât să mă de focusez de la treaba mea şi asta ar putea să se sfârşească foarte urât. Nu îmi permit asta. Aşa că îmi fac treaba şi încerc să ignor sărutul acela.

Mă întorc pe călcâie şi fac câţiva paşi spre el.

— Şi îţi reuşeşte?

Privirea lui e uşor încurcată.

— Îţi reuşeşte să ignori acel sărut… sau asta? şi repet gestul cu degetul arătând între noi doi.

Mai fac un pas spre el şi sunt la mai puţin de jumătate de metru de pieptul lui încordat.

Pentru că eu nu sunt la fel de rece ca tine şi mi-e un pic cam greu. Dar o să fac tot posibilul să îţi urmez comportamentul şi să îmi văd de treabă, ignorându-te în aceeaşi măsură. Doamne fereşte să se întâmple ceva cu jobul tău!

Tonul ironic nu pare să îl impresioneze, însă apropierea mea nu trece neobservată. Pupilele lui sunt dilatate şi sunt sigură că nu frica de mine este cauza.

Dar tot nimic. Nicio reacţie evidentă, decât maxilarul încordat şi tăcere.

Mă duc în baie şi închid uşa trântind-o. E ultima dată când o fac sau cel puţin asta îmi

propun în clipa asta. Dacă el vrea să uite şi să ignore, eu nu am ce să fac. Nu sunt o disperată şi nu am să mă comport niciodată ca una. Am prea multă mândrie să mă cobor la un asemenea nivel în care as încerca să îl seduc fără voinţa lui. Nu mă vrea. Poate că mă vrea fizic, dar tipul nu mă vede ca pe o posibilă relaţie.

Dau drumul la apa caldă şi mă aşez cu fundul în cada mare, lăsând apa să mă mângâie. Mă simt singură şi dezamăgită. Furia a dispărut şi a rămas un gol pe care îl umplu cu o uşoară durere. Cred că e prima dată când sunt refuzată de un tip, dar poate că ar trebui să văd şi motivele lui. Până la urmă sunt un job. Unul de care e atras, iar asta ştiu că nu ar nega, însă tot un job. Iar el este un profesionist şi nu ar depăşi aceste limite, cum nici eu nu aş face-o cu un potenţial client. Sau poate că aş face-o cu unul foarte atrăgător ca Nicholas, dar asta doar dacă aş simţi o potenţială relaţie.

Şi aici e diferenţa între noi doi. Că el nu mă vede aşa.

Îmi opresc gândurile când îmi dau seama că timpul trece şi o să întârzii. Mă pregătesc cât mai repede posibil, îmbrac o rochie neagră de data asta şi încerc să alung din mintea mea acest subiect, până când sunt sunată de Tara şi Cate într-o videoconferinţă după prânz.

— Stai să înţeleg, mă întrerupe Cate. Tu vrei o relaţie cu el?

— Dar chiar! intervine Tara.

— Nu neapărat, răspund încurcată.

— Tu nu ai auzit de aventură? întreabă Tara.

— Nu cred că vrea nici măcar asta de la mine.

— E cam normal, zice Cate. Tipul trebuie să te apere de pericole, nu să ţi-o tragă.

— Cineva trebuie totuşi să o apere şi în pat, chicoteşte Tara.

Îmi dau ochii peste cap.

— Baby, zice Cate cu grijă, ţie chiar îţi place de el?

— Nu prea am avut ocazia să povestim foarte multe şi să îl cunosc foarte bine, însă… e o atracţie.

— E un clişeu, Ana Sofia, îmi spune Tara cu hotărâre. Prinţesa care se îndrăgosteşte de garda de corp. Ar trebui să poarte nume de boală, fenomenul ăsta.

— Tara! o ceartă Cate făcând ochii mari. Se poate întâmpla oricui!

— Tocmai! Că Sofia nu este oricine! Iar tipul ăsta e un idiot că ne refuză prietena şi o răneşte cu indiferenţa lui! Am dreptate? mi se adresează atât de revoltată, că pentru o secundă chiar mă amuză.

— Dar eu nu sunt o prinţesă, spun plictisită.

— Detalii! urlă ea. Nu spun că statutul social ar trebui să evidenţieze diferenţa dintre voi doi, pentru că ştim foarte bine că nu eşti genul care să se uite la aşa ceva, însă, pentru numele lui Dumnezeu! Ai muncit prea mult şi încă munceşti

prea mult ca să fii tratată aşa de un bărbat! Ai uitat despre ce vorbim şi care a fost al doilea motiv pentru care noi toate am format „alianţa” noastră? Primul au fost banii şi apoi ura faţă de cei care nu ne apreciază pentru ceea ce suntem noi şi nu pentru buzunare sau păsărică!

Are dreptate. Ştiu că are dreptate. Nu pot să fiu tristă din cauza lui. Nu merită. Niciun bărbat nu merită.

— Măcar dacă aş da de unul care să îmi ofere măcar trei orgasme şi o îmbrăţişare în aceeaşi noapte, ar trece cu vederea toate promisiunile pe care mi le-am făcut şi i-aş da şi jumătate din avere, dar cam greu, draga mea, îmi spune Cate.

— Trei orgasme? Dar unul nu îţi mai ajunge? zic amuzată, uitând complet problema mea.

— Unul, oricine are noroc să îl nimerească. Două… poate la fel. La trei orgasme vorbim de cu totul şi cu totul alt tip de bărbat. Aia e artă, baby, iar noi asta merităm. ARTĂ! Experţi care să ne ducă pe culmile extazului şi apoi să ne ia în braţe şi să ne şoptească cuvinte dulci care să ne potolească sufletul după atâta căutare.

Cuvintele ei sunt cu adevărat o sursă de inspiraţie şi motivaţie.

— Suntem femei ca oricare altele, dragile mele, dar diferenţa dintre noi şi ele nu este contul din bancă, ci aşteptările pe care le avem de la un bărbat, dacă acesta vrea să aibă onoarea de a face parte din viaţa noastră. Pentru că suntem prea

bune să fim călcate în picioare de bărbaţi ca nenorocitul ăla de a lăsat-o însărcinată pe Amber şi cred că ce s-a întâmplat atunci ne-a făcut pe toate să înţelegem ceea ce trebuie să facem cu viaţa noastră şi ceea ce meritǎm cu adevărat. Chiar şi ea a luat atunci decizia corectă şi a ales să îşi crească copilul fără incompetentul ăla. Mai bine singură, decât cu o lipitoare care nu ştie unde să îşi pună gura!

Încheie ridicând cu aroganţă o sprânceană şi atunci eu şi Tara explodăm în rafale de aplauze şi chiuituri.

— Aşa e, baby!

— You go, girl!

— Trebuiau să fie şi fetele la discursul ăsta, că e de nota zece! zic plină de energie.

— Ai fi surprinsă, dar cam astea au fost cuvintele lui Amber. Am vorbit cu ea aseară şi se cam gândeşte să se mute din casă împreună cu Mina.

— Poftim?

Şi eu şi Tara suntem surprinse, pentru că, în weekend, era departe de ea gândul ăsta.

— Se pare că scandalul o cam afectează pe Mina, iar Amber vrea să ia nişte măsuri drastice pentru binele ei.

— E o decizie importantă… spune Tara îngrijorată.

— Vreţi să ne vedem toate mai repede decât era plănuit? Cred că situaţia asta cam necesită o

întrevedere de urgenţă, le spun.

— Cred că ar fi o idee bună. Weekend-ul ăsta e prea din scurt şi nu cred că avem timp să ne organizăm, dar weekendul viitor cum vi se pare? întreabă Cate.

— Eu sunt liberă! zice Tara.

— La fel, confirm şi eu după ce verific rapid agenda.

— O sunt pe Amber, că ea e cea mai încurcată cu programul şi vă anunţ. Cu sau fără Mina, trebuie să vină.

— Perfect, zic eu.

— O să o întreb eu şi pe Deanne, zice Tara. De fapt, chiar acum i-am dat un mesaj.

O văd cum tastează şi după ce dă send îşi ridică privirea spre mine.

— Dar tu cum scapi de bodyguardul tău? Te strecori din casă?

Iau în considerare ideea ei şi mă gândesc deja cum să fac.

— Aş putea, dar noaptea, când doarme.

— Nu, spune deodată Cate. Am avut un vis urât cu tine zilele trecute şi cred că ar fi bine să nu ne jucăm cu chestiile astea. Ia-l cu tine şi o să stea în casa de oaspeţi, aşa nici nu o să îi simţim prezenţa.

Fac ochii mari.

— Nimeni nu trebuie să ştie de locul nostru secret, Cate, îi spun. O să scap de el şi nu o să mi se întâmple nimic.

— Ana Sofia de Calabria…

Vreau să o corectez, dar când mă vede că deschid gura, ridică palmă şi mă opreşte imediat.

— Ştii că nu mă joc cu visele mele. Până acum, nu s-a întâmplat nimic rău pentru că aţi ascultat de mine şi aţi luat măsuri pentru a preveni. Acum eu îţi spun că visul meu nu o să se împlinească dacă tipul ăsta nu te scapă din ochi. Aşa că îl iei cu tine şi cred că şi fetele sunt de acord ca el să stea în cealaltă casă.

— E angajatul tău, până la urmă, zice Tara indiferentă. Omul trebuie să te păzească, nu de aceea te refuză? Lasă-l să îşi facă treaba, că dacă îl pierzi şi pe ăsta, mi-e groază să mă gândesc cu ce alternativă o să vină La Reina.

Poate că au dreptate, dar ştiu că aş putea să scap de el pentru un weekend chiar foarte uşor.

— Doar dacă şi Amber şi Deanne sunt de acord. Asta dacă reuşim să ne întâlnim săptămâna viitoare.

— Deanne tocmai mi-a confirmat, zice Tara uitându-se în telefon.

— Acum o sun pe Amber şi vă anunţ, spune şi Cate.

Ne trimitem bezele şi încheiem discuţia imediat.

Îmi reiau activitatea şi citesc câteva mail-uri la care răspund fără să mă mai gândesc la bărbatul care stă dincolo de geam.

În scurt timp vine şi confirmarea că Amber

poate să vină weekendul viitor în Hamptons. Aşa că totul e pregătit şi nu rămâne decât să îmi văd de treabă.

Pierdută în telefoane şi conferinţe, din nou pierd noţiunea timpului, până când îmi dau seama că afară e deja noapte şi multă lume aşteptă să plec eu înainte să scape şi ei de ziua lungă şi să se bucure de weekend-ul care urmează. Pentru ei. Că eu ştiu sigur că am o grămadă de treabă.

Deschid agenda pentru zilele care urmează şi văd ca în calendar am pentru ziua de luni trecute multe semne de exclamare cu roşu.

Mă încrunt. Chiar nu îmi amintesc ce înseamnă.

— Megan, o apelez prin telefonul de pe birou, însă uitându-mă la ea prin peretele de sticlă şi ea îmi răspunde imediat uitându-se la mine.

— Am în agendă multe semne de exclamare pentru luni. Poţi să îmi aminteşti te rog ce înseamnă?

Ea mă priveşte confuză.

— Mi-aţi spus că este o întâlnire cu mama dumneavoastră.

— Nu era peste două săptămâni?!

— Au trecut cele două săptămâni de când erau două săptămâni, glumeşte ea, nedându-şi seama de impactul pe care îl are această întâlnire pentru mine.

Cu degetele arătătoare îmi apăs tâmplele încercând să îmi calmez pulsul.

Toată nebunia creată de situaţia gărzilor de corp m-a făcut să uit cum trece timpul şi implicit să uit complet că zilele astea mama şi Regina urmează să vină în New York într-o vizită neoficială, în drum spre Chicago unde participă la un-ştiu-ce-eveniment. Iar luni trebuie să iau prânzul cu ele la hotelul unde vor sta. Nu au timp pentru mine decât două ore, din care una va fi cu poze oficiale, la care mama ar fi vrut să particip, însă am refuzat cât am putut de categoric. Aşa că o oră sper să treacă fără discuţii în contradictoriu.

Toate astea mă fac să înjur. Dar în gând, pentru că o ducesă nu înjură... decât când se loveşte la degetul de la picior.

Închid ochii şi mă las cu capul pe spătarul scaunului. Am încurcat-o.

Capitolul 5

Nicholas

De vineri seara Sofia este un alt om. Este vizibil încordată şi extrem de agitată. Ca şi când urmează să dea un test important în prezenţa familiei ei. Pentru că ştiu că ăsta este motivul agitaţiei şi nu ştiu ce aş putea să fac să o ajut. Aşa că azi m-am trezit mai devreme şi am dat o fugă până la Starbucks să îi cumpăr cafeaua preferată, pentru că nu ştiu când o să o bea dacă nu merge la birou. Ştiu că oricum nu o să se trezească prea

devreme pentru că azi-noapte a stat şi mai târziu decât de obicei. Am auzit-o plimbându-se pe uşi chiar şi pe la 3 dimineaţa.

Surpriza mea sper că este plăcută şi când iese din dormitor îi întind cafeaua.

Pe de-o parte este un semn de pace. A fost o săptămână ciudată care a luat-o şi mai razna după sărutul pe care l-am tratat cu indiferenţă. Dar doar de faţă cu ea, pentru că în sinea mea, tot corpul şi fiecare neuron îl retrăieşte cu aceeaşi intensitate ca atunci când i-am gustat buzele. Am visat la acel sărut constant şi treaz, şi în somn, dar nu pot să îi spun asta. Tac şi mă abţin şi îmi dovedesc mie însumi cât control pot să am în primul rând asupra mea. Trebuie să stau la distanţă faţă de ea, dar din punct de vedere sexual şi doar atât. În rest trebuie să o protejez până când familia regală decide că serviciile mele nu mai sunt necesare. Şi atunci ea o să scape de mine, iar eu… o să continuu probabil să o visez mult timp după aceea.

Dar acum trebuie să o mai relaxez măcar în ceea ce mă priveşte pe mine ca gardă de corp. Aşa că ţin cafeaua întinsă, chiar dacă ea mă priveşte încruntată.

După câteva secunde, în care probabil cântăreşte gestul meu, îmi ia cafeaua din mână.

— Mulţumesc, zice sec şi trece pe lângă mine, îndreptându-se spre terasă.

— Cu plăcere.

— Oricum am treabă la birou, dar o să mergem mai târziu. Am o întâlnire la ora 1 cu unul dintre departamente.

Sâmbăta? Femeia asta nu are zile libere? Nu se relaxează? Nu are altă viaţă în afară de muncă?

O urmez pe terasă decis să vorbesc cu ea despre asta.

— Pot să iau loc? o întreb arătând spre celălalt scaun din fier forjat de la masa din acelaşi material la care s-a aşezat.

Aprobă din cap şi îşi reîntoarce capul spre soare şi cu ochii închişi se lasă mângâiată de razele dimineţii. Zâmbeşte. Dar e un zâmbet acompaniat de un oftat.

Cu toate astea nu pot să îmi iau ochii de la ea. Este atât de frumoasă, iar eu îmi doresc atât de tare să o sărut în clipa asta…

— Vrei să mă întrebi ceva? zice simplu, fără să îşi mute privirea spre mine.

— De ce crezi asta?

Da, vreau să te întreb, dar am uitat ce. Chipul tău mă face să mă gândesc la alte întrebări! Ce dracu’ voiam să o întreb de fapt?!

— Pentru că nu îţi stă în caracter să te apropii de mine, doar dacă ai un motiv. Aşa că ori ai venit să îmi spui că ai prins azi-noapte un hoţ în casă, ori vrei să mă întrebi ceva.

— De ce eşti agitată?

— Sunt foarte calmă.

— Domnişoară Calabri, permite-mi să-ţi spun

că eşti ca o bombă cu ceas de aseară, de când ţi-ai amintit de întâlnirea de luni.

Zâmbetul îi dispare încet şi întoarce privirea spre mine.

— Nu mi-am mai văzut mama de aproape un an. Sunt emoţionată.

Răspunsul ei e sec şi zâmbetul pe care îl afişează e foarte fals. Ştiu că minte.

— Nu este adevărat, decid să o confrunt cu blândeţe. Trebuie să îţi mărturisesc că sunt foarte curios care este adevărata ta poveste, nu cea din dosarul primit de la Regină. Dar nu am dreptul să îţi cer să îmi spui. Cu toate astea bănuiesc că agitaţia ta are legătură cu această poveste.

Am bănuielile mele legate de toată treaba asta, însă nu am stat să le pun cap la cap, pentru că îmi doresc ca ea să aibă încredere în mine şi să îmi spună ea. Am tras deja o concluzie greşită când i-am citit dosarul, crezând că voi avea o prinţesă răsfăţată de protejat, dar am descoperit ceva mult mai minunat. Nu vreau să trag alte concluzii. Vreau să îmi spună ea.

Bea liniştită o gură de cafea şi închide ochii privind din nou spre soare.

— Este o cafea bună, zice încet.

Nu mai spune nimic şi mă întreb dacă o să spună ceva sau asta a fost toată discuţia. Însă după câteva clipe continuă:

— Prima mea cafea de la Starbucks am băut-o chiar în prima zi când am ajuns la Universitate.

Pentru mine semnifica gura de libertate, pentru că până atunci nu avusesem voie să mă apropii de astfel de cafenele, oriunde în lume m-aş fi aflat.

Amintirea trasează o undă de încruntare tristă pe chipul ei, dar continuă.

— Viaţa la palat poate să fie foarte frumoasă, însă pentru mine a fost ca o închisoare din care mi-am dorit mereu să plec. Am plâns mult şi aproape am devenit un zombie când mama mi-a refuzat cererea de a studia în afară. Însă, când a văzut că tot ce era în jurul meu nu îmi aducea bucurie, doar din ce în ce mai multă tristeţe, ea şi Regina au decis să îmi acorde o şansă.

Se uită spre mine şi se aşază mai bine în scaun, jucându-se cu paharul de carton.

O privesc cu calm, încercând să o încurajez să povestească mai departe, aşezându-mă mai relaxat în scaunul meu.

— Aşa că am venit la Stanford, dar asta nu a însemnat că am scăpat de controlul lor. Nu aveam gărzi de corp, dar ştiam că erau câţiva oameni pe acolo care mă supravegheau pe ascuns şi raportau fiecare mişcare. Aşa că am făcut ce am putut să îmi câştig independenţa adevărată. Iar asta nu o puteam câştiga decât prin bani. Mulţi bani. Aşa că în ziua absolvirii, când toată lumea se aştepta să îmi fac bagajele şi să mă întorc acasă, am avut o discuţie cu părinţii mei şi cu Regina în acelaşi timp şi le-am spus că nu mă mai întorc. Le-am arătat câţi bani făcusem în anii mei de studii, câte

afaceri aveam deja până în acel moment şi le-am spus că în zece ani o să am mai mulţi bani decât familia Regală şi că dacă vor să îmi retragă titlul, pe mine nu mă mai interesează, dar eu nu mă întorc în Spania, decât în vizită.

Îmi afişează un zâmbet victorios şi cu adevărat mândru. Şi are şi de ce. Şi-a câştigat singură independenţa dorită. Şi această femeie mă face să vreau să o strâng în braţe şi să îi spun că este un exemplu pentru orice om de pe planeta asta şi că nu are de ce să îi fie teamă de întâlnirea cu mama ei sau cu orice Regină. Este de o mie de ori mai bună decât orice altă femeie. Dar o las să continue, chiar dacă sunt sigur că pe chipul meu se vede mândria pe care i-o port.

— Spre surprinderea mea, ei se aşteptau. Sursele lor le raportaseră mici detalii, dar nu aveau întregul tablou şi în niciun caz cifrele reale. A fost un şoc pentru ei, iar prima care a început să râdă şi să mă felicite, a fost Regina. Ea întotdeauna mi-a înţeles dorinţa de a scăpa de viaţa aceea şi asta pentru că, dacă ar fi avut de ales şi ea ar fi făcut acelaşi lucru ca şi mine.

Se opreşte şi priveşte din nou soarele, apoi bea o altă gură de cafea.

— Şi atunci de ce eşti agitată?

— Ţi-am spus, sunt emoţionată.

— Iar eu bănuiesc că e mai mult.

Mijesc ochii la ea şi mă priveşte cu seninătate pe chip.

— Mama ta a mai venit în New York de când eşti tu aici?

Bănuiala mea este corectă. Rămâne un pic blocată şi cu greu îi apare un zâmbet în colţul gurii.

— Este prima dată când vine şi are ocazia să vadă ce a construit fata ei aici şi pentru ce a dat ea cu piciorul în defavoarea vieţii la palat? întreb încruntat.

E la fel de tăcută şi zâmbetul ei este uşor nervos, apoi dispare de tot.

— Cam aşa ceva.

Oh, Doamne… Cum să o fac să înţeleagă că nu are motive să fie îngrijorată? Că este oricum o fiinţă minunată şi tot ce e în jurul ei nu trebuie să conteze decât pentru ea?

— Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Poftim?

— Cel mai urât scenariu. Tu spui că vizita asta maschează o mică verificare a vieţii tale. Care este cel mai urât scenariu care se poate întâmpla după întâlnirea asta? Nu e ca şi cum ţi-e frică că o să te renege, că asta puteau să o facă de atunci şi dacă nici la acea vreme nu ţi-a păsat, acum sunt cu mult mai sigur că nu te interesează.

— Nu este vorba de ce mi-ar oferi viaţa la palat. Este vorba de relaţia mea cu familia. Nici până în ziua de azi mama mea nu mi-a spus că este mândră de mine. Ea nu voia ca singura ei

fiică să fie o femeie de afaceri. Ea voia ca eu să fiu o mare doamnă la curtea regală, care să conducă organizaţiile caritabile de acolo şi să zâmbească frumos în poze cu copii mici prin cămine sau spitale. Şi cred că cel mai mult mă simt vinovată că mi-am urmat visul şi nu ştiu dacă m-a iertat pentru egoismul meu.

Mă surprinde şi mă bucură faptul că este atât de deschisă cu mine. Mă face să simt că are încredere în mine şi sentimentul ăsta îmi place.

— Regreţi decizia luată?

— Oh, Doamne, în niciun caz! spune cu hotărâre. La Stanford am cunoscut femeile pentru care mi-aş da şi viaţa.

Privirea mi se întunecă brusc şi ea imediat se apără uşor amuzată.

— E un mod de a spune, dar sper să nu fie cazul să o fac şi pe bune.

Nu mă linişteşte completarea ei, dar nu cred că e cazul să insist. Cel puţin nu acum.

— Tot ce am trăit de când am plecat de la palat, a fost viaţa pe care eram menită să o trăiesc. Am realizat tot ce mi-am dorit şi nu aş schimba absolut nimic din tot ce am făcut.

— Eşti mândră de tine?

— Normal!

— Şi atunci de ce crezi că mama ta nu este la fel de mândră?

— Pentru că nu mi-a spus-o niciodată.

Zâmbesc amar în colţul gurii. Sofia e genul de

femeie care nu pricepe subtilităţile, sau textele, aşa cum le-a numit şi ea. Ea vrea lucrurile să fie clare şi spuse pe gură, altfel nu le vede. Decât pe cele rele. Aşa că îi spun într-un ton mai scăzut:

— Unele lucruri nu se spun. Se simt. Nu cred că este o mamă care să nu fie mândră de o fiică ca tine, atâta timp cât tu eşti fericită cu viaţa ta de acum. Doar dacă ar fi una nebună, dar nu cred că este cazul.

Îndată ce am rostit cuvintele am ştiut că se vor întoarce împotriva mea. La dracu', am ştiut înainte să le rostesc şi cu toate astea am vrut să o provoc.

Ochii ei mari sclipesc imediat şi mă fixează cu o privire provocatoare, care mă face imediat să simt că mi se scoală.

— Aşa ai spus şi de bărbaţii care m-ar refuza, că sunt nebuni. Şi totuşi tu ai făcut-o.

— Cum ţi-am spus, unele lucruri nu se spun. Din diferite motive.

— Da, da, zice pe un ton plictisit, iar tu nu spui, sau nu ÎMI spui, pentru că relaţia noastră profesională ar fi afectată.

— Corect.

— Deci ar fi ceva de spus, totuşi.

M-a prins în capcană. Dulce capcană. Las capul într-o parte şi o privesc aşa cum îmi doresc să o privesc. Ca pe o femeie frumoasă, pe care vreau să o sărut, pe care o doresc în poala mea, cu mâinile legate la spate şi să geamă de plăcere

când degetele mele o penetrează într-un ritm nebun până când îşi dă drumul în palma mea.

— Sunt multe de spus, răspund cu vocea şoptită, pierdut încă în fantezia mea.

— Şi chiar nu vrei să le spui? mă întreabă încet.

Respiraţia îi este precipitată şi văd în ochii ei aceeaşi dorinţă. Nu mă ajută cu nimic să ies din starea mea, ba chiar mă simt tot mai atras de parfumul ei amestecat cu cel de cafea şi să vreau să o gust acum, aici.

— Este cel mai bine să nu.

— Mai bine pentru cine?

Fac o pauză.

— Pentru tine.

Răspunsul nu o intimidează. Nici nu mă aşteptam la asta din partea ei. Ba mai mult, o intrigă. Sau o enervează.

— Eşti la fel ca ei? Crezi că ştii ce e mai bine pentru mine, fără să ştiu şi eu cum aş putea fi afectată?

— Domnişoară Calabri…

— La naiba, Nicholas, cred că am depăşit de mult nivelul acesta oficial.

Da, e nervoasă. Dar reuşeşte să îşi păstreze calmul din voce. Şi cu toate astea, are dreptate.

— Sofia, revin eu pe un ton calm, dar hotărât prin care sper să o fac să înţeleagă fără a-i da prea multe informaţii. Ştiu sigur că este mai bine pentru tine, tocmai pentru că ştiu cât de mult

apreciezi anumite lucruri la viaţa ta de femeie independentă, care nu trebuie să răspundă în faţa nimănui.

— Şi cu toate astea, iei decizii în numele meu fără să mă întrebi. Ai atitudinea potrivită pentru un angajat la curtea regală, spune pe un ton dur şi uşor ironic. Am să te recomand mamei mele, pentru că v-aţi înţelege de minune!

Mă fulgeră cu privirea şi după o secundă se ridică de pe scaun să plece de pe terasă.

Cuvintele ei au lovit unde trebuie. Niciodată nu m-aş fi comparat cu rigizii de la curţile regale şi acum ea îmi spune că semăn cu persoana care încă o răneşte cel mai mult. Nu vreau să fiu comparat cu ea.

— Sofia, strig după ea şi din câţiva paşi reuşesc să o prind de braţ şi să o întorc cu faţa spre mine.

Chipul îi este furios, dar vizibil rănit. Iar eu sunt vinovat de asta. Acum eu sunt vinovat pentru durerea pe care i-o provoc, pentru că încerc să o ţin departe de adevărul care ar răni-o şi mai tare.

— Te rog să mă crezi că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. În ciuda atracţiei dintre noi, alături de mine o să îţi fie prea greu şi o să mă urăşti în scurt timp.

Încerc să o fac să înţeleagă, rugându-mă să priceapă din tonul meu că nu îmi este uşor nici mie, dar o fac pentru binele ei. Dar ea tot forţează.

— Nu înţeleg. Pentru mine asta este tot un

text de genul „it’s not you, it’s me” prin care încerci să controlezi discuţia şi să îmi ascunzi ce vrei de fapt să spui.

Îmi trec ambele mâini prin păr, deja exasperat că am provocat-o şi nu văd nicio ieşire din toată discuţia asta decât prin adevăr.

— Exact despre asta e vorba! Despre control! Tu nu eşti făcută să renunţi la control, iar eu tocmai asta am nevoie, în special în pat!

Clipeşte apăsat, nevenindu-i să creadă ce aude. Nu are nevoie de mai mult de câteva secunde să înţeleagă ce îi spun.

— Şi cum mai exact îţi manifeşti controlul în pat?

Oftez. Nu mai are rost să mă ascund după degete. Nu are rost să mă simt vinovat că avem discuţia asta acum, pentru că o parte din mine a vrut să se ajungă aici, încă din prima clipă în care am văzut-o.

— Îmi place să domin în totalitate. Trebuie să simt că am controlul fizic şi mental al partenerei, iar ea trebuie să facă exact ce îi spun. Şi cea mai mare dovadă de control este atunci când partenera te lasă să o legi.

Face un pas înapoi şi nu pentru că este speriată de mine, ci pentru că simte că se sufocă. Trage aer adânc în piept cu gura larg deschisă, ca şi când tot aerul de pe lumea asta nu îi ajunge.

— Fuck… şopteşte cu glas stins şi priveşte în gol rămânând blocată ca o statuie.

— Acum înţelegi de ce prefer să păstrez această distanţă? Pentru că sunt conştient că reprezint tot ceea ce urăşti tu.

Fac o pauză şi îmi trec din nou mâinile prin păr. O vreau la distanţă, dar în acelaşi timp o vreau. Ştiu că în mine este un gram de speranţă că ea mă va vrea cu toate dorinţele mele, pentru că va realiza că renunţând la control îi voi putea oferi plăceri cum nu a mai trăit niciodată. Dar ştiu că ea nu poate să plătească acest cost. Nu e făcută pentru aşa ceva.

— Şi pe lângă toate astea, nu trebuie să uităm că eu am un job. Tu eşti, de fapt, clienta pe care trebuie să o apăr de eventuale ameninţări şi nu am voie să mă de focusez nicio secundă. Oricât de greu îmi e, trebuie să îmi fac treaba pentru care sunt aici de fapt.

Îşi ridică încet privirea spre mine şi ochii ei îi sunt goi. Şi îndureraţi, dar este acea privire pe care am văzut-o în pozele oficiale.

— Ai dreptate, spune încet. Nu suntem potriviţi unul pentru celălalt.

Face o pauză în care clipeşte de câteva ori, ca şi când se trezeşte dintr-o reverie şi continuă la fel de formal.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

Se întoarce spre camera ei şi îmi aruncă peste umăr.

— În jumătate de oră plecăm spre birou.

Din clipa aceea nu m-a mai privit în ochi. A

evitat să se uite în ochii mei şi pentru prima dată m-am simţit… ca un monstru.

Niciodată nu mi-am judecat preferinţele. Nu se datorează unei traume din copilărie, ci anilor petrecuţi în armată în care am prins gustul controlului asupra vieţii mele şi unde am cunoscut o femeie care mi-a deschis apetitul şi din punct de vedere sexual pentru aşa ceva. Îi plăcea să primească ordine şi să i se spună la fiecare pas, toate acestea condimentate de legături strânse cu frânghii, cătuşe sau căluş în gură. Pur şi simplu m-am simţit liber şi responsabil pentru ceea ce era ea, pentru plăcerea pe care i-o ofeream şi cea mai mare satisfacţie venea din încrederea pe care o avea în mine. Eram fascinat şi de atunci nu am mai căutat altceva, decât acest tip de relaţie. Nu este uşor, dar am mai avut câteva relaţii destul de serioase în care partenerele au fost dispuse să încerce de câteva ori, dar foarte repede au prins gustul actului în sine şi cum orgasmele nu încetau să vină, au descoperit câtă plăcere poate fi în aşa ceva.

Dar niciuna nu era ca Sofia. Niciuna nu era femeia dornică să deţină control asupra vieţii proprii. Niciuna nu ar fi fost în stare să renunţe la confortul vieţii la palat, pentru a-şi face un drum propriu în viaţă, pentru a scăpa, de fapt, de control.

Ea este ca mine. Ea are controlul total. Şi nu cred că mai pot să sper că va fi capabilă să

renunţe la el, pentru că nici eu nu ştiu dacă aş face asta. Nu ştiu… Sunt confuz şi privirea ei, felul cum a plecat acum de lângă mine mă face pentru prima dată să mă gândesc dacă aş putea să renunţ la acest control. Sau poate aş face-o, dar doar pentru ea.

Însă acum, că i-am mărturisit ceea ce vreau eu de la ea, parcă o vreau şi mai tare, dar nu pot să nu mă gândesc la cum se simte ea.

O tipă mi-a zis cândva că sunt un animal, în timpul unei partide în care o legasem de mâini şi atunci mi-a zis că mă lasă doar o dată, dar că nu se va mai întâmpla, pentru că ea îi vede pe cei cu astfel de apucături ca pe nişte bărbaţi care leagă femei ca pe animale şi apoi e doar un pas până la a le bate.

I-am arătat plăcerea pe care o poate simţi alături de mine, indiferent dacă e legată sau nu şi apoi nu am mai căutat-o chiar dacă prinsese gustul şi era dispusă să continue în acelaşi stil.

Cuvintele ei nu m-au afectat atunci nici pe jumătate pe cât m-a afectat acum privirea Sofiei şi nu pot să nu mă gândesc că ea mă priveşte la fel ca acea femeie.

Capitolul 6

Sofia

Ca un robot mă îndrept spre camera mea şi

închid uşa în spatele meu fără să mă mai uit în urmă. Fără să-l mai privesc, fără să îl întreb dacă glumeşte, pentru că am avut o secundă în care am crezut că e o glumă proastă spusă doar ca să mă ţină la distanţă.

Dar ştiam că e serios. Că nu ar fi fost frumos să fie o glumă, dar asta era realitatea. Ăsta este el. Control. Exact acel ceva de care eu am fugit toată viaţa şi am încercat să îl stăpânesc fără să mai răspund în faţa cuiva. Am fugit de cei care au vrut să îmi dea ordine şi acum să fiu cu un bărbat care vrea acelaşi lucru? Nu, mulţumesc. Nu aş putea. Am simţit că mă sufoc numai când mi-a spus şi am avut în faţa ochilor imaginea respectivă. Cu mine în acea postură. Nu. Nu aş putea aşa ceva. Nu vreau. Nu am să mă mai las controlată de nimeni în nicio ipostază.

Nu sunt în stare să discut cu nimeni povestea asta şi evit să vorbesc cu fetele chiar şi despre afaceri, că mă cunosc destul de bine şi şi-ar da seama din vocea mea că ceva nu este în ordine.

Sunt dezamăgită şi nu îmi pot scoate din cap cuvintele lui.

Chiar îmi plăcea de el şi s-a dovedit a fi cu totul şi cu totul altceva. Aşa că încerc să nu mă gândesc la el, chiar dacă prezenţa lui îmi reaminteşte constant discuţia de dimineaţă.

Oh, Doamne… O să fie greu.

Pentru prima dată în şedinţă sunt un pic rea cu ceilalţi. Nu am dispoziţia să mai trec cu

vederea nimic şi în conferinţă avem o discuţie şi cu echipa din Tokyo care au parte din nou de replici tăioase. De data asta ştiu că atitudinea mea, oricât de dură este faţă de ei, va avea efect şi nu va mai trebui să iau alte măsuri. Se mobilizează imediat şi până seara toate problemele sunt rezolvate.

Evit să mănânc împreună cu Nicholas, chiar dacă nici el nu deschide subiectul. Îmi fac un sandviş pe o farfurie şi mănânc în sufragerie lângă laptop.

Este o tensiune în aer care mă face să o simt în toţi porii, în tot aerul pe care îl respir în preajma lui. Şi aerul este plin de parfumul lui ameţitor, de mişcările lui masculine, de atitudinea încrezătoare pe care o emite.

Mintea mea este drogată de toate aceste senzaţii şi încă de dimineaţă, de când mi-a spus preferinţele lui, mă regăsesc continuu întrebându-mă cum ar fi o partidă de sex cu el. În condiţiile lui.

Oricât de mult resping ideea, cu atât de mult mă simt mai atrasă de el. Dar în condiţiile mele.

Încerc să adorm mai devreme, pentru că ziua următoare mai am o videoconferinţă şi trebuie să arăt impecabil. Ştiu că trebuie să alung gândurile legate de Nicholas, dar nu prea reuşesc. Pe la 2 noaptea încă bântuiam pe la bucătărie după un pahar cu apă.

Mă trezesc mai excitată decât în toate zilele

precedente, după un vis erotic pe care îl am spre dimineaţă, în care eu îi spuneam lui Nicholas unde să mă sărute şi părea că eu conduceam tot acel joc erotic pe care îl aveam.

Frustrarea o resimt în tot corpul, dar sunt atât de nervoasă pe corpul meu care îl doreşte tot mai tare, încât nici nu vreau să mă masturbez şi mă ridic brusc din pat, îndreptându-mă spre baie.

O oră mai târziu ies din dormitor îmbrăcată într-o pereche de blugi, decisă să dau o fugă până la Starbucks să îmi iau o cafea mare, care să mă ajute să trec şi peste ziua de azi şi, în primul rând, să mă scape de pungile de sub ochi până la prânz când am videoconferinţă.

Dar, spre surprinderea mea, pe măsuţa din living cafeaua mult dorită deja mă aşteaptă.

Nicholas se ridică imediat de pe canapea, lăsând ziarul pe masă.

Însă nu mai sunt surprinsă să văd că e îmbrăcat în acelaşi costum negru, care îi vine atât de bine pe coapsele încordate.

— Trebuie să mergem undeva?

Mă întreabă văzând că sunt şi încălţată şi pregătită de plecare.

Dar abia pot să răspund, pentru că limba mea nu poate decât să îmi lângă buzele care doresc să îl guste ca în visul de dimineaţă.

— Voiam să îmi iau o cafea, spun după ce reuşesc cu greu să îmi recapăt vocea şi să clipesc.

În fiecare zi l-am văzut îmbrăcat în costum şi

de cele mai multe ori cămaşă neagră. De ce azi sunt atât de excitată de imaginea lui? În clipa asta regret că nu m-am masturbat, pentru că astfel eliberam din tensiune.

— Am fost eu mai devreme şi ţi-am luat. Sper că nu s-a răcit, zice ridicând paharul de carton de pe masă şi îl întinde spre mine.

— Mulţumesc. Din nou, spun şi îi accept paharul.

— Cu toate că pentru o clipă am crezut că şi azi o să mergem spre birou, dar presupun că ai şi tu o zi liberă.

Încearcă să schiţeze un zâmbet în timp ce îmi scanează ţinuta casual, însă asta nu mă scoate din starea mea proastă şi dacă nu are de gând să mă sărute şi să mi-o tragă, nu mă interesează altceva de la el. Poate doar cafeaua.

— Nu este o zi complet liberă. Am o videoconferinţă la 11, pentru care trebuie să mă pregătesc. Dar o voi susţine de aici din birou.

— Tu nu ai zile libere?

— Nu, când am proiecte importante.

Oftează şi nu înţeleg de ce trebuie să am această discuţie cu el. Şi, mai ales, de ce simt că trebuie să mă explic.

— Sunt conştientă că muncesc foarte… foarte mult. Dar, din când în când, îmi iau şi câteva zile în care mă încarc cu mai multă energie decât în orice weekend.

Gândul mă duce la întâlnirile cu fetele şi

numai imaginea noastră împreună mă face să gust cu adevărat ce înseamnă să iei o pauză.

Dar acum sunt aici. În prezenţa acestui bărbat cu umeri laţi şi furtună în ochi. Şi e al naibii de sexy. Iar ce vreau să fac cu el, ar ruşina întreaga Casă Regală şi ar face de râs şi celebrele poveşti ale casei britanice din secolele trecute.

— Pentru că nu am în plan să plec pe nicăieri, cred că şi tu poţi să te schimbi în ceva mai lejer. E totuşi duminică şi chiar şi eu o să revin la ţinuta asta după ce termin treaba.

Nici nu ştiu dacă are haine casual la el, dar trebuia să schimb puţin subiectul. Iar ţinuta asta a lui este mult prea atrăgătoare pentru mintea mea excitată.

Mă întorc cu spatele la el şi mă îndrept spre birou, uşurată că el nu a mai continuat discuţia. Pentru că asta m-ar fi forţat să mă uit spre el şi nu ştiu cât mai puteam să rezist să nu mă uit spre pelvisul lui, dornică să văd măcar un semn că şi el e la fel de excitat ca mine.

Dar aşa ceva nu este demn de o ducesă. Aşa că beau o gură mare de cafea şi pornesc laptopul aproape pitindu-mă în spatele ecranului. Uşa este deschisă spre livingul unde îl regăsesc în faţa unui mic laptop, când trec prin încăpere spre dormitorul meu. Îşi ridică privirea spre mine, dar îl ignor.

După o jumătate de oră sunt pregătită pentru videoconferinţă. Nu sunt genul care să stea jos pe

toată durata acestei discuţii, aşa că am îmbrăcat o ţinută completă. O cămaşă bej, o fustă dreaptă în aceeaşi nuanţă şi o pereche de pantofi roşii cu toc cui. Machiajul este destul de natural, doar că mi-am scos mai tare în evidenţă genele lungi şi dese moştenite de la tata.

Chiar dacă aş sta pe scaun în tot acel timp, încrederea mi-o dă şi ţinuta pe care o port. Iar într-o pereche de papuci de casă sau o cămaşă şi pe sub birou pantalonii de pijama… nu prea mi-ar face să am încredere în mine în faţa celor cu care urmează să vorbesc.

După o ultimă verificare în oglindă, ies din începere, dar de data asta aproape că mă sperii când Nicholas se ridică brusc în picioare şi mă fixează cu privirea.

Şi rămân blocată când îl văd că s-a schimbat într-un tricou negru care îi dezgoleşte braţele puternice şi o pereche de blue jeans care mă fac să visez la coapsele lui frumos lucrate. Şi nu pot să nu sesizez umflătura care coboară pe picior. Iar imaginea lui este sfârşitul voinţei mele de a sta departe de el.

Fac un pas, încet, dar el continuă să mă privească ca un animal de pradă, pregătit să atace.

Iar asta nu face decât să accentueze dorinţa frustrantă dintre picioarele mele.

Cum o să fiu eu capabilă să mai lucrez sau să susţin o întreagă discuţie în starea asta? Valuri de

căldură îmi trec prin tot corpul numai când mă uit la el, iar respiraţia îmi este tot mai agitată.

Cu greu mă mişc, mai mult pentru că mă simt tot mai dezbrăcată de privirea lui şi îmi reiau drumul spre birou, sperând că o să îmi recapăt suflul normal în jumătatea de oră pe care o am la dispoziţie.

Dar nu pot. Mă aşez pe scaun, mă uit în monitor, iar cuvintele nu au sens în mintea mea. Nu este decât el. El, excitat cum este acum, în camera alăturată. Şi vreau să îl simt. Vreau să mă atingă. Vreau să mă scape de frustrarea sexuală pe care o simt tot mai puternică.

Dar el vrea după regulile lui, iar eu după ale mele. Cel puţin acum.

Mă ridic de pe scaun şi mă opresc în faţa biroului, rezemându-mă cu fundul de marginea acestuia, pe care îl strâng cu degetele încordate. Inima îmi bate cu putere şi nu ştiu dacă pot să fac asta. Dar vreau.

— Nicholas… îl strig cu vocea aproape stinsă şi nu ştiu dacă m-a auzit.

Dar el apare imediat în pragul uşii, cu aceeaşi privire pătrunzătoare. Se opreşte şi văd în ochii lui aceeaşi dorinţă mistuitoare care ştiu că o poate citi pe chipul meu.

— Nu spune nimic, decât vino mai aproape. Am nevoie de ajutorul tău.

O undă de confuzie îl face să ezite, dar înaintează câţiva paşi spre mine şi se opreşte la

mai puţin de un metru.

— Mai aproape, zic încet.

Se conformează până când îi pot simţi respiraţia caldă pe chipul meu.

Şi cu tocurile mele, el tot este cu câţiva centimetri mai înalt şi privirea mea se ridică spre el urmărindu-l. E atât de aproape, dar nu mă atinge. Aşteaptă. Şi respiraţia mea se precipită, dar nici el nu este indiferent la apropierea noastră.

— Vreau să încerc ceva, şoptesc, simţind că îmi pierd glasul de tot.

Îi iau o mână şi o duc spre buzele mele. Îmi trec vârful limbii peste degetul lui arătător şi apoi îl gust, sugându-l încet.

Un sunet gutural îi scapă şi închide ochii strângându-i preţ de câteva clipe, în care eu îi ling din nou degetul.

— Ce vrei să încerci? întreabă răguşit şi mă priveşte din nou cu ochii plini de pofta pe care cu greu reuşeşte să şi-o stăpânească.

Nu răspund imediat, dar îi conduc mâna în jos, trecând-o peste sânii mei acoperiţi de cămaşă, apoi peste abdomen, pe şold, peste fustă, pe care o ridic în sus ajutându-mă de mâna lui care îmi atinge pielea piciorului, pe interiorul coapsei.

E fascinat de ceea ce fac şi hipnotizat de ochii mei care nu întrerup contactul cu ai lui nicio secundă.

Mâna lui e ca o pensulă cuprinsă de degetele

mele şi mă lasă să mă ating folosindu-mă de el. Şi mă bucur că nu dă înapoi şi nici nu pare că vrea asta.

Degetele lui sunt conduse între picioarele mele până când simt contactul lor acolo, unde ştiu că sunt din ce în ce mai udă şi corpul meu e cuprins de fiori.

— Vreau să încerc să am orgasm cu ajutorul degetelor tale, îi spun încet, bucurându-mă de atingerea lui, în timp ce îi presez degetele peste lenjeria mea intimă şi devin tot mai conştientă de el acolo. Şi gem.

— Dumnezeule, Sofia… şopteşte şi nu ştiu dacă cuvintele lui sunt o rugăminte să îl las în pace sau să continui.

Nicholas

Femeia asta o să fie sfârşitul meu. Am ştiut din prima clipă în care i-am văzut poza şi buzele cărnoase care instant m-au făcut să am fantezii cu ea.

Dar acum, când aceste buze mi-au lins degetele în cel mai erotic mod posibil, iar degetele ei m-au condus spre păsărica ei înfierbântată, făcându-mă să simt prin materialul subţire al chiloţilor ei cât e de udă, ştiu că sunt un om terminat dacă nu îi ofer ceea ce îmi cere.

Tot raţionamentul meu a dispărut şi sunt ameţit de parfumul pielii ei pe care doresc să o

gust. Dar ea nu vrea să mă sărute acum. Îmi vrea doar degetele mele.

Ştiu că sunt regulile ei şi în mod normal nu aş juca acest joc dictat de ea, însă… e Ana Sofia. Cu ea totul e altfel, chiar şi jocul în sine. Şi, surprinzător, îmi place. Felul în care îmi presează şi îmi freacă încet degetele manevrate de mâna ei, dorinţa din ochii aceia mari, mă fac o cârpă în faţa ei şi tot ce vreau este să o satisfac aşa cum ea vrea.

Jocul ăsta poate fi jucat şi cu regulile mele şi ştiu că o să îi placă. Aşa că preiau iniţiativa.

Cu cealaltă mână îi ridic fusta peste şolduri şi acum îmi e mai uşor să am acces la locul care mă interesează. Mâna care o mângâie peste materialul satinat, de data asta mi-o bag în chiloţii ei fără ezitare, direct acolo între petalele ei umflate de dorinţă. Şi, Doamne, cât e de udă…

Mârâi de plăcere ştiind-o atât de dornică, de receptivă… de excitată.

O cuprind cu toată palma, iar ea geme şi închide ochii lăsându-şi capul uşor pe spate. Se susţine acum cu palmele de marginea biroului pentru a avea mai multă stabilitate.

— Desfă-ţi picioarele, îi spun încet, încercând să îmi domolesc tonul poruncitor pe care aş vrea să îl folosesc, dar nu vreau să o sperii.

Ea se supune şi, în clipa asta, ştiu că este a mea. Ana Sofia este numai a mea. În mâna mea. Dornică să o satisfac cu degetele mele.

Buzele ei întredeschise sunt tot mai apetisante şi vreau să o gust. Dar momentan mă concentrez pe labiile îmbibate de lichidul excitaţiei ei. Vreau să mă las în genunchi între picioarele ei şi să o gust, vreau să îi ling fiecare strop ce se prelinge printre degetele mele, dar strâng din dinţi şi încerc să respect regulile ei. O frec încet şi degetele mele îi descoperă clitorisul pe care îl apăs şi încep să mă joc cu el, frecându-l încet la început şi din când în când măresc ritmul. Respiraţia ei este tot mai agitată şi gemete uşoare îi scapă printre răsuflări.

Mă aplec asupra ei şi cu buzele umezite îi gust lobul urechii, şoptindu-i:

— Pot să te sărut?

— Nu pe buze, reuşeşte să îmi răspundă cu glasul aproape stins. Va face ca totul să pară real, când de fapt ce se întâmplă acum e doar un vis care se va termina când o să sune telefonul.

Deschide ochii şi mă priveşte cu un mixt de seriozitate pierdută printre dorinţa mistuitoare.

— După aceea nu vom mai vorbi deloc despre acest vis.

Mesajul e clar şi simplu: aici, acum şi atât. Şi totuşi asta e tot ce am voie să fac? Nu am voie mai mult? Poate că este mai bine ca totul să se termine după momentul ăsta, dar nu ştiu cum o să pot eu să trăiesc doar cu atât.

Dar ştie că nu sunt bun pentru ea, aşa că e momentul meu să o fac să se simtă bine şi să fac

ca această amintire unică să fie şi cea mai frumoasă pentru ea şi să nu mă uite nici după ce eu o să dispar din viaţa ei, când contractul o să mi se termine.

Decis să îi ofer plăcerea maximă, apăs din nou bumbul clitorisului, frecându-l mai repede.

Închide imediat ochii, savurând plăcerea prin gemetele care mă înnebunesc. Vrea mai mult.

Îi ling lobul urechii, sugându-l aşa cum mi-aş dori să o sug acolo jos.

— Vreau să cobor şi să te ling, spun repetând gestul cu limba. Să te gust cât eşti de dulce şi umedă, continuu muşcându-i lobul şi cuprinzându-l cu buzele.

— Nu, răspunde printre gemete. Prea personal.

— Mă omori…

Şi în clipa aia o pătrund cu un deget şi mă înnebuneşte căldura ei. E strâmtă şi fierbinte şi, dacă ar fi după mine, acum aş fi penetrat-o în forţă cu penisul meu, care acum este pe punctul să explodeze în pantalonii mei. Îmi bag şi îmi scot degetul de câteva ori şi apoi un al doilea deget îl asistă pe acesta în jocul meu de a-mi imita mişcările de penetrare la care visează membrul meu erect. Cu podul palmei continuu să îi tachinez clitorisul şi măresc ritmul, mai tare şi mai apăsat.

Respiraţia ei este tot mai precipitată şi gemetele tot mai puternice. Este aproape gata şi se agaţă cu o mână de tricoul meu, trăgându-mă

mai aproape şi faţa ei este acum ascunsă în scobitura gâtului meu.

— Vreau să ţipi, Sofia. Fără reţineri, vreau să îţi dai drumul în mâna mea. Vreau să îţi simt zeama dulce, când o să explodezi de plăcere.

Cealaltă mână o plasez pe spatele ei, pentru a o lipi de corpul meu pentru că nu ştiu câtă putere o să mai aibă în picioare atunci când o să îşi dea drumul.

Ritmul meu creşte şi sunetele pe care palma mea le produce când se loveşte de umezeala ei mă înnebunesc şi mai tare şi mă face să o penetrez într-un mod posesiv şi ritmic, tot mai intens şi tot mai apăsat, mai rapid şi mai dornic, îndoindu-mi degetele în interiorul ei cald, o dată, de două ori… şi o simt.

— Oh, Nicholas! Da! Da!

Şi atunci pereţii ei intimi se strâng în jurul degetelor mele şi corpul îi zvâcneşte în palma mea, încordându-se toată.

Îi privesc chipul extaziat, buzele întredeschise care îmi strigă numele şi mor aici dacă nu o sărut măcar o dată până ies din camera asta.

— Te ţin eu, îi şoptesc cu buzele aproape de ale ei. Eşti superbă, Sofia…

Şi buzele mele se odihnesc pe obrazul ei cald, în timp ce degetele mele continuă să o mângâie până îi simt corpul liniştindu-se.

— Eşti superbă, repet încet, mai mult pentru mine.

Respiraţia ei îşi recapătă încet ritmul controlat şi, cu ochii pe jumătate întredeschişi, reuşeşte să îşi ridice privirea spre mine. Îmi scot mâna din chiloţii ei şi mi-o aşez încet pe şoldul ei, încercând să nu îi ud fusta. Pentru că pe mâna mea este sucul ei pe care doream să îl gust, dar nu m-a lăsat, iar acum, chiar dacă vreau să îl gust de pe degetele mele, nu o fac pentru că asta înseamnă să mă desprind de ea şi nu sunt pregătit. Preţuiesc fiecare secundă în care corpul ei cald este lipit de al meu.

— Lasă-mă să ies din visul tău măcar cu un sărut, Sofia. Şi apoi o să dispar şi o să ignorăm complet acest moment minunat.

Privirea ei coboară spre buzele mele pe care ştiu că la un moment dat mi le-am muşcat pentru a mă abţine să o sărut şi consider că tăcerea ei este un acord, aşa că mă aplec din nou spre ea, îmi pierd degetele în părul ei pentru a-i imobiliza capul, în caz că vrea să se retragă şi îmi lipesc buzele de ale ei.

Imediat mă întâmpină cu buzele ei moi şi îi simt aceeaşi dorinţă ca a mea în acea atingere. O sărut cu poftă şi când buzele ei întredeschise îmi permit trecerea, limba mea o invadează şi o gustă cu ardoare până când amândoi rămânem fără răsuflare.

Cu greu mă desprind după câteva clipe, exact când telefonul ei începe să sune.

Total absentă şi uşor ameţită răspunde.

— Da… OK. În zece minute intru online.

E semnul că trebuie să ne trezim din ceea ce ea a numit vis, însă pentru mine e doar ceva ce nu vreau să se termine. Şi privirea ei încă fixată pe chipul meu îmi spune acelaşi lucru.

Dar fac un pas înapoi şi mişcarea mă face conştient de erecţia din pantalonii mei, care îmi reaminteşte cât e de dureroasă. Aşa că îmi ajustez umflătura din pantaloni, făcând încă un pas în spate şi mişcarea mea îi atrage atenţia. Face ochii mari, ceea ce mă face să zâmbesc.

— Poate pentru tine e timpul să te trezeşti, dar cât tu o să îţi vezi de treaba ta aici, eu o să continui să mai visez puţin.

Şi îmi duc la gură cele două degete încă umezite de dulceaţa ei şi mi le ling sub privirea ei ce capătă din nou acea sclipire plină de dorinţă.

— Delicios, şoptesc savurând zeama ei şi mă întorc cu spatele ieşind din birou, glonţ spre dormitorul meu, unde ajung deja cu nasturii deschişi la blugi şi mă reazem cu spatele de uşa pe care o închid cât pot de repede.

Nu e nevoie de mult efort pentru că eram pe punctul să îmi dau drumul de câteva ori acolo lângă ea, dar gustul ei pe degetele mele mă face să-mi pierd repede controlul şi termin din doar câteva frecări rapide.

Sofia

Pot să jur că l-am văzut deschizându-se la pantaloni chiar când a ieşit din biroul meu şi imaginea mă face să simt cum corpul meu se aprinde din nou. Nu ştiu cum reuşesc să rezist tentaţiei de a mă duce după el şi de a continua ceea ce am început.

Îmi duc mâinile la obrajii pe care încă îi simt înroşiţi.

Dumnezeule, ce a fost asta? Tocmai am avut cel mai puternic orgasm din câte îmi amintesc şi asta doar datorită degetelor lui extrem de pricepute. Mi-a atins puncte atât de sensibile pe care nici nu ştiam că le am şi că mă pot face să mă simt atât de bine.

În drum spre baie arunc o privire spre dormitorul lui şi ştiu că el e acolo, atingându-se şi foarte probabil gândindu-se la mine. La gustul meu pe degetele lui, iar imaginea lui când şi-a lins degetele încă umezite de mine, mă face să simt din nou căldură între picioare. Iar el, excitat, lung şi tare cum se vedea prin blugii strâmţi pe coapsele frumos lucrate… A fost cea mai erotică imagine pe care am văzut-o vreodată cu un bărbat şi chiar dacă am spus că asta e tot ce o să se întâmple între noi, chiar nu ştiu cum o să pot să îl mai privesc, fără să îmi vină în minte această imagine.

Îmi dau rapid cu nişte apă rece pe faţă şi încerc să refac machiajul cât să acopăr roşeaţa din obraji. Dar nu pot să uit senzaţia buzelor lui peste

ale mele şi sărutul îmi revine în minte. La fel de incitant ca cel din seara în care m-a dus în braţe până în camera mea, dar de data asta am simţit mai multă disperare şi poftă. Buzele mele înroşite sunt dovada vie a celor întâmplate. Niciun vis. Doar cel mai erotic moment trăit de mine până acum.

După ce aplic un ruj mai roşiatic care să acopere această dovadă, mă întorc în birou şi videoconferinţa începe imediat. Dar mintea mea fuge de multe ori la cel din camera alăturată şi la ce s-a întâmplat chiar aici, pe biroul pe care eu lucrez acum. Şi oricât de bine a fost, ştiu că nu este ceea *ce* vrea el de la mine. El mă vrea legată şi supusă. O sclavă sexuală.

Capitolul 7

Nicholas

Chipul ei în dimineaţa următoare este, poate, puţin mai obosit decât în zilele trecute. Se vede de la o poştă că nu a dormit prea mult şi prefer să cred că vina o poartă întâlnirea care va avea loc în câteva ore şi nu ceea ce s-a întâmplat în biroul ei.

Cât ea a stat în videoconferinţă, am evitat să apar în faţa ochilor ei. Am stat în living şi m-am uitat la televizor sau, din când în când, prin laptopul meu. Am mai verificat mail-urile şi am răspuns la unele dintre ele. Dar, în niciun caz, nu

am un volum de muncă la fel de mare ca al ei.

Dar nu aveam stare. Ştiam că trebuie să stau departe, s-o las tot pe ea să facă următorul pas.

A ieşit din birou după aproape două ore. Desculţă şi foarte epuizată. Pantofii îi ţinea într-o mână, iar cu cealaltă îşi freca fruntea încreţită. Era vizibil preocupată, dar mi-a spus că discuţia nu a fost atât de uşoară pe cât sperase.

La prânz am comandat o pizza, iar după aceea s-a schimbat din nou în blugi şi un tricou simplu. Şi-a prins părul într-o coadă simplă şi s-a retras în spatele laptopului pe canapeaua din living.

De câteva ori i-am surprins privirea asupra mea, dar atât.

La scurt timp după aceea, un individ uşor rotund, dar foarte zâmbăreţ a venit şi, după ce Sofia mi-a făcut cunoştinţă cu bucătarul pe care îl vedeam pentru prima dată, acesta s-a dus direct în bucătărie, de unde a ieşit abia după două ore.

Sofia nu a mai pomenit deloc despre momentul nostru, aşa că nu am putut decât să mă port la fel ca ea, ca şi când nu a existat decât în mintea mea. Un vis, aşa cum l-a numit. Un vis teribil de excitant şi care îmi străbate mintea constant chiar şi acum şi nu ştiu cum pot să respir lângă ea, fără să o ating din nou.

Aşa că strâng din dinţi şi păstrez distanţa. Pentru că, din comportamentul ei, pare că a revenit la părerile iniţiale, că noi doi nu ne potrivim.

Toată dimineaţa e agitată şi de multe ori o văd cum îşi corectează poziţia corpului de parcă încearcă să îşi reamintească că trebuie să stea dreaptă sau că hainele trebuie să stea impecabil de drepte şi să nu facă vreo cută.

Dar o văd că mai mult se ascunde în muncă. Se ascunde de teama de confruntare a mamei, se ascunde de mine… Fuge de tot ce e în jur şi se pierde în muncă, pentru că acolo deţine controlul absolut.

Controlul. Cel pe care ştie că eu îl vreau asupra ei, iar ea nu poate să renunţe. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat în ziua precedentă, simt că suntem din nou în acelaşi punct dureros de după discuţia din aceea dimineaţă. Şi îmi reamintesc durerea din ochii ei când şi-a dat seama ceea ce vreau de la ea şi cum o vreau. Legată şi total sub dominaţia mea. Iar după ce am gustat-o doar puţin ieri, acum ştiu că sunt şi mai tare în rahat.

Mă uit la ea prin geamul de sticlă al biroului ei. Este atât de frumoasă şi imposibil de atins. Aşa că trebuie să stau la distanţă.

*

— Ar trebui să urmez nişte reguli speciale? întreb când suntem în maşină, în drum spre hotelul unde este cazată familia regală. Distanţa nu este foarte mare şi sper că are timp să îmi facă instructajul necesar până ajungem.

— Sunt o grămadă de reguli, dar nimeni nu se aşteaptă să le urmezi.

Se uită pe geam, prin ochelarii mari de soare. Are pe cap o pălărie care îi acoperă peruca blondă ce îi ascunde părul. Am fost un pic blocat când a ieşit din birou îmbrăcată într-o rochie bej puţin peste genunchi, cu fusta largă şi cu acea perucă absurdă până la umeri, care îi acoperea în totalitate părul natural pe care îl ador. Apoi şi-a pus acea pălărie mare şi ochelarii care îi acoperă jumătate de faţă şi mi-am dat seama că nu vrea să fie recunoscută de nimeni.

— Fiecare rang al familiei regale are un apelativ, dar cel mai simplu la femei te adresezi cu „Lady” şi o să fii în zona de confort a oricui. Doar Reginei îi spui „Majestate”. Chiar dacă are mai multe nume, ăsta e cel mai simplu de reţinut.

— Şi la bărbaţi?

— Nu vor fi bărbaţi cu care să discuţi azi. Ne vom vedea doar cu mama şi Regina.

— Şi trebuie să fac plecăciuni sau ceva de acest gen?

Deja simt că trebuie să obţin fiecare informaţie cu forţa şi mă simt agitat cu cât ne apropiem mai tare de hotel.

— Ah, da… răspunde absentă. Poţi să te apleci, dar doar în faţa Reginei, iar în faţa mamei e de ajuns să îţi apleci capul.

Face o pauză şi nu pot decât să mă aştept că voi face nişte greşeli colosale doar pentru că ea nu are chef să vorbească cu mine şi să mă instruiască cum trebuie.

— Îmi pare rău, spune deodată cu sinceritate. Este prima dată când merg cu cineva din afara acestui mediu şi nici eu nu ştiu ce aş putea să îţi spun, deoarece pentru mine sunt nişte gesturi naturale.

Pentru prima dată se uită spre mine şi îmi zâmbeşte ca o scuză în oglinda retrovizoare.

— Dar pot să te asigur că nu trebuie să îţi faci griji. Oricum nu cred că vei participa la discuţii.

Ok… dacă spune ea, atunci nu am de ce să îmi fac griji că o voi face de râs.

— Faţă de tine trebuie să am un comportament anume?

Buzele ei se strâng într-o linie încordată şi se uită din nou spre geam.

— Doar cum eşti tu de obicei.

Uh… asta a fost rece. Deci trebuie să mă prefac în continuare că sunt ca gheaţa şi indiferent faţă de ea şi faţă de ce s-a întâmplat.

Intrarea în hotel este împânzită de camere de luat vederi şi ziarişti.

Protocolul prevede ca noi să fim escortaţi de cineva din lobby, însă trebuie să trecem neobservaţi de toţi până acolo.

— Ei te cunosc? o întreb înainte să oprim, în timp ce un valet vine rapid spre maşina neagră în care suntem.

— Nu ar trebui. Sunt aici pentru Regină, nu pentru mine. Noi putem să trecem ca doi oameni care stau la hotel.

Din fericire, ziariştii aruncă priviri spre noi, însă nu se fac valuri. Încerc să o protejez când trecem pe lângă ei, aşezându-mi braţul protector pe spatele ei şi fiind foarte atent ca niciunul să nu sară cu aparatul şi să înceapă nebunia. E ca şi când ai trece printr-o haită de câini, cu mişcări calme, niciun gest brusc care să îi sperie şi să înceapă să muşte.

Ajungem în lobby şi acolo suntem întâmpinaţi de două femei la vreo patruzeci de ani şi de un bărbat, toţi îmbrăcaţi foarte conservatori şi extrem de serioşi.

— Ducesă, îmi face o mare bucurie să vă revăd, o primeşte aceasta cu mâna întinsă pe Sofia, care îi răspunde cu acelaşi zâmbet oficial pe chip.

— Mă bucur să vă revăd, Lady Alicia.

— Vă rog să mă urmaţi, spune femeia direct, fără alte prezentări şi o urmăm în tăcere spre liftul care este păzit de o gardă de corp masivă.

Este un lift rezervat doar celor care au legătură cu Regina, din ce îmi dau seama.

Etajul este de asemenea plin de bărbaţi în negru, cu mici căşti în ureche. Subtil, sosirea noastră este anunţată şi ne continuăm drumul pe holul lung spre două uşi mari, care ne sunt deschise de alţi doi bărbaţi spre un apartament foarte mare, în care sunt şase persoane la fel de conservator îmbrăcate, două femei şi patru bărbaţi. Una dintre femei îmi atrage atenţia,

având trăsături uşor familiare. Ochii ei sclipesc când ne vede şi îmi dau seama că este mama Sofiei.

Se scuză la ceilalţi şi vine uşor spre Sofia.

— Draga mea, mă bucur să te văd! Şi cele două mimează că îşi ating obrajii, dar contactul propriu-zis nu are loc.

Atâta răceală între o mamă şi fiică nu credeam că am să văd vreodată.

— Mamă, o salută extrem de cordial Sofia, zâmbindu-i la fel cum i-a zâmbit femeii care ne-a primit în lobby.

Atmosfera este extrem de rece şi prefer să mă poziţionez la uşă, alături de o altă gardă de corp, care analizează fiecare mişcare prin ochelarii negri.

Le studiez pe cele două femei în speranţa că voi prinde un gest sau un zâmbet mai sincer, care să dea de gol puţină afecţiune, dar nimic. Sunt ca două străine şi în clipa asta îmi amintesc candoarea cu care părinţii mei mă îmbrăţişau şi cum mama mă albea cu pupături de fiecare dată când veneam pe acasă.

Dar aşa ceva se pare că nu este permis la Casa Regală şi sunt cuprins de un sentiment de părere de rău faţă de Sofia şi nu pot decât să încerc să îmi dau seama de copilăria pe care a avut-o într-un mediu atât de strict şi rigid.

Acum înţeleg perfect de ce a vrut să plece de acolo.

Sofia este condusă spre ceilalţi din încăpere şi este prezentată acestora, care sunt miniştrii şi membrii ai ambasadei.

În foarte scurt timp Lady Alicia îi conduce pe aceştia afară şi în încăpere rămâne Sofia, mama ei, aceeaşi Lady Alicia şi ceilalţi doi rigizi care erau cu ea.

Eu mă simt în plus, dar nu mă mişc până nu primesc directive de la Sofia.

Ea nu mă priveşte, afişând în continuare aceeaşi atitudine regală şi elegantă, dar aş da orice să se întoarcă măcar o secundă spre mine să îmi dea un semn ce ar trebui să fac. Pare foarte naturală şi se vede că este crescută în acest mediu.

Însă eu sunt pe un teritoriu total necunoscut şi nu am niciun control. Ironia situaţiei mă amuză, dar mă abţin să îmi dezvălui starea interioară, aşa că îmi menţin atitudinea sobră şi rece.

— Acum aş dori să rămân doar cu fiica mea, declară mama Sofiei, întorcându-se spre Lady Alicia.

Dar când dau să ies şi eu, mi se adresează:

— Domnule Shannon, vă rog să mai rămâneţi cu noi câteva minute.

Ok… asta mă ia prin surprindere, dar rămân pe loc şi îi urmăresc pe ceilalţi care ies în linişte, împreună cu garda de corp care închide uşa în urma lui.

Şi atunci ceva se întâmplă.

Sofia este luată în braţe cu căldură şi cu un zâmbet real pe chip de mama ei. Rămân aşa câteva clipe, iar eu respir adânc, pentru că o piatră mi se ia de pe suflet.

— Arăţi minunat, scumpa mea, îi spune aceasta în spaniolă, dar din fericire înţeleg această limbă de când am fost garda de corp a unui politician mexican şi am prins destul de repede.

— Întinereşti pe zi ce trece, mamă, îi spune Sofia, care îşi dă jos pălăria de pe cap, aşezând-o pe masa de lângă.

— Eşti o scumpă, ca de obicei. Din fericire, ai genele mele şi o să te menţii la fel de tânără şi la vârsta mea, zâmbeşte aceasta, aruncând o privire spre mine. Oare îmi era mai mult adresată mie afirmaţia? Îi face reclamă fiicei ei?

Adevărul este că doamna se menţine foarte bine şi foarte subţire, având o conformaţie foarte asemănătoare cu a Sofiei.

— Ana Sofia Maria Cătălină de Calabria! Ai reuşit să ajungi?

Înşiruirea impresionantă de nume, multe care nici nu erau specificate în dosar, sunt rostite de o altă voce elegantă din camera alăturată şi imediat îşi face apariţia o doamnă cam de aceeaşi vârstă cu cealaltă doamnă, îmbrăcată cu o rochie roz pal şi cu o mică tiară pe cap.

Aceasta îşi face intrarea cu un zâmbet luminos pe chip şi cu braţele deschise spre Sofia, o

îmbrăţişează cu putere pe aceasta.

— Nepoata mea favorită! Mi-a fost aşa dor de tine!

Apoi se îndepărtează de ea şi o priveşte certăreţ.

— Sunt încă supărată că nu ai venit să petreci nici măcar Sărbătorile cu noi.

— Încerc să vin anul acesta.

— Da… Da… Aşa ai spus şi anul trecut.

— Ți-am spus de ce nu îmi place să vin de Sărbători la palat. Prea multă reclamă, tot felul de fotografii oficiale. Crezi că anonimatul ăsta al meu se întreţine singur?

— Dar întreţine-l altfel, însă fără să ne privezi pe noi de prezenţa ta. Acum scapă de peruca asta grotescă, să îţi admir frumuseţea naturală.

Îmi place de ea.

Sofia se conformează şi scapă destul de repede de perucă, probabil ştiind că va trebui să o facă la un moment dat.

— De parcă aveţi timp de mine de Sărbători. Aveţi amândouă programul atât de încărcat, încât eu iar ajung să petrec timpul cu nepoţii gălăgioşi ai celorlalţi.

Mama ei chicoteşte.

— Hai că nu sunt chiar atât de răi… zice ea în apărarea acestora.

— Cât ai stat cel mai mult cu ei?

— Nu îmi amintesc… poate o jumătate de oră.

— Eu am stat două ore şi m-am lecuit de tot.

— Vai, exclamă Regina cu ochii mari, sper că nu vrei să spui că te-ai lecuit de copii de tot şi că nu vrei să ne faci nepoţi?

Sofia îşi dă ochii peste cap.

— Ana Sofia! 0 ducesă nu îşi dă ochii peste cap! o ceartă uşor mama ei.

— Vrei să îţi arăt o reluare să vezi că se poate?

— Nu fi obraznică!

Dar Sofia o sărută pe obraz şi doamna se topeşte ca o bucată de plastilină sub atingerea caldă a fetei.

Efectul Sofia. L-am simţit şi eu şi ştiu cum e. Şi aş vrea să îl mai simt…

— Deci? întreabă din nou Regina, aşteptând lămuriri din partea nepoatei.

— Momentan planurile mele nu vizează şi acest aspect.

— Pentru că munceşti prea mult! intervine mama ei nemulţumită. De aceea probabil că nici nu rezistă bărbaţii lângă tine, că eşti deja măritată cu munca.

— Mamă, nu cred că e momentul să discutăm despre asta, spune ea vizibil deranjată de subiect.

— Dar sunt mai mult decât dispusă să îţi găsesc şi un potenţial soţ, dacă eşti de acord. Care poate te va face să mai renunţi la câteva ore la birou, ca să le petreci cu el. Am avut un bal săptămâna trecută unde au fost prezenţi câţiva lorzi destul de chipeşi, care sunt sigură că ar fi chiar genul tău.

— Mamă! Exclus căsătorie aranjată!

— Dar nu aranjez decât să îi cunoşti şi mai departe vă descurcaţi.

Gândul mă nelinişteşte foarte tare, dar nu las să se vadă. Imaginea Sofiei alături de alt bărbat nu este pe gustul meu deloc şi un ciudat sentiment de posesivitate îşi face loc în inima mea. Ştiu că nu am niciun drept, pentru numele lui Dumnezeu, dar nu pot să stau calm la acest gând.

— Nici nu vreau să aud. Dacă stau să mă gândesc, cred că nici nu îmi doresc pe cineva de viţă nobilă. Sunt prea înţepaţi.

Regina chicoteşte, dar mama ei se preface a fi rănită.

— Te referi doar la ei sau şi la noi?

— Persoanele de faţă sunt excluse, mamă, şi o sărută din nou, având acelaşi efect mult râvnit şi de mine.

— Ne cerem scuze, domnule Shannon, mi se adresează aceasta cu un zâmbet cald, brusc conştientă de prezenţa mea. Nu am mai văzut-o pe Sofia de peste un an şi ne-am lăsat purtate de val.

Îi dă drumul fiicei, a cărei mâini o ţinea în a ei şi face un pas spre mine.

— Pentru moment aş vrea să revenim la lucruri mai serioase. Am vrut să vă reţinem câteva minute pentru a vă pune la curent cu situaţia pentru care am solicitat serviciile dumneavoastră.

Ridică de pe o masă alăturată un dosar pe care mi-l întinde. Chipul ei este mult mai serios

acum.

— Se pare că amenințarea este reală, îmi zice în timp ce eu studiez niște poze și câteva rapoarte. Am reușit să obținem o înregistrare de pe o cameră a unui magazin din zona unde cei doi bărbați, pe care îi vedeți în poze, au încercat să îl răpească pe fiul meu acum două săptămâni. El a reușit să scape datorită unor tineri binevoitori care au luat inițiativă și au intervenit. Înregistrarea ne-a ajutat să îi identificăm pe cei doi și, face o pauză uitându-se spre Sofia care o privește cu preocupare, este vorba de doi foști angajați ai casei regale. Au fost concediați acum câteva luni pentru că furau chiar din palat. Sunt hoți mărunți, dar care acum vor să obțină o recompensă frumoasă pe seama noastră. Ei sunt printre puținii oameni care știu și de poziția actuală a Sofiei și, cum noi am întărit paza foarte aspru la castel, agenții noștri de securitate nu elimină varianta ca ei să se reorienteze spre ea, în special că sunt la curent cu afecțiunea pe care și Regina i-o poartă fiicei mele.

Ultima dată au fost văzuți în Londra la două zile după tentativa eșuată, iar de atunci au dispărut de tot.

— Noi am vrut să aducem mai mulți agenți de securitate în jurul Sofiei, continuă Regina, însă ea refuză cu vehemență.

— Sunt sigură că Nicholas este foarte capabil să își facă treaba, spune Sofia rece. Își tratează

jobul cu foarte multă seriozitate.

Simt o mică înţepătură, care îmi este imediat confirmată de o privire tăioasă din partea ei.

— Referinţele lui ne-au convins că este persoana potrivită pentru Sofia, spune mama ei şi are loc un mic schimb de zâmbete între ea şi Regină.

Gestul este observat şi de Sofia care din nou dă ochii peste cap, vizibil iritată.

— Acum mă arunci în braţele unor lorzi, acum îmi baţi un apropo la garda mea de corp! Cine eşti şi ce ai făcut cu mama mea?

Aceasta afişează un zâmbet inocent ca răspuns la privirea stupefiată a Sofiei.

— Am văzut nişte filme.

Cu greu mă abţin să nu zâmbesc.

Sofia

Sunt plăcut surprinsă şi în acelaşi timp ruşinată de comportamentul celor două femei cu care am rămas acum singură în cameră.

După ce Nicholas părăseşte încăperea, amândouă se uită la mine cu subînţeles.

— Am ales bine, zice mama către Regină.

— La cât de pretenţioasă e, zici că ea e Regina şi nu m-ar surprinde să nu îi placă nici de el, răspunde aceasta, iar eu se pare că sunt un simplu spectator.

— E prea drăguţ să nu îl placă. Nu ai văzut ce

fund are?

— Mamă! exclam şocată. Sunt şi eu pe aici! Şi la ce filme te-ai uitat mai exact?

Ea îmi zâmbeşte cald.

— Eşti prea mică să ştii tu din astea.

E prima dată când o văd pe mama mea glumind aşa. Când o văd ca pe o mamă normală şi nu îmi vine să cred.

— Eu nu am prea mult timp la dispoziţie, pentru că trebuie să mă pregătesc pentru următoarea întâlnire, zice repede Regina şi ne aşezăm eu şi mama pe o canapea, iar ea pe fotoliul de lângă. Spune-mi ce ai mai făcut pe aici. Care mai e viaţa ta?

— Muncă şi din când în când un pic de relaxare.

— Tot cu prietenele tale?

— Tot cu ele.

— Ai nişte prietene preţioase. Mă bucur enorm că ai avut norocul să le găseşti.

— Nici nu îţi imaginezi cât de bucuroasă sunt eu că ele fac parte din viaţa mea.

— Eu, din fericire, am avut-o pe mama ta încă de mică alături de mine, aşa că înţeleg perfect ce spui. Mi-ar face plăcere să le cunosc într-o zi, aşa că insist să veniţi toate la Palat şi o să organizăm un bal minunat pentru voi.

Nu ştiu cât de tare le-ar încânta pe fetele mele ideea unui bal, toate fiind mari fane ale anonimatului, chiar şi Tara, care este actriţă. Şi ea

ar prefera oricând să devină o persoană pe care să nu o recunoască nimeni pe stradă. Dar o vacanţă la Palat cred că le-ar surâde.

— O să vorbesc cu ele şi o să încercăm să ne mobilizăm.

— Perfect! Vă aştept! zice cu entuziasm. În altă ordine de idei, viaţa sentimentală cum e?

Mă aşteptam.

— Nimic de raportat.

— Asta din cauză că munceşti prea mult, îmi reproşează ea certăreţ.

— Lasă pe mâna mea, că o să aflu eu tot despre capitolul ăsta, zice mama cu încredere.

— Minunat! Atunci lasă-mă să te mai iau o dată în braţe, draga mea, că trebuie să plec, dar sper să te revăd cât mai curând şi să avem ocazia să povestim mai multe.

O îmbrăţişez cu drag. După ce ea mai discută puţin cu mama despre viitoarea lor întâlnire şi despre şedinţa foto la care eu nu vreau să particip şi le confirm asta din nou şi acum, chiar dacă ele îmi aruncă priviri certăreţe pentru refuzul meu.

Rămân cu mama şi pentru prima dată o simt altfel. O simt mult mai deschisă şi mult mai aproape de mine. O singură dată m-am mai simţit aşa lângă ea, în seara în care mi-a spus că acceptă ca eu să plec la studii.

Se aşază lângă mine şi îmi ia mâinile în ale ei.

— Cum eşti? mă întreabă blând.

— Sunt bine. Tu?

— Obosită după drum, fusul orar mă dă peste cap puţin, dar astea sunt mărunţişuri care se rezolvă de îndată ce ne întoarcem acasă.

Mama mea nu a fost niciodată o mare fană a călătoriilor la mare distanţă de casă. Spania îi oferă mereu ce îşi dorea şi iubeşte această ţară atât de mult încât chiar simte că îşi trage seva vieţii de pe acele meleaguri. Nu ar putea să stea mai mult de două săptămâni în altă parte, altfel s-ar îmbolnăvi.

— Dar şi tu pari puţin cam obosită, remarcă ea îngrijorată.

Sunt conştientă de cearcănele mele, dar niciodată nu aş putea să îi spun că se datorează bărbatului pe care îl doresc, dar care vrea să mă lege de pat.

— Lucrez la un proiect cu Tokyo şi de multe ori trebuie să stau până târziu ca să pot discuta cu ei. Este doar o perioadă, încerc să o liniştesc.

— Ana Sofia, tu mereu ai perioade din astea şi nu încerca să negi, pentru că te cunosc prea bine. De mică ai fost o fată conştiincioasă, care a muncit mai mult decât noi toţi la un loc pentru a obţine ceea ce îşi dorea. Chiar dacă eşti plecată de acasă, nu înseamnă că nu am nici cea mai mică idee ce faci.

— Mă spionezi? o întreb zâmbindu-i.

— Nu, draga mea. Am renunţat la asta de când mi-ai arătat câţi bani ai făcut pe perioada studiilor fără ajutorul nostru. Atunci mi-am dat seama că

eşti deja o femeie independentă aşa cum întotdeauna ţi-ai dorit şi că nu mai ai nevoie de supravegherea mea, care mai rău te-ar fi deranjat. Dar lumea vorbeşte. Şi nu ai idee cât de mândră sunt de tine când oameni de afaceri vin la diferite dineuri sau afaceri să îmi spună că au avut onoarea să te cunoască sau să colaboreze cu tine.

Lacrimile îmi inundă ochii şi nu pot să cred că aud cuvintele pe care mi le-am dorit întotdeauna să le aud din gura ei.

Chipul ei este luminos şi are ochii la fel de înlăcrimaţi.

— Am greşit atât de mult faţă de tine, dar sper să mă înţelegi că am crezut că e cel mai bine pentru tine. Apoi mi-am dat seama că nu am nimic de pierdut dacă am încredere în tine şi mă bucur din suflet că ai venit aici şi că ai viaţa pe care ţi-o doreşti. Alături de noi oricum ai mereu un loc al tău la Palat unde poţi să vii sau să pleci oricând doreşti.

Nu pot să vorbesc pentru că lacrimile deja mi se preling pe obraji, iar nodul din gât ameninţă cu un val şi mai puternic. O iau în braţe şi mă strânge cu putere la pieptul ei şi stăm aşa minute bune.

Mă simt cea mai fericită fiică de pe planeta asta.

Capitolul 8

Nicholas

Întâlnirea asta clar nu a decurs aşa cum mă aşteptam. M-am speriat puţin la început, dar apoi am înţeles de ce Sofia nu şi-a dat prea mult interes să mă instruiască în legătură cu regulile Curţii Regale. Pentru că ştia că va fi o întâlnire relaxantă. Chiar şi pentru mine.

Când iese din apartament o privesc imediat în ochi, sperând că pot citi ceva despre cum se simte şi cum a decurs discuţia de dincolo de uşă.

Şi veştile nu sunt bune. Ochii ei sunt puţin înroşiţi şi îmi dau seama că a plâns.

Inima îmi stă în loc înainte să se facă mică cât un purice.

Dar nu pare supărată, ceea ce se contrazice cu ochii ei roşii care spun altceva. Sunt confuz. Şi tot ce mă interesează este să ştiu dacă ea este bine sau nu.

Nu vreau să sufere şi imediat mă gândesc ce aş putea să îi fac să îi îndulcesc starea.

Plecăm în tăcere şi trecem tăcuţi şi de mulţimea de jurnalişti. Peruca e la locul ei şi din nou trecem neobservaţi.

Când suntem singuri în maşină vreau să o întreb, dar apucă să îmi spună doar că nu ne mai întoarcem la birou azi şi apoi îi sună din nou telefonul şi până când ajungem acasă nu mai reuşesc să vorbesc nimic cu ea.

— Eşti bine? o întreb de îndată ce închid uşa apartamentului în spatele meu şi după ce verific

că totul este în regulă în locuinţă.

Ea mă priveşte prin lentila groasă a ochelarilor la care nu a renunţat încă.

— Da, zice privindu-mă confuză.

— Ok, dacă nu vrei să îmi spui, te înţeleg, spun uşor iritat.

Eu chiar o simt mai aproape după episodul de ieri, dar ea pare că l-a uitat şi din nou preferă să mă ţină la distanţă.

— Vreau doar să îmi spui dacă ai nevoie de ceva, dacă pot face ceva pentru tine care să îţi aducă măcar puţin confort.

Atunci îşi scoate foarte încet ochelarii, apoi pălăria şi vine spre mine, în timp ce îşi scoate cu oboseală în mişcări şi pantofii din picioare. Se opreşte la doar câţiva centimetri de mine şi îmi este de ajuns să simt cum mirosul ei minunat mă cuprinde, îmi inundă nările până la creier şi nu pot să mă mişc. Mă priveşte în ochi, dar îşi lasă capul în jos şi se reazemă cu fruntea de pieptul meu.

Din clipa asta sunt al ei.

Îmi pun mâinile uşor pe spatele ei cald să ştie că nu vreau să o resping, iar ea se cuibăreşte mai aproape de mine, lipindu-şi obrazul şi pieptul de corpul meu.

Nu. Din clipa asta sunt de fapt al ei. Respir adânc şi ştiu că îmi aude bătăile puternice ale inimii. Apropierea ei mă face să simt că trăiesc, că explodez de atâtea emoţii pe care nici nu sunt capabil să le identific acum.

Îmi place să o simt în braţele mele, lipită de pieptul meu şi să îi simt răsuflarea caldă prin cămaşă. Dacă aş fi un egoist nenorocit aş ţine-o lipită de mine ore întregi şi apoi aş face dragoste cu ea, legată sau nelegată. Dar nu sunt. Sau cel puţin îmi doresc să nu fiu. Chiar dacă ea e prea dulce şi prea caldă.

Din fericire, pentru ea, se desprinde încet din îmbrăţişare, dar mai rămâne cu o palmă lipită de pieptul meu, deasupra inimii, unde priveşte în gol cu ochii ei umezi.

— Am avut o discuţie foarte plăcută cu mama, şopteşte ea şi apoi îşi ridică ochii spre mine şi sunt din nou înlăcrimaţi.

Dar îmi dau seama acum că nu sunt lacrimi de tristeţe, ci de fericire.

— Mi-a spus cât este de mândră de mine.

Zâmbeşte şi o lacrimă se prelinge uşor pe obrazul ei.

— S-a schimbat atât de mult încât simt că în sfârşit pot să respir iară să mă mai simt vinovată.

Pare atât de fragilă şi vreau să o iau în braţe din nou, să îi sărut lacrima de pe obraz şi apoi să îi sărut buzele moi şi să o fac să simtă toată fericirea pe care i-o pot oferi.

Dar îi zâmbesc şi îi şterg lacrima de pe obraz cu o mângâiere.

— Mă bucur pentru tine, Sofia. Era timpul să rezolvaţi aceste probleme şi să fiţi fericite.

— Mulţumesc, Nicholas.

Îmi zâmbeşte, dar îşi retrage mâna de pe pieptul meu şi încă îi simt urma degetelor calde pe pielea mea. Acum acolo este un loc gol, unde ştiu că ar trebui să fie atingerea ei.

Şi cu toate astea trebuie să mă abţin de la astfel de gânduri şi fantezii care nu se vor îndeplini niciodată. Ce a fost ieri a fost un moment minunat şi unic. Dar mai mult de atât, ea nu va putea să accepte. Iar eu să nu mai visez cu ochii deschişi. Pentru sănătatea mea mentală, dar şi fizică. Pentru că orice gând se răsfrânge în pantalonii mei şi începe să fie dureros.

— Ţi-e foame? o întreb pe un ton mai degajat.

— Am mâncat puţin cu mama.

În vocea ei simt dezamăgire. Dar şi ea vrea să ia distanţă.

— Cred că o să mă întind puţin în pat, pentru că pe seară am o şedinţă Online cu Tokyo şi vreau să fiu în formă.

— Iar munceşti până târziu?

Nu mă pot abţine să nu îi atrag atenţia. Mă îngrijorează stilul ei de viaţă.

— Nu e ca şi când am altceva mai bun de făcut, Nicholas.

— Eu cred că ai avea destule alternative. Eşti în unul dintre cele mai spectaculoase oraşe de pe planetă, iar cel mai frumos parc este la nici cincizeci de metri de clădirea ta.

Stă puţin pe gânduri, îşi ţuguie buzele ca şi când cântăreşte propunerile mele.

— Ai dreptate, zice după câteva clipe. Aş putea să îmi iau laptopul şi să lucrez în parc.

— Nu asta am vrut să spun…

Dar deja s-a întors cu spatele la mine şi a pornit spre dormitor, ignorându-mă.

Doamne, câte aş vrea să îi fac femeii ăsteia. Dar, în clipa asta, aş vrea să o iau de umăr şi să îi dau o palmă la fund pentru că mi-a întors spatele, iar apoi să o duc în dormitor, să îi gust fiecare centimetru al pielii, să îi ling sfârcurile întărite şi să cobor spre pântecul ei fin şi apoi între picioare, unde găsesc cel mai fierbinte loc al ei.

Închid ochii şi încerc să mă gândesc la păsărele prin parc, la maşini şi motoare de maşini, dar nimic nu are efect.

Singura mea scăpare este un nou duş rece.

Sofia

Momentul de ieri după-amiază a fost unul destul de… intim. Nu la fel de intim ca cel de acum câteva zile, care a depăşit limitele intimităţii, dar de data asta l-am simţit altfel… L-am simţit aproape nu numai fizic, dar şi cu sufletul. Am avut sentimentul plăcut că îi pasă cu adevărat de mine. Până când a făcut un pas înapoi şi a schimbat subiectul şi, după aceea, a fost din nou distant. A redevenit bodyguardul preocupat de siguranţa mea.

Am ieşit la o plimbare prin parc, dar el a stat

constant la un metru în spatele meu sau la un metru lângă mine. Dar nu mai aproape. Chiar şi când vorbeam, păstra distanţa. Chiar şi când am râs de copiii care se stropeau cu apă, bucurându-se de anii inocenţei, el era la fel de concentrat să mă apere de stropii de apă, dar păstrând aceeaşi distanţă.

Constant prezenţa lui îmi aminteşte că degetele acestui bărbat au fost în mine şi m-au făcut să îi ţip numele de plăcere, însă el nu schiţează nimic. Şi nici nu pare că ar vrea să discute despre ce s-a întâmplat, despre nevoia aceea a mea care m-a făcut să profit de atingerea lui, ca o egoistă, conştientă că nu va fi mai mult.

Şi cu cât se îndepărtează de mine, cu atât îl vreau mai aproape. Îmi doream să îl iau de mână şi să ne plimbăm unul lângă altul şi… atunci mi-am dat seama că sunt îndrăgostită.

Am realizat asta într-o secundă şi m-am oprit în loc. Apoi m-am uitat spre el încruntată, dar nu am zis nimic. Doar l-am studiat. Am vrut să văd atunci, în clipa aia dacă citesc pe chipul lui un semn că și el simte la fel şi că este ceva mai mult decât o atracţie chiar şi pentru bărbatul ăsta rece de lângă mine.

Dar el m-a privit cu ochii lui albaştri câteva clipe şi apoi şi-a mutat privirea undeva peste umărul meu şi nu a spus nimic. Era din nou în modul „ignore”, poate chiar puţin prea concentrat, uitându-se împrejurul nostru ca şi când voia să

plece mai repede de acolo, de lângă mine.

— Cred că putem să ne întoarcem, mi-a spus.

Oftând, nervoasă m-am întors pe călcâie şi am mers spre prima alee care ducea spre casă, cu el la aceeaşi distanţă de aproape un metru în spatele meu.

Am mâncat singură, după ce mi-a spus că trebuie să verifice ceva în timp ce eu o să îmi iau cina. Era o aluzie subtilă că nu mă va acompania.

Telefonul personal îmi sună şi sunt trezită din reveria mea.

Este Tara, care vrea să afle veşti despre proiectul nostru, aşa că o anunţ că merge foarte bine şi îmi recomandă să fac ceva şi să mă relaxez zilele astea, cât proiectul depinde de echipa din Tokyo.

— Mă voi relaxa în weekend, îi spun zâmbind.

— Abia aştept să ne vedem şi totodată să îţi văd bodyguardul, râde ea.

— Dacă vrei, ţi-l trimit acum, dar îl şi păstrezi, zic acru.

— Hopa. Probleme în Paradis?

— Niciun Paradis, draga mea. E doar o gardă de corp.

— Ultima dată nu era aşa…

— Acum e şi mai rău, însă răceala lui ar aduce zăpadă şi în Hawaii, zic cu o indiferenţă prefăcută.

— Auch, aşa rău este?

— Ceva în mine îmi spune că nu este atât de indiferent pe cât lasă să se vadă, dar susţine una

şi bună că el trebuie să îşi facă treaba…

Şi imaginea lui lipit de mine când am avut orgasm, cuvintele lui că sunt superbă, toate îmi revin în minte şi corpul meu se trezeşte imediat, dornic să aibă parte de atingerea lui din nou. Însă, închid ochii şi încerc să alung dorinţa asta şi, în primul rând, să nu mă dau de gol cu adevărata problemă pe care o are Nicholas şi anume pasiunea lui pentru control, deoarece nu sunt pregătită să discut cu cineva aspectul ăsta.

— Poate e mai bine aşa, zic.

Oftez şi îmi frec încet fruntea cu buricele degetelor, încă ţinând ochii închişi pentru a-mi aminti momentele în care, de fapt, s-a îndepărtat de mine, chiar dacă vedeam în ochii lui că vrea altceva.

— Baby, îmi spune cu grijă, tu te-ai îndrăgostit de el?

Îmi las capul pe spate şi oftez din nou.

— Aşa se pare.

— Oh, drace… zice făcând ochii mari.

Videoconferinţa ne permite să ne vedem ca şi când suntem una în faţa celeilalte.

— Mai rezistă câteva zile şi în weekend îl torturăm!

Încep să râd amar.

— Dacă ar şti el că va trebui să stea pe lângă 5 femei care vor să îl toace ca pe zarzavat…

— Şi asta îl aşteaptă!

— Nu are rost, Tara. E doar o pasiune

trecătoare şi o să îmi treacă, spun cu hotărâre. Problema nu este numai la el, este şi la mine. Din ce mi-am dat seama, oricum noi nu ne prea potrivim, aşa că este mai bine să trec cu vederea toată povestea asta şi să sper că o să se termine cât mai repede.

— Sper că nu gândeşti aşa din cauză că tu eşti o prinţesă şi el este o gardă de corp…

— Doamne, nu! Şi nu sunt prinţesă! îi repet a mia oară deja exasperată. Pur şi simplu suntem oameni care îşi doresc lucruri diferite de la celălalt partener.

— Eşti sigură?

Nu pot să îi spun cum stă treaba pentru acest bărbat şi ce îşi doreşte el cu adevărat să îmi facă.

— Da. Foarte sigură. Aşa că nu îl torturăm în weekend, ci îl lăsăm să îşi facă treaba şi îl ignorăm.

— Cum spui tu, baby.

Plecăm de la birou destul de târziu, ca de obicei. În parcarea subterană mai sunt foarte puţine maşini pe locurile rezervate companiei mele, dar pe alte parcele sunt destul de multe maşini şi mă întreb dacă şi restul maşinilor aparţin tot unor obsedaţi de muncă ca mine.

Urc în maşină pierdută în gânduri, trecând cu vederea gestul lui Nicholas de a-mi deschide uşa. Mă gândesc dacă ar trebui să mai reduc orele de lucru. Să îmi găsesc un hobby cum are Amber, care constant încearcă reţete noi sau Tara, care e

fană a benzilor desenate cu super eroi sau Deanne, care în timpul liber îi place să se îmbrace în haine cât mai simple şi să se bage în seamă cu oamenii normali, pentru că oricum ea ca persoană publică este foarte discretă şi puţini ştiu cum arată în realitate.

Fiecare cu jocurile ei şi cu modalitatea ei de a-şi umple timpul. Eu însă, nu cred că am aşa ceva.

Muncesc, iar când am timp, mai citesc o carte sau mă uit la ce găsesc pe la televizor. Poate că azi ar trebui să mă apuc de o carte nouă şi să mă deconectez puţin de realitate. Una de dragoste. Nu! Că o să mă facă să mă gândesc la Nicholas.

Nu ştiu când maşina porneşte să iasă din locul de parcare, dar ştiu când aud nişte scârţâituri de roți şi în clipa următoare maşina este lovită extrem de puternic din partea opusă mie şi sunt izbită de geamul din lateral.

Din clipa aceea totul se scurge ca într-un vis, în care sunt destul de confuză, în timp ce urechile încă îmi ţiuie şi nu aud decât alarma unei maşini lovite colateral în urma accidentului.

Primul instinct îmi spune să mă uit la Nicholas şi îmi dau seama că maşina cealaltă a lovit undeva pe partea lui şi, când văd airbag-urile umflate, panica începe să mă cuprindă, inima să îmi bată nebuneşte şi trebuie să văd dacă este teafăr.

Dar el deja se întoarce spre mine şi privirea lui îmi spune că ceva mult mai grav se întâmplă, în special când îl aud poruncindu-mi:

— Fugi! încerc să îi ţin! În starea mea de confuzie nu înţeleg la ce se referă, dar prezenţa a doi bărbaţi care coboară din maşina care ne-a lovit, mă aduce din ce în ce mai aproape de realitate. Cineva încearcă să ne facă rău sau chiar să mă răpească.

Nicholas coboară rapid pe partea pasagerului din dreapta în acelaşi timp în care şi eu deschid portiera să ies, dar bărbaţii deja sunt lângă noi şi nici nu îmi dau seama când el este ameninţat cu un pistol şi eu am spatele lipit de un alt bărbat care mă ţine nemişcată sub ameninţarea unui cuţit.

— Tu vii cu noi, mârâie acesta în urechea mea, în timp ce celălalt urlă disperat la Nicholas să arunce arma, altfel o să îmi taie gâtul.

Bărbatul acela îmi pare cunoscut şi îmi dau seama că e unul dintre cei care au lucrat la palat şi au încercat să îl răpească şi pe fratele meu. Are în jur de 40 de ani, dar pare destul de amenințător. Cu toate acestea continuu să sper că sunt nişte hoţi şi nu sunt criminali profesionişti cu suflet atât de rece şi sper ca Nicholas să nu fie rănit de el.

Gândul acesta mă sperie mai tare decât dacă ar fi să păţesc eu ceva. Au nevoie de mine în viaţă ca să ia recompensa, însă nu au nevoie de el. Inima îmi bate şi mai tare şi simt un nod în gât care amenință să vină cu lacrimi pline de durere şi spaimă.

— Nu vreţi să îi faceţi niciun rău pentru că o să vă pască o puşcărie şi mai lungă şi mai grea, le spune ameninţător Nicholas, care încă nu a renunţat la arma lui şi o are îndreptată spre cel care are la rândul lui arma spre el.

Acela se apropie la aproape un metru de arma lui Nicholas şi e vizibil agitat. Dar Nicholas este controlul întruchipat şi nu schiţează niciun gest de slăbiciune.

— Dacă laşi arma şi ne laşi să plecăm cu ea, nimeni nu o să fie rănit, zice agitatul. Aşa că arunc-o sau o crestăm puţin pe ducesă.

Şi îi face un semn bărbatului care mă ţine imobilizată şi acesta mută lama cuţitului pe braţul meu dezgolit şi îmi face o tăietură mică, dar e de ajuns să mă sperie şi să scap un ţipăt uşor, iar totul în jur să se cutremure şi să îmi dau seama că lucrurile nu sunt deloc favorabile unei scăpări uşoare.

Ochii lui Nicholas sunt ca o furtună şi maxilarul lui este încordat. O secundă se uită la mine şi atunci ştiu ce am de făcut.

Îmi amintesc cursurile de autoapărare pe care le-am avut împreună cu fetele acum câţiva ani, pentru că eram toate conştiente că într-o zi este posibil ca cineva să încerce ceva de genul acesta.

Iar cuţitul este încă departe de orice zonă vitală a corpului meu… mai mult sau mai puţin. Aşa că mă uit spre Nicholas care este acum cu faţa spre mine şi spre cei doi indivizi şi îşi ridică

arma în semn că renunţă la luptă, dar sper ca din privirea mea să îşi dea seama ce am de gând să fac.

— Gata, spune el individului, cu arma atârnându-i de degetul arătător. Nu îi face niciun rău.

Simt corpul celui din spatele meu că se relaxează şi acum e momentul.

Nu ştiu exact ce fac, dar cred că reuşesc să îl lovesc la picior, el se apleacă din instinct şi îl mai lovesc cu cotul în gură sau în cap pe undeva şi în clipa următoare aud un zgomot puternic de armă şi îl văd pe celălalt individ pe jos, iar Nicholas cu arma îndreptată deja spre cel din spatele meu.

Dar un alt zgomot de armă se aude foarte aproape de noi şi privirea lui Nicholas fuge din nou spre mine şi, luându-mă de mână, mă trage în spatele unei maşini, acoperindu-mă cu braţul lui şi de acolo mă conduce printre vehiculele parcate, încercând să scăpăm de al treilea individ care vrea să ne nimerească. Fugim spre scările de urgenţă şi ştiu că sunt în spatele nostru pentru că le aud paşii zgomotoşi pe beton. Îmi scot pantofii cu toc, conştientă că şi eu pot fi la fel de zgomotoasă ca ei şi, strângându-l cât pot de tare pe Nicholas de mână, îl urmez în tăcere în timp ce am urcat la etajul superior al parcării şi, cât putem de aplecaţi, ne strecurăm printre maşinile parcate în linişte.

În spatele unui sedan ne lăsăm pe vine şi stăm

câteva clipe lipiţi cu spatele de peretele rece, încercând să auzim paşii celorlalţi pentru a-i localiza.

Se uită spre mine, strângându-mi degetele pe care abia le mai simt, dar nu mă interesează. Nu îl las să îmi dea drumul nici moartă.

Privirea lui îmi scanează chipul şi ochii lui sunt turbaţi de furie. Mă şterge pe frunte şi, când retrage mâna, îmi dau seama că e sânge.

Adrenalina mi-a inundat corpul şi nu simt durerea. Pot să am o gaură în cap, că nu simt nimic decât mâna lui şi inima care îmi bate ca nebuna.

— Eşti bine? mă întreabă, dar buzele doar formează cuvintele, fără sunet.

Aprob din cap şi îmi dau seama că tot corpul îmi tremură şi oricum nu aş fi capabilă să scot un cuvânt în clipa asta.

Dar el mă priveşte încă o secundă şi apoi îşi lipeşte buzele de ale mele, într-un sărut apăsat care aproape că îmi striveşte buza de jos. Este electrizant şi dureros de plăcut, dar îmi dă un sentiment de calm şi de confort cum nu mă aşteptam. Se desprinde mai repede decât mi-aş fi dorit, dar sunt conştientă că nu este momentul potrivit pentru aşa ceva.

Mâna lui o strânge din nou pe a mea şi ne mişcăm la fel, furişându-ne prin spatele maşinilor, până când îmi spune să aştept o secundă şi îmi dă drumul la mână. Panica mă cuprinde şi e în tot

corpul meu, în stomacul meu, în privirea mea şi probabil îşi dă seama de asta şi îmi şopteşte:

— Încerc să deschid o maşină să putem pleca. Sunt aici aproape şi nu o să te las singură.

Nu schiţez nimic pentru că am sângele îngheţat în mine, dar el dispare din raza mea vizuală pentru un timp care pare că s-a oprit în loc. Nu aud niciun zgomot, nu îi aud pe răpitori, dar nici pe Nicholas.

Şi totuşi el reapare după câteva clipe şi mă ia din nou de mână până trecem de încă câteva maşini şi mă ajută să mă strecor pe bancheta din spate a unei maşini vechi ce probabil i-a fost mai uşor să o deschidă.

— Stai culcată, îmi şopteşte şi el se urcă la fel, fără a face un zgomot, pe scaunul şoferului unde, umblând câteva secunde în bord, reuşeşte să pornească motorul şi apoi accelerează în viteză spre ieşire.

Două noi zgomote puternice de împuşcături se aud şi scârţâitul roţilor, apoi lovitura produsă de maşina care loveşte bariera de la ieşirea din parcare şi imediat suntem pe bulevardul aglomerat.

Dar Nicholas se strecoară printre maşinile din trafic, constant uitându-se în oglinda retrovizoare asigurându-se că nu suntem urmăriţi.

După câteva clipe reuşesc să mă ridic puţin, cu grijă, aşteptând ca el să mă corecteze dacă trebuie să continui să stau lipită de banchetă, dar

nu zice nimic şi mă îndrept, uitându-mă la el şi apoi în spatele nostru. Sunt multe maşini şi nu îmi pot da seama dacă suntem urmăriţi.

— Eşti bine?

Mă întreabă ca un tunet, dar nu este decât îngrijorare în glasul lui şi ştiu asta.

— Da spun cu glas stins. Tu eşti rănit?

— Importantă eşti tu, nu eu.

— Nu! Amândoi suntem la fel de importanţi!

— Doamne, femeie, îmi vine să trag maşina asta pe dreapta şi să te sărut până rămân fără aer, îmi spune printre dinţi şi vocea lui e un mixt de adrenalină şi dorinţă.

Şi îmi simt sângele pompând inima cu putere.

— Eşti cea mai curajoasă fiinţă pe care am întâlnit-o până acum, îmi spune. Cu toate că nu ştiu dacă ar trebui să te sărut pentru nebunia pe care ai făcut-o sau să urlu la tine cât mă ţin plămânii.

— Prefer prima variantă, spun încet, cu vocea încă tremurând din cauza adrenalinei.

— Şi eu, spune şi priveşte din nou la mine prin oglinda retrovizoare, apoi se uită după maşina urmăritorilor.

Scoate telefonul din buzunar şi formează un număr care răspunde imediat.

— Am fost atacaţi, îi spune direct persoanei care a răspuns. Trei indivizi au încercat să o răpească pe ducesă în parcarea clădirii de birouri. Unul este rănit în piept, deci va avea nevoie de

spitalizare.

Cealaltă persoană mai spune ceva şi el continuă spunând că maşina noastră a fost avariată şi că ne deplasăm în alt vehicul până suntem siguri că nu ne urmăreşte nimeni.

— Revin când o voi duce la un loc sigur pentru a vă comunica poziţia noastră.

Mai schimbă câteva cuvinte şi apoi închide, concentrându-se din nou la drum.

— Nu mergem acasă?

— În niciun caz, zice scurt. Şeful de securitate al Casei Regale, cu care tocmai am vorbit, o să anunţe poliţia şi spitalele să fie atente dacă va ajunge bărbatul rănit la ei, însă ceilalţi se pot debarasa de el şi apoi, presaţi de timp până când toată lumea va fi pe urmele lor, vor încerca să îşi ducă misiunea la bun sfârşit. Trebuie să stăm ascunşi câteva zile, în care sigur vor fi prinşi.

— Şi atunci unde mergem?

— Încerc să mă gândesc. Am putea să mergem la poliţie, însă şi tipul cu care am vorbit a punctat bine spunând că o armată de poliţişti pe lângă tine, va atrage imediat atenţia presei şi ştim foarte bine cu toţii că nu vrei asta. Aşa că, momentan încercăm să ne descurcăm amândoi, departe de pericol şi eventual, de presă.

— Ştiu eu un loc unde putem merge, spun încet ştiind că locul acela este ideal pentru a ne ascunde acolo.

Doar 5 persoane ştim de el.

Capitolul 9

Nicholas

Mă aşteptam la un depozit abandonat sau vreun hotel preferat, iar când mi-a zis să o iau spre Hamptons, am crezut că este o căsuţă de vacanţă.

Dar am ajuns în faţa unor porţi mari din metal peste care nu ar trece decât un tanc, cu multe camere de supraveghere şi protejate de câteva coduri de securitate, pe care Sofia le tastează şi le confirmă verbal.

Mă simt ca şi când am ajuns într-o facilitate secretă a armatei, însă după ce porţile se deschid şi trecem de mai mulţi copaci, aleea ne conduce spre o casă imensă, construită într-un stil modern, cu pereţi din sticlă şi foarte luminoasă.

— Cine locuieşte aici? o întreb când văd că mai multe lumini sunt aprinse la intrare şi la parter.

— Nimeni.

— Se aprinde singură după ce treci de porţi?

Opresc maşina în faţa intrării şi ea coboară venind lângă mine.

— E deşteaptă, nu? Dar nu ştie să gătească.

Gluma mă face să zâmbesc şi ea se mai relaxează vizibil, afişând un zâmbet timid.

Se îndreaptă spre casă şi o urmez, hipnotizat

fiind de ea.

Nu pot să îmi revin la cât sunt de impresionat de această femeie. De curajul ei, de spiritul ei de reacţie, de sacrificiul ei. Putea să fie rănită şi chiar a fost, dar nu s-a plâns nici măcar o secundă. Nu a ţipat, nu s-a panicat şi nici acum nu îmi dau seama cum a reuşit să îmi dea de înţeles că nu trebuie să arunc pistolul şi că poate să scape de nemernicul care o ţinea prizonieră. A fost… Sofia. Curajoasa mea Sofia, care ştiu că este încă în şoc şi nu o las singură până nu se descarcă. La dracu', şi mie îmi vine să urlu, aşa că îmi imaginez cum se simte ea.

În casă alt cod cu amprentă digitală şi apoi se întoarce spre mine.

— Nu e nimeni aici şi dacă cineva încearcă să încalce proprietatea se vor porni câteva sisteme care ne vor proteja până vor veni întăriri.

Deja simt că rolurile s-au inversat şi colţul gurii mele se ridică într-un zâmbet.

— Cine pe cine protejează acum?

Ea îmi răspunde la zâmbet.

— Casa ne protejează pe amândoi.

O iubesc.

Ştiam asta, dar acum o simt în tot corpul. Nu ştiu ce o să se întâmple cu noi peste 10 minute sau peste zece zile, dar acum trebuie să o iau în braţe, aşa că fac un pas spre ea şi o cuprind cu braţele, ştiind că este încă speriată pentru tot ce s-a întâmplat.

— Acum eşti în siguranţă, îi spun strângând-o

la piept.

Corpul ei devine moale şi îmi cuprinde talia cu braţele ei tremurânde.

Frumoasa mea Sofia oftează şi mă aştept să plângă, dar nu o face. Stăm aşa clipe lungi, dar îmi amintesc de rănile ei şi, mângâind-o pe păr, nu mă pot abţine să nu îi sărut creştetul capului.

— Trebuie să mă uit la rănile tale, îi spun. Arată-mi unde e baia şi trusa de prim ajutor să rezolvăm astea şi apoi putem să stăm liniştiţi.

— Şi tu eşti rănit, spune deodată, realizând acest lucru.

— Momentan ne ocupăm de tine.

Chiar şi acum e mai preocupată de rănile mele decât de ale ei.

Mă conduce spre o baie imensă şi scoate dintr-un dulap o trusă mare cu toate cele necesare.

— Este o casă sau o fortăreaţă? întreb, încercând să o fac să vorbească cu mine, pentru că o văd cum rămâne cu privirea în gol de mai multe ori.

— O casă ca o fortăreaţă, răspunde.

— E a ta?

— A noastră.

Nu înţeleg, apoi scutură capul şi se corectează.

— A mea şi a prietenelor mele. Este locul nostru secret şi nimeni nu are acces în afară de noi, menajerele şi câţiva bucătari care vin să ne

gătească când mai petrecem timpul pe aici.

Mă ocup prima dată de lovitura de la cap, dar nu pare a fi o contuzie, iar după câteva controale constat cu uşurare că nu este nimic grav. Curăţ locul de sânge şi apoi pun un plasture.

— Veniţi des aici? o întreb tot ca să o ţin de vorbă şi să se relaxeze.

— Cam o dată pe lună. Weekendul trecut am fost ultima dată.

— Când ai scapăt de Lilo şi Stitch? întreb uimit şi ea râde uşor la gluma mea. De ce nu i-ai lăsat să vină cu tine, că era pentru protecţia ta, oricum.

— Pentru că nimeni nu vine aici în afară de noi. Nimeni nu trebuie să ştie de locul ăsta şi în niciun caz al cui e.

Îmi vorbeşte de parcă încearcă să mă facă să înţeleg că trebuie să păstrez secretul.

— Îmi pare rău că situaţia asta a făcut să aflu şi eu.

— Tu eşti altfel, zice încet. Tu oricum urma să vii cu mine weekend-ul ăsta când o să mă întâlnesc cu fetele din nou.

Sunt confuz.

— Nu aveai de gând să scapi şi de mine ca să îţi protejezi locul secret?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că tu eşti altfel. Am încredere în tine.

Doamne, cât o iubesc!

— Îţi mulţumesc!

O privesc în ochi şi cred că sunt pe cale să o sărut, dar privirea ei se mută pe tăietura de deasupra sprâncenei mele şi se încruntă.

— E rândul meu, spune încet şi îmi ia dezinfectantul din mână.

— Mai am braţul tău.

— După ce curăţ rana ta. Una tu, una eu.

Sunt în genunchi, în timp ce ea stă pe capacul toaletei şi faţa ei este prea aproape să mă pot abţine să nu o sărut. Nu la fel de apăsat ca în parcare, dar îmi ating uşor buzele de ale ei într-o sărutare caldă, în care îi gust cu răbdare buza de jos, apoi pe cea de sus. Doar ca să îmi reamintesc gustul ei ameţitor. Aş vrea mai mult, dar trebuie să mă ocup de rănile ei.

Aşa că îi fur dezinfectantul din mână şi mă desprind din sărutare şi îi zâmbesc.

— Întinde braţul, îi spun poruncitor şi se strâmbă că am păcălit-o, dar se conformează zâmbind.

După ce rănile sunt curăţate, ieşim din baie spre livingul mare.

Se uită la hainele mele şi spune îngrijorată.

— Nu avem haine de bărbaţi pe aici, dar cred că găsesc o pereche de pantaloni de trening şi un tricou.

Mă uit la hainele mele şi sunt pline de praf şi câţiva stropi de sânge. Nu pot să rămân aşa şi

accept propunerea ei.

— Niciun bărbat nu şi-a uitat măcar un articol vestimentar pe aici? încerc să o trag de limbă, că sunt chiar curios dacă totuşi sunt singurul bărbat care are acces la secretul ei.

— Niciun bărbat nu a călcat în casa asta, ţi-am mai spus.

— Mă simt… flatat, spun şi în sinea mea mă simt mândru. Teren virgin, unde niciun bărbat nu a mai ajuns.

— Cam aşa ceva, chicoteşte şi ne continuăm drumul spre etaj unde sunt mai multe camere.

— O să furăm ceva de la Cate că e mai înaltă, explică ea când deschide o uşă. Tara e la fel de înaltă, dar nu cred că vrei pantaloni roz.

Imaginea mă face să zâmbesc.

— Aş prefera să nu fie chiar roz aprins. Poate pal.

Zâmbeşte şi mă bucur că micile mele glume o ajută să se liniştească.

— Sunt mai mult de cinci dormitoare, nu? realizez eu, uitându-mă în jur în timp ce ea intră în dressingul prietenei.

— Sunt 3 dormitoare în plus pentru… cazuri excepţionale. Momentan doar unul este ocazional folosit de fiica lui Amber, care mai vine câteodată. Dar celelalte nu au fost locuite niciodată.

— Şi bucătarii unde stau când vin? Sau vin, gătesc şi apoi pleacă?

Îmi întinde o pereche de pantaloni de trening

negri şi desfăşurându-i, îmi dau seama că sunt cam scurţi, dar nu comentez, pentru că sunt recunoscător că nu sunt roz. Din fericire şi tricoul este gri, dar textul de pe el mă blochează o secundă şi apoi încep să râd. Are desenată o scoică şi scrie pe el „bombshell”.

— Ăsta chiar mi-ar fi plăcut să fie roz… Am vreo şansă?

Din fericire, reacţia ei este mult mai relaxată decât înainte, iar râsul mult mai natural şi începe să sune ca femeia frumoasă şi zâmbitoare care m-a cucerit.

— Cred că mai găsesc unul mai… normal, dar ţine-l totuşi şi pe acesta de schimb, îmi zice.

— Deci care e treaba cu bucătarii?

— Mai este o casă anexă pentru oaspeţi. Acolo ar fi trebuit să stai şi tu weekendul viitor.

Îmi ridic sprâncenele surprins. Sau dezamăgit

— O casă întreagă doar pentru mine?

— Ăsta era planul B. Planul A implica nişte tortură, dar le-am convins pe fete să nu îţi facă nimic.

Ăăă… Poftim?! Hai că devine interesant.

— De ce m-ar fi torturat?

— Pentru că m-ai refuzat, zice zâmbind şi îmi face cu ochiul dându-mi un nou tricou pe care nu mă mai deranjez să îl verific.

Mai rău decât „bombshell” nu cred că se poate. Momentan sunt mai preocupat de ce îmi spune.

— În primul rând, prietenele tale încep să mă sperie şi nu sunt multe lucruri pe lumea asta care să o facă. În al doilea rând…

Fac o pauză, dându-mi seama că va suna ca o tâmpenie ce voi zice.

— Nu te-am refuzat.

— Oh, ba da. Ai formulat altfel problema noastră, dar tot refuz a fost, zice zâmbindu-mi ironic.

Are dreptate şi nu are dreptate. Sunt foarte atent şi serios cu cuvintele mele, pentru că vreau să înţeleagă cu adevărat ceea ce simt.

— Doar am punctat o incompatibilitate. Dar nu am spus că nu îmi doresc să fii a mea.

Sunt sigur că respiraţia ei se opreşte o clipă, dar nici a mea nu pot să spun că este cea mai normală. O doresc. Doamne, cât pot să o doresc, dar tot nu sunt convins că ea e dispusă să accepte stilul meu. Dar în momentul ăsta am nevoie de ea, să o simt aproape şi să mă pierd în parfumul atât de tare, încât ştiu că sunt dispus să fac cum vrea ea, numai să fie a mea.

Nu sunt bolnav să nu accept şi o relaţie normală, doar că… mi-e frică să nu mă plictisesc. Nu vreau ca ea să ştie asta.

Dar în faţa mea este Sofia şi cu ea nu cred că m-aş plictisi vreodată.

Dar nu vreau să o sperii, nu vreau să îi dau speranţe. Vreau măcar să ştiu dacă ar fi dispusă, iar mai departe ne vom descurca împreună.

Ochii ei mari continuă să mă privească cu uimire. Încă nu a reacţionat la cuvintele mele şi asta mă amuză puţin în sinea mea. Buzele întredeschise mă ademenesc în continuare, însă plasturele de pe frunte îmi reaminteşte de nebunia prin care a trecut azi.

Îi mângâi obrazul cu degetele şi chiar dacă aş vrea să îmi pierd mâinile prin părul ei mătăsos şi să o sărut, ştiu că de data asta nu m-aş putea opri doar la atât. În pantalonii mei deja simt că sunt excitat la maxim şi şliţul începe să fie dureros. Închid ochii o clipă şi oftez. Trebuie să o las să se odihnească. Trebuie.

— Am curăţat rănile, aşa că ţi-aş recomanda să faci o baie fierbinte cât fac şi eu un duş rapid, după care mă îmbrac în „bombshell” şi apoi sper să găsesc din ce să fac ceva de mâncare.

— Sunt conserve şi alte alimente de genul. Poţi să mă aştepţi şi facem împreună, se oferă.

Îi zâmbesc, dar nu am de gând să o pun să facă ceva.

— Să îmi spui unde e casa pentru oaspeţi, să îmi duc noua garderobă.

Glumesc, arătându-i hainele din mâna mea.

— Ăla era planul B, zice cu o eleganţă regală, dar deja suntem aici, aşa că vom trece la planul C. O să iei una dintre camerele libere.

— Apreciez gestul, Sofia, dar cred că ar fi corect şi faţă de prietenele tale să nu vă invadez spaţiul şi să stau în casa de oaspeţi. E posibil

totuşi să ne prindă weekend-ul aici şi nu aş vrea ca prezenţa mea să creeze discuţii între voi.

Se opreşte din drumul ei spre uşa camerei în care ne aflăm, stă o secundă, apoi se întoarce spre mine, uşor încruntată şi foarte serioasă.

— Tocmai m-ai salvat de nişte nebuni şi chiar ai împuşcat un om pentru mine. Eu zic că ai tot dreptul să fii aici şi fetele cred că m-ar bate dacă ar vedea că nu te-am cazat în una dintre camerele libere. Aşa că, te rog, să mă urmezi şi să faci o baie cât vrei de lungă, pentru că acum nu ne mai aleargă nimeni.

Iese din cameră şi o urmez mecanic, impresionat de atitudinea ei. Rolurile par a se fi schimbat din nou. Şi o doresc şi mai mult.

Capitolul 10

Sofia

În timp ce las apa caldă să umple cada, dau un mesaj fetelor pe grup. Multe discuţii le avem acolo şi nu aş vrea să le aud vocile, altfel cred că aş începe să plâng în hohote.

Eu: „În seara asta am fost la un pas să fiu răpită, dar Nicholas m-a salvat. Suntem la casa din Hamptons, unde ne ascundem câteva zile până sperăm să îi prindă pe infractori. Posibil chiar să ne prindă weekendul aici”.

„PS: i-am dat lui Nicholas una dintre camerele

libere de sus”.

Imediat răspunsurile încep să vină.

Amber: „Eşti teafără?!”

Cate: „Eşti bine?!?!”

Eu: „Da. Un pic speriată, dar fac o baie şi o să fiu ca nouă. Nicholas mă ajută cu câteva glume şi cred că o să râd şi mai tare după ce o să îl văd în tricoul lui Cate cu bombshell”.

Cate: „Poate să ia orice, atâta timp cât are paiete sau e roz, dacă asta te face să te simţi mai bine. Am şi tricouri negre simple, dar nu îţi spun unde sunt”.

Tara: „Oh, Doamne! Nici nu vreau să îmi imaginez prin ce ai trecut! Bine că a fost cu tine! Sunteţi ok amândoi, da?”

Eu: „Da… mici răni superficiale, julituri, tăieturi, dar suntem teferi”.

Deanne: „Vă putem ajuta cu ceva? În afară de haine pentru el?”

Amber: „Trimit mâine la prima oră un bucătar cu alimente şi să vă facă ceva chiar pentru micul dejun. Să îmi spui dacă vrei să rămână acolo sau dacă vrei să vină la câteva zile”.

Eu: „Momentan trimite pe cineva cu mâncare, dar nu am dispoziţia să văd alţi oameni în jur”.

Tara: „Să înţeleg că nu ai nevoie de noi mai devreme pe acolo?”

Eu: „Veniţi când vreţi. Eu sunt deja aici”.

Tara: „Nu ai înţeles, baby. Eşti bine doar tu cu el acolo?”

Şi acum înţeleg la ce se referă.

Eu: „Cred că am nevoie de ceva timp să aflu răspunsul la întrebarea asta”.

Deanne: „Atunci noi venim vineri şi sper că până atunci să pui mâna pe el”.

Cate: „Dacă ai nevoie de noi mai devreme, dai un semn)”.

Amber: „Dacă ai nevoie de lenjerie sexy, găseşti la tot la Tara”.

Tara: „Aia neagră e undeva într-un sertar din dreapta. Tricourile tot nu îţi spun unde sunt”.

Nu pot să nu zâmbesc. Numai ele puteau să transforme o discuţie care începe cu „cineva a încercat să mă răpească” şi să ajungă la lenjerie sexy pentru a-mi corupe garda de corp. Dar eu ştiu că nu e de ajuns doar lenjeria sexy. El vrea altceva.

Deanne: „Aveţi grijă unul de celălalt şi să nU fiţi cuminţi! Venim vineri seara să vă verificăm”.

Amber: „Şi să îl cunoaştem pe eroul nostru”.

Cate: „… care a scăpat momentan de tortură”.

Tara: „Dar asta depinde de ce o să facă zilele astea”.

Deanne: „Să sperăm că o să «o facă» pe prinţesa noastră. Hihihi!”

Îmi dau ochii peste cap… şi acum după atâţia ani.

Amber: „Dar să fiţi decenţi vineri, că vin cu Mina. Te sun oricum înainte să ajung”.

Tara: „Care ajunge prima, scrie aici, ca să

ştim că e calea liberă şi cei doi sunt îmbrăcaţi”.

Eu: „Alooo! E foarte posibil să nu se întâmple nimic”.

Şi urmează un val de „Dar de ce?” „Cum?!?!” „Tu ai zis că are un fund mişto! Cum adică să nu se întâmple?!” care e de la Tara, „Ai înnebunit” şi nici nu mai sunt atentă cine ce scrie, la câte interjecţii primesc.

Eu: „Aşa cum am mai spus, e posibil să ne dorim lucruri diferite de la o relaţie. Vom vedea zilele următoare”.

Tara: „Atâta spun: sertarul din dreapta şi o să vreţi amândoi acelaşi lucru!;)”.

Cada e aproape plină şi ademenitoare, încât cred că o să adorm în ea.

Eu: „Am recepţionat. Acum o să mă bag la o baie. Povestim vineri pe îndelete”.

Amber: „Te iubim! Ai grijă de tine!”

Eu: „Şi eu vă iubesc! Ne vedem vineri!”

Valuri de inimioare vin de la toate fetele şi las telefonul pe marginea chiuvetei, apoi îmi dau jos hainele cu mişcări obosite. Mă scufund în apă şi, în sfârşit, simt că mă pot relaxa.

Dacă aş fi fost în orice alt loc, poate că aş fi fost încă speriată că cineva ar putea intra peste mine, însă casa asta este cel mai sigur loc de pe pământ. Locul nostru secret şi cel mai sigur. Toate casele noastre sunt la fel, dar aici suntem mai aproape de casă şi de multe ori ne simţim mai în siguranţă şi mai liniştite aici, decât în oraş.

Fiecare muşchi mă doare şi, după ce dau cu buretele pe tot corpul, îmi dau seama că unele locuri mă dor mai tare decât altele. Sunt sigură că dimineaţă o să am câteva vânătăi pe care nu mi le amintesc cum le-am făcut în tot haosul de acum câteva ore.

Spaima a trecut, panica a trecut şi nu am plâns deloc. Şi sunt mândră de mine, dar puterea de a trece peste cele întâmplate am găsit-o în Nicholas. Mereu am ştiut că el va face orice ca să mă protejeze. Am avut încredere în el şi m-a apărat aproape cu preţul vieţii. A avut ocazia să renunţe la mine şi să se retragă în siguranţă, dar nu a făcut-o. A rămas lângă mine şi mi-a citit intenţia şi nu a lăsat pistolul jos. Doar l-a agăţat de deget ca să le dea un sentiment de relaxare indivizilor, iar eu să pot să scap de cel care mă ţinea prizonieră.

Îmi clătesc părul şi, odată cu apa, se duc şi toate sentimentele de nesiguranţă legate de el. Este primul bărbat după mulţi ani în care ştiu că pot să am încredere. Cu viaţa mea. Chiar şi cu trupul. Atâta timp cât nu îmi răneşte sufletul.

Ies din cadă însufleţită de gândul că pot să fac asta. Că pot să fiu cu el aşa cum îşi doreşte. Că pot să renunţ la control când sunt cu el. Îmi şterg corpul repede şi mă uit în oglindă şi mă blochez.

O vânătaie pe umărul cu care m-am izbit de uşa de care m-am şi lovit cu capul îmi colorează pielea într-o nuanţă destul de închisă. Coastele de

pe aceeaşi parte au destule urme roşiatice, care se regăsesc pe mai multe locuri ale corpului meu şi atunci realizez că Nicholas a fost chiar pe partea unde maşina ne-a lovit şi sunt sigură că nu a scăpat doar cu o lovitură la cap.

Mă îmbrac în cea mai mare viteză în hainele de casă pe care mi le luasem şi mă duc spre camera unde l-am lăsat. Nu mai e acolo, aşa că aproape fug spre parter, sperând că este în bucătărie.

Şi acolo îl găsesc în tricoul negru pe care scrie cu roz „Victoria's Secret" şi pantalonii de trening care nu îi ajung nici până deasupra gleznelor.

Imaginea acestui bărbat frumos, înalt, cu părul negru, încă ud de la duş, care aranjează mâncarea pe farfurii, îmbrăcat într-un tricou de la VS, m-ar face să râd în orice alt moment, dar nu acum.

El însă, se aşteaptă să o fac şi cu un zâmbet mare pe chip, arată spre pieptul lui unde este marele logo roz.

— Nu aş fi dormit bine dacă nu aveam parte de puţin roz sau paiete. Crezi că cer prea mult dacă aş vrea ceva şi cu unicorn?

M-a văzut că am intrat ca o furtună şi vrea să mă de focuseze. Dar nu îl las.

— Cât de tare eşti rănit?

Îşi ridică sprâncenele, dar nu pare afectat de întrebarea mea. El încă are chef de glume.

— Rănit dacă nu găseşti un tricou cu unicorn?

O să sufăr puţin, dar o să îmi treacă.

— Nicholas! Ştii la ce mă refer! Ai fost chiar pe partea pe care ne-a lovit maşina!

Fac câţiva paşi spre el şi mă opresc când pot să îi verifica corpul cu mâinile mele, pentru a-i atinge tricoul care sigur ascunde vânătăi mai urâte decât ale mele.

Îşi pune mâinile pe umerii mei, coborând încet pe braţe şi îmi caută privirea cu a lui. Când mă uit în ochii lui, văd căldură şi calm.

— Nu am decât nişte vânătăi. Nimic rupt şi, în comparaţie cu tine, eu nu am nicio tăietură.

Şi îmi mângâie plasturele din plastic care încă rezistă peste tăietura mea.

— S-a udat puţin.

Apoi se uită la cel de pe frunte.

— Hai să le schimbăm şi apoi ne aşezăm la masă.

— Sigur nu ai nimic mai grav? întreb fără să mă mişc din loc.

Oftează în timp ce degetele lui îmi fixează braţele pentru a mă face atentă la ce îmi spune.

— Vrei să mă dezbrac de tot să vezi? ridică din sprâncene cu subînţeles, dar nu apuc să răspund că imediat continuă mai serios.

— Maşina a lovit pe partea mea, dar în partea din spate. Nu apucasem să ies de tot din locul de parcare şi oricum am fost protejat de airbaguri.

În sfârşit respir uşurată şi decid să îl cred.

Mă ia de mână şi ne îndreptăm din nou spre

baia în care ne-am tratat şi prima dată rănile.

— Nu aveau intenţia oricum să ne lovească prea tare, pentru că riscau să te rănească pe tine. Impactul putea să fie şi mai puternic, dar cred că sperietura a accentuat ceea ce s-a întâmplat. Nu am hemoragie internă, nu am nimic rupt, nu am nimic grav.

Mă aşază din nou pe vasul de toaletă şi mă fixează cu privirea.

— Nu te mint. Şi nu am să te mint niciodată.

Cuvintele lui sunt o promisiune care mă linişteşte, nu numai legat de ce s-a întâmplat, dar şi în ceea ce îl priveşte pe el… lângă mine.

— Bine. Te cred.

— Mă bucur.

Mă sărută pe braţul rănit şi atingerea îmi place. Apoi îmi îngrijeşte cele două răni, iar eu îi schimb plasturele de pe frunte, care s-a udat, de asemenea, în timpul duşului lui.

Gesturile noastre sunt atente şi făcute fără grabă. Ca şi când fiecare atingere contează, ca şi când fiecare răsuflare simţită pe piele ne încarcă cu simţuri electrizante care fac parte dintr-un joc dulce al apropierii dintre noi. El îmi sărută sprânceana de sub plasturele meu, eu îi mângâi obrazul după ce îl lipesc pe al lui. Pe drum înapoi spre bucătărie, îmi mângâie degetele de la mână, pe care nu o lasă nici când ne aşezăm la masă, decât după ce mi le sărută, pe fiecare în parte, iar eu îmi las capul pe braţul lui de câteva ori, în timp

ce mănânc încet din ce a reuşit să găsească prin frigider.

— Mâine o să vină cineva cu provizii proaspete şi nişte haine pentru tine. Am vorbit cu fetele mai devreme.

— Sunt oameni de încredere?

— Da. Oricum au acces doar în anumite zone ale casei, iar dacă încalcă aceste limite, pornesc câteva alarme şi nu va fi prea bine pentru ei după aceea. Ideea e că nici măcar nu o să îi simţim.

— Deja am impresia că această casă face parte dintr-un film SF.

— Ai fi surprins, dar cam de acolo ne-am şi inspirat. Tara a jucat într-un film de genul ăsta şi, după ce a făcut puţină documentaţie, a venit cu mai multe idei.

— Tara e actriţă?

— E actriţă, dar…

Fac o pauză pentru a-mi căuta cuvintele. Nu vreau să dau prea multe informaţii despre prietenele mele, fără acordul lor.

— Este pasionată de tot ce înseamnă tehnologie şi SF.

— Par nişte femei extraordinare, din ce mi-ai mai povestit.

— Chiar sunt.

Apoi ne ridicăm să strângem farfuriile, făcând o echipă foarte bună în curăţarea mesei.

— Tu ai pe cineva cu care eşti la fel de apropiat?

— Hm…

Stă un pic să se gândească, apoi răspunde.

— Am fost destul de apropiat de câţiva camarazi din armată, dar drumurile noastre s-au despărţit şi ţinem legătura mult mai rar. Mai e şi distanţa, unii încă sunt în armată, alţii au deja familie şi copii şi ne vedem mai rar, dar am rămas toţi cu siguranţa că, dacă unul are nevoie de ajutor, ne vom mobiliza imediat.

— Eraţi mulţi?

— Patru. Doi au deja copii şi am avut plăcerea să îi cunosc la nunta celui de-al treilea, acum câteva luni.

— Deci tu ai rămas burlacul găştii?

Glumesc uşor, dar încerc să îl şi înţep cu ocazia asta şi să mai aflu ceva despre viaţa lui personală.

Mă ia de mână şi mergem spre living, însă eu îl conduc spre terasă.

— Cam aşa ceva, mustăceşte. Am vrut să mă concentrez mai mult pe business, decât pe familie.

Pornesc şemineul suspendat şi, între timp, el îmi întinde o pătură dintre cele special lăsate acolo pentru serile mai răcoroase, ca aceasta, mă înfăşoară în ea şi mă aşez pe canapea în braţele lui.

Nu este foarte frig, dar oboseala îmi accentuează starea, aşa că îmi strâng picioarele sub mine, în pătură şi mă reazem de braţul lui cald.

— Probabil că sunt la fel ca tine şi am vrut să fiu independent, să am propria afacere şi să nu am pe cineva care la orice pas îmi ordonă ce să fac. Când eşti plecat săptămâni întregi, eventual alături de o starletă frumoasă şi atrăgătoare, este cam greu să găseşti pe cineva care să aibă încredere în tine că, indiferent de job, îi vei fi fidel şi care, totodată, să aibă răbdare şi să te aştepte să te întorci acasă.

— Te simţi singur?

— Câteodată. Dar nu acum.

Îmi presare un sărut pe tâmplă şi buzele lui transmit fiori prin tot corpul meu. Atingerea aceasta durează câteva clipe, dar oricât de inocent este gestul şi oricât de obosită sunt, corpul meu răspunde imediat şi vreau mai mult.

Privirea mea se ridică spre el şi văd în ochii lui că şi el îşi doreşte acelaşi lucru. Dar nu se mişcă, nici nu cred că respiră, pentru că aşteaptă un semn din partea mea, un gest care să îi permită să îşi dezlănţuie dorinţa pe care o pot citi pe chipul lui.

Şi îi ating cu buricele degetelor maxilarul, trasând o linie spre buzele lui întredeschise. Respiraţia lui e caldă şi închide ochii o secundă, pentru a se bucura de atingerea mea, dar când îi deschide, dorinţa lui este mai mult decât evidentă.

Îmi cuprinde faţa cu degetele lungi şi începe să mă sărute cu poftă, gustându-mi buzele moi, lingându-le cu vârful limbii şi corpul meu ia foc.

Limba lui îmi invadează gura şi o atinge pe a mea, jucându-se cu ea, făcând dragoste cu ea. Este un joc erotic care nu vreau să se termine, pentru că mă face să vreau mai mult. Gem de plăcere şi el scoate un sunet gutural şi masculin, care mă topeşte în braţele lui când intensitatea sărutului creşte şi atingerile lui devin mai intuitive. Coboară o mână pe spatele meu trăgându-mă mai aproape, aproape lipindu-mă de pieptul lui, iar eu îmi trec mâinile prin părul lui moale şi încă umed, să îl trag şi mai aproape, să îl încurajez să continue să mă exploreze.

— Sofia, mă înnebuneşti… îmi şopteşte peste buzele mele. Dar ştiu că tu…

— Am încredere în tine, Nicholas, răspund repede fără să îl las să continue povestea cu controlul şi mă uit în ochii lui când spun asta. Am încredere cu tot corpul meu pentru că ştiu că, orice ai face, nu o să mă răneşti. Dar singura rugăminte este să nu îmi răneşti nici inima.

El îmi cuprinde din nou faţa cu ambele palme şi mă priveşte adânc în ochi şi foarte serios.

— Eşti prea preţioasă pentru mine să fac asta, Sofia. Mi-aş da viaţa pentru tine şi nu spun asta pentru că e natura jobului meu. Eşti diferită de orice altă femeie şi m-ai cucerit din prima clipă în care te-am văzut.

Îmi sărută buza de jos, muşcând-o încet.

— Eu voiam de fapt să spun că mă înnebuneşti, dar ştiu că tu… eşti obosită şi că pot

să aştept oricât ai nevoie.

Îmi linge în acelaşi mod erotic buza şi o agaţă din nou cu buzele, făcând corpul să îmi tremure de plăcere.

— Te doresc din clipa în care ţi-am văzut poza din dosar. De când ţi-am văzut buzele astea cărnoase, mintea mea a luat-o razna şi dorinţa pentru tine nu s-a diminuat deloc. M-ai fascinat prin ceea ce eşti şi tocmai felul tău de a fi, femeia independentă din tine, m-a făcut să fiu şi mai nesigur de dorinţele mele dominatoare în ceea ce te priveşte. Nu vreau să te schimb, vreau doar să mă laşi să te ador.

Capitolul 11

Declaraţia lui este o picătură dulce în paharul cu parfumul care umple acest moment şi lacrimi de bucurie îmi umezesc ochii. În clipa asta ştiu că pot să explodez de fericire şi îl sărut strivindu-mi buzele de ale lui, iar el mă strânge la piept şi continuă să facă dragoste cu gura mea, trimiţând senzaţii tot mai calde între picioarele mele.

Sărutul meu este cel mai evident răspuns pe care pot să îl dau acum. Nu simt oboseală, nu mă doare nimic, am uitat complet ce s-a întâmplat acum câteva ore, ştiu doar că sunt aici cu el şi tot corpul meu ţipă că îl doreşte, aşa cum un însetat râvneşte după o gură de apă în deşert.

Mă trage în poala lui, lipindu-mă cu sânii de

pieptului lui, apoi se ridică în picioare cu mine, susţinându-mi fundul cu palmele lui mari, fără să îşi desprinsă buzele de ale mele şi mă conduce spre casă, pe scară, până în camera mea.

Drumul parcurs nu m-a făcut decât să îl simt cât e de tare şi cum se presa de sexul meu umezit, făcându-mă să îl vreau cât mai repede în mine. M-am agăţat cu mâinile de el, scăpându-l de tricou, mi-am pierdut degetele în părul lui şi am gemut de plăcere când i-am văzut corpul cu muşchi frumos conturaţi, încordaţi sub trupul meu când m-a întins pe pat, iar el m-a acoperit cu corpul lui mare şi fierbinte.

— Prezervativ… a şoptit el.

— Baie. La Tara, răspund printre sărutări.

— Vin imediat.

Şi cu ochii întredeschişi abia îl văd când dispare şi reuşesc să îmi potolesc respiraţia pentru o clipă, dar el revine imediat cu o cutie.

— Parcă spuneaţi că nu vin bărbaţi aici, zâmbeşte în colţul gurii, în timp îşi dă jos pantalonii şi se aşază în genunchi între picioarele mele, căutându-mi elasticul pantalonilor şi mă dezbracă de ei.

Chipul lui este plin de admiraţie, ca şi atunci când desface un cadou, încet, cu grijă… şi când îmi vede lenjeria dantelată, îşi linge buzele, aproape făcându-mă să uit de întrebarea lui.

— Nu a venit nimeni până acum, dar ea mereu a sperat că, într-o zi, măcar una dintre noi va găsi

persoana potrivită pe care o va aduce aici şi le va folosi. Astea şi lenjeria sexy dintr-un dulap.

Sprâncenele lui se ridică imediat, pline de încântare la auzul acestor cuvinte.

— Ar fi bine totuşi să verifici valabilitatea lor şi arăt spre cutiuţa din carton.

— Am verificat, suntem în termen, îmi spune mângâindu-mi glezna cu vârful degetelor.

Apoi privirea lui devine mai fierbinte şi, aplecându-se peste mine mă sărută, îmi spune:

— Vreau să te leg. Mă laşi?

Pentru o clipă rămân blocată. Credeam că sunt pregătită pentru aşa ceva, dar acum când mă confrunt cu situaţia, inima îmi bate mai cu putere.

Mă sărută din nou, în timp ce îmi ridică braţele deasupra capului.

— Facem cum vrei tu, Sofia.

Iar eu ştiu ce vreau, chiar dacă îmi e teamă. Am încredere în el şi vreau să îl las să conducă acest dans în stilul lui. Îmi intersectez încheieturile mâinilor şi îi şoptesc:

— Dacă te ajută o curea, găseşti în dressing.

— Eşti sigură?

— Da… sertarul e din sticlă, o să le vezi imediat.

Zâmbeşte şi îmi dau seama la ce făcea referire.

— Ţi-am spus şi mai devreme: am încredere în tine, Nicholas.

Gura lui pune din nou stăpânire pe a mea, dar

sărutul este posesiv şi mă lasă fără aer, dar se desprinde şi dispare din nou.

Când se întoarce, se uită în ochii mei cu o sclipire care mă excită şi mai tare şi îmi şopteşte, uşor poruncitor:

— Dă-ţi jos tricoul şi ce mai ai pe sub. Vreau să îţi văd sânii superbi. Vreau să te văd goală în toată splendoarea ta.

Mă conformez şi, sub privirea lui mistuitoare, scap de orice haină pe care o am pe mine, până rămân doar în chiloţii minusculi.

Îmi prinde mâinile cu o curea subţire, dintr-un material mai moale şi le aşază deasupra capului, unde le ţinusem şi înainte.

El este încă ridicat în genunchi între picioarele mele şi mă priveşte de sus, lingându-şi din când în când buzele şi, câteodată, înghite în sec, iar eu mă pierd cu ochii pe mărul lui Adam, care se mişcă masculin la acest gest. Imaginea lui aproape gol şi faptul că mă stăpâneşte cu totul şi are controlul asupra mea, mă face, spre surprinderea mea, să mă simt şi mai caldă între picioare.

— Drăguţ tatuaj.

Se apleacă şi îşi trece limba peste cele cinci stele pe care le am tatuate sub sânul stâng.

Este un tatuaj pe care îl au şi prietenele mele, fiind semnul nostru unic, dar acum nu este momentul de poveşti. El este încă deasupra mea şi îmi gustă sânii câteva secunde şi apoi se ridică din

nou în genunchi.

— Ăştia sunt ai mei, spune răguşit când privirea lui cade asupra chiloţilor.

Îmi ridică picioarele, lipindu-mi genunchii, până când acestea ajung la nouăzeci de grade faţă de restul corpului meu, ţinându-le cu o mână de glezne. Cu cealaltă mână îmi mângâie picioarele în jos, încet, trecând de spatele genunchiului şi nu se opreşte nici când atinge materialul subţire dintre picioarele mele, iar ajuns acolo, mă apasă şi mă freacă uşor, ghidat de gemetele mele tot mai pline de dorință.

E jocul lui şi îmi place, dar corpul meu vrea mai mult.

— Nicholas, te rog… reuşesc să spun, când îmi acopăr faţa cu braţul pentru că imaginea acestui bărbat care mă are în mâna lui cu totul, mă face să mă urc de pereţi de dorinţă.

— Nu ai idee cât am visat la momentul ăsta, iubito. Vreau să mă bucur pe deplin.

Trage încet de marginea chiloţilor peste şolduri, pe sub fund şi apoi în sus de-a lungul picioarelor pe care încă le susţine cu cealaltă mână. Degetele lui coboară din nou pe picioarele mele şi, de data asta, când iau contact cu locul meu fierbinte, scap un geamăt mai puternic.

— Doamne, Sofia, mă omori… Eşti atât de udă, iubito.

Dorinţa din glasul lui îmi transmite fiori în tot corpul, iar atingerea lui caldă, degetele care mă

ating fără ruşine şi care îmi caută clitorisul prin mişcări în sus şi în jos mă fac să îmi arcuiesc spatele căutându-i atingerea mai adânc, în mine.

— Nu te mişca, Sofia. Ai răbdare şi lasă-mă pe mine.

Şi unul dintre degete îşi găseşte atunci calea spre interiorul meu.

— Ah!

— Eşti superbă, iubito…

Îşi scoate degetul şi sub privirea mea şi-l linge, amintindu-mi de gestul lui când a ieşit din biroul meu.

— Îmi era dor de gustul tău… şi imediat se apleacă, îşi lasă capul între picioarele mele şi limba lui îmi linge labiile umflate de dorinţă.

Mă savurează ca pe o îngheţată, la început cu mişcări erotice ale limbii, dar încet ritmul lui devine mai plin de poftă, buzele mă gustă, iar cu dinţii pare că vrea să muşte din mine. Îmi suge clitorisul şi îl presează cu limba, iar eu încep să simt fiori de căldură care îmi cuprind corpul, toţi îndreptându-se spre centrul meu, acolo unde mă gustă cu atâta poftă, încât geme şi el de plăcere, iar eu explodez sub buzele lui şi cu limba lui încă în mine.

Însă nu se ridică şi, în timp ce continuă să mă lingă încet, aşteptând să mi se calmeze convulsiile corpului, degetul care a fost mai devreme în mine îşi regăseşte calea şi se strecoară pe lângă buzele lui din nou în mine. Îl scoate şi îl bagă din nou de

câteva ori, apoi încă un deget se alătură acestuia şi ritmul de du-te-vino creşte, mai repede, mai erotic.

Nu ştiu când s-a ridicat din nou în genunchi şi nu ştiu când a scăpat de boxerii lui, dar e gol în faţa mea şi imaginea aproape că mă face să îmi dau drumul din nou. Este lung, gros, cu capul umezit şi rozaliu şi îmi ling buzele de poftă pentru că vreau să îl gust.

— Oh, iubito, văd în ochii tăi că o vrei între buzele tale.

Îmi ridic privirea spre el şi aprob din cap.

Închide ochii şi rage uşor, muşcându-şi buza de jos, dar nu face decât să mărească ritmul degetelor în mine.

— Mai târziu, iubito, şi din nou mă pierd în privirea lui plină de dorinţă pe chipul meu, urmărindu-mi fiecare gest, fiecare reacţie, fiecare geamăt care îmi scapă printre buzele întredeschise.

Şi pe lume nu mai există decât acest moment în ochii noştri şi degetele lui care mă pătrund şi mai repede, până când respiraţia mi se opreşte şi ţip, dându-mi capul pe spate când cel mai puternic orgasm al vieţii mele mă loveşte cu putere.

— Sofia, eşti atât de frumoasă când îţi dai drumul!

Se apleacă în timpul ăsta peste sânii mei, luând între buze unul dintre sfârcuri pe care îl gustă, îl linge şi îl muşcă, până acesta este extrem

de sensibil şi întărit, iar apoi trece la următorul pe care îl supune la aceeaşi tortură dulce. Imediat, gura lui o găseşte pe a mea, sărutându-mă cu poftă şi făcându-mă să îmi simt propriul gust pe limba lui, care face dragoste cu gura mea. Îşi pune o mână peste braţele mele intersectate, iar cu cealaltă îşi conduce penisul spre sexul meu, frecându-i capul rozaliu de labiile mele pentru a-l umezi cu excitaţia mea. Iar eu îl simt cât e de tare şi nu pot să nu scot sunete răguşite de dorinţă.

— Te vreau în mine, Nicholas. Acum!

Şi intră în mine. Tare şi cu putere şi îl simt până în adâncul sufletului meu şi rămânem aşa câteva secunde în care niciunul nu e capabil să respire. Este prea bine!

Îmi mişc şoldurile pentru a-mi ajusta poziţia astfel încât să îl mişc în mine pentru că vreau mai mult, dar el îşi lipeşte fruntea de a mea.

— Stai. Lasă-mă o secundă, altfel explodez la cât de bine e în tine. Eşti atât de strâmtă şi de fierbinte, Sofia… Perfectă pentru mine.

— Da, aprob şi mă las din nou cucerită de buzele lui.

Şi iese încet, aproape de tot, dar apoi din nou mă pătrunde şi începe acest dans al penetrării, făcându-mă conştientă de fiecare milimetru al membrului lui erect, de buzele care îmi dezmiardă lobul urechii şi de mâna care îmi regăseşte un sân. Îmi strânge cu putere sfârcul între degete, amplificând senzaţia de cald care mă cuprinde din

nou şi mă aduce încă o dată pe culmile extazului. Imediat el mă urmează şi îşi dă drumul cu un răget masculin, când îmi găseşte din nou gura pe care o posedă şi o pătrunde cu limba, aproape muşcând-o.

Rămânem nemişcaţi câteva clipe sau ore. Timpul nu mai are unitate de măsură pentru noi acum.

Şi abia când respiraţiile noastre se domolesc, se prăbuşeşte lângă mine, sare repede din pat şi îmi dau seama că a scăpat de prezervativ, dar revine într-o secundă lângă mine, dezlegându-mi legătura de la mâini şi mă trage în braţele lui, strângându-mă la piept. Îmi presare o sărutare pe păr şi mă întreabă:

— Eşti bine?

— Nu există cuvinte să descriu cât de bine.

Îl simt cum zâmbeşte în părul meu.

— Acum chiar te las să te odihneşti.

— Îmi dai voie? glumesc cu jumătate de gură, pentru că energia mea se consumă de la o secundă la alta.

— Chiar insist.

Chicotesc, cu ochii aproape închişi, iar el mă sărută din nou pe frunte şi este atât de bine…

Atingerile lui mi-au schimbat lumea. Acest om m-a făcut să renunţ la principiile mele şi să renunţ la control. Ba mai mult, să las pe altcineva să aibă control asupra mea. Este singurul bărbat în care am încredere.

Şi singurul care mi-a oferit trei orgasme în aceeaşi noapte. Iar acum adorm în braţele lui, deci conform spuselor lui Cate… asta clar înseamnă ceva. Zâmbesc, amintindu-mi vorbele ei amuzante şi adorm în braţele lui unde mă simt în siguranţă şi ştiu că nu vreau să îmi mai dea drumul niciodată.

Pentru că sunt îndrăgostită până peste cap de el.

Nicholas

Această fiinţă unică şi minunată doarme cu părul răsfirat pe pieptul meu şi nu vreau să mă mişc de teamă că aş putea să o trezesc. Chiar dacă am braţul amorţit, prefer să îl tai, decât să rup acest miraj care mă înconjoară şi care încă pare un vis frumos, chiar şi acum sub razele soarelui care trec prin peretele exterior de sticlă. Ultima noastră grijă a fost să tragem perdelele gândindu-ne că vom dormi până târziu şi soarele ne va bate pe faţă.

Dar oricum nu văd perdele, pentru că presupun că există un sistem care ar putea să facă întuneric în cameră. Aşa că profit de lumină şi mă uit din nou la minunea de lângă mine şi sunt curios să aflu care este adevărata ei poveste şi a acestei case.

Dar mirosul pielii, atingerea palmei ei micuţe pe pieptul meu, erecţia mea de dimineaţă

alimentată de prezența ființei care m-a cucerit complet, toate astea mă fac să o doresc din nou, așa ca o sărut pe păr și când văd că nu schițează nimic, o întorc ușor pe spate, bucurându-mă de imaginea trupului ei gol. Îi ating ușor tatuajul de sub sân și mă întreb când o să înceteze să mă surprindă. Sunt fascinat de ea.

Îi mângâi cu buricele degetelor pielea pe gât și cobor spre sâni, iar gura mea începe să îi guste încet, umezindu-i sfârcul pe care îl ling și îl sug cu buzele, până când este întărit, iar ea geme.

— Nicholas… șoptește, dar nu pare că este complet trează.

Mă strecor ca o felină între picioarele ei și îi sărut locul cald, îi caut clitorisul cu limba și imediat îi simt umezeala care vine în primirea mea și o ling, o gust, o sărut și în același timp o privesc cum se trezește și degetele ei se pierd în părul meu.

— Oh, Nicholas… Da, acolo.

Mă ghidează și îmi place. Îmi presează capul să o gust și mai cu poftă și mă conformez, pentru că vreau să îi ofer cât mai multă plăcere, până când niciunul dintre noi nu va mai avea control.

Orgasmul ei vine repede și când îi văd sclipirea din ochi, îmi pun repede un prezervativ și mă pierd în dulceața fierbinte a corpului ei, până când amândoi pierdem controlul și explodăm de plăcere.

Capitolul 12

Spre surprinderea mea, bucătăria este aprovizionată cu tot ce ţi-ai putea dori, iar la intrare sunt mai multe pungi cu haine pentru mine, toate branduri renumite, de la blugi la tricouri şi chiar lenjerie intimă. Mă strâmb puţin pentru că mă simt ca o femeie care a primit o grămadă de haine şi pentru prima dată îmi place mai mult tricoul meu cu scris roz. Iau totuşi o pereche de blugi şi lenjerie nouă şi mă întorc în bucătărie să pregătesc ceva până coboară şi Sofia, care a rămas în cameră să vorbească cu mama ei şi să o liniştească.

Frigiderul este plin şi opţiunile sunt nenumărate. Dar decid să fac o omletă cu şuncă, mult caşcaval, roşii şi câteva ciuperci, pentru că ştiu că o să îi placă şi ei.

Nu pot să nu mă gândesc că am fost atât de obosit încât nu i-am auzit pe cei care au adus proviziile atunci când au intrat în casă. Ceea ce mă face să mă încrunt la gândul că am fost neatent. Jobul meu este să nu las să îmi scape nici măcar o astfel de vizită, oricine ar fi.

Sofia mi-a acaparat mintea cu totul şi nu mă plâng, dar trebuie să fiu mai atent, pentru că pericolul încă nu a fost eliminat total.

Cel rănit a fost găsit şi acum este în custodia poliţiei, dar încă au rămas ceilalţi în libertate şi,

până nu sunt prinşi, trebuie să fiu încă în alertă, chiar dacă suntem în această casă.

— La ce te gândeşti? aud vocea ei caldă în spatele meu.

La dracu'… nici pe ea nu am auzit-o când a intrat şi s-a aşezat pe un scaun lângă bancul de lucru din centru bucătăriei.

— Că nu i-am auzit pe bucătari când au venit, răspund amestecând în ouă.

— Nici nu aveai cum. Când lucrează în bucătărie închid uşa şi astfel sunt izolaţi fonic. Cât să nu deranjeze pe nimeni şi în niciun caz nu s-ar fi auzit până la etaj.

Asta nu mă face să mă simt cu nimic mai bine.

— Ciudată casă. Sau mai bine spus, e ciudat că cinci femei au gândit o astfel de fortăreaţă.

Ea se mişcă în scaun şi este evident că este o poveste în spatele acestui proiect.

— Vrei să îmi povesteşti?

— Prefer să mă uit la tine cât eşti de sexy, cum ţi se încordează muşchii pe braţe când amesteci în ouă, privirea ta concentrată pe ce faci acolo, cum ţii cuţitul în mână când tai legumele…

Închid ochii o secundă, pentru că aceste cuvinte ating direct în pantalonii mei şi deja simt cum devin tare şi dornic să las omleta pentru a o gusta pe ea.

— Iubito, dacă nu îţi era atât de foame, şi arăt spre burta ei care scoate mici zgomote, te urcam aici pe masă şi mă înfruptam din păsărica ta până

când îmi ţipai numele atât de tare încât nici pereţii ăştia antifonici nu făceau faţă.

Înghite în sec şi privirea ei îmi confirmă că ideea nu îi displace.

Zâmbesc şi oftez în acelaşi timp.

— Dar mai întâi mâncăm.

Chicoteşte şi sunetul mă face să o doresc şi mai tare.

— Deci nu vrei să îmi spui nimic despre casă?

Insist mai mult pentru a mă putea de focusa de la ceea ce vreau să îi fac după ce o să o hrănesc.

— Poţi spune că suntem paranoice, dar şi nebunia asta s-a tras de la câteva incidente pe care le-am avut în trecut. Nu eu, dar una dintre noi a avut parte de un iubit obsedat care a urmărit-o pe oriunde, alta a primit ameninţări cu moartea şi poliţia nu prea avea ce să facă pentru că nu aveam dovezi… Au fost situaţii şi situaţii care ne-au făcut să vrem un loc extrem de sigur pentru noi. Un loc al nostru. Am ajuns să avem mai multe, dar şi asta s-a datorat locului în care petreceam mai mult timp. După ce ne-am mutat toate aici în New York, era de aşteptat că nu ne va fi uşor să ne deplasăm la casa din California, aşa că am luat această proprietate pe care am îmbunătăţit-o cât am putut de mult.

— Tu ai mai primit ameninţări până acum?

— Nu. Dar toate ne aşteptam să fim în pericol la un moment dat. De aceea am luat şi cursuri de

auto-apărare.

Asta îmi explică lovitura dată individului aseară şi cum a reuşit să scape din strâmtoarea lui.

— V-aţi pregătit bine. Şi casa asta chiar are tot ce îi trebuie ca să fie un loc potrivit pentru a vă ascunde.

— Cam aşa ceva.

— O aveţi de mult?

— De aproape cinci ani.

— Şi chiar nu a fost nimeni altcineva aici? Nici măcar soţul prietenei tale care e măritată? Sau alt iubit?

Ea clatină din cap zâmbind.

— Nimeni.

— Recunoaşte: aveţi ceva împotriva bărbaţilor.

— Deloc! Doar că nu am avut relaţii atât de serioase încât să spargem gheaţa. Ne-am concentrat toate prea mult pe muncă şi nu pe viaţa personală, iar bărbaţii erau ultimul nostru gând.

— Nu ştiu dacă să mă încânte treaba asta sau să mă sperie. Şi aici fac referire la tine.

— Eu cu atât mai puţin.

— Cum aşa? Eşti superbă, deşteaptă, o fiinţă minunată… Eşti perfectă! Şi orice bărbat ar fi mândru să te aibă alături!

Roşeşte puţin şi în acest timp împart omleta pe farfurii şi începem să mâncăm. Rămân în picioare pentru a continua să o privesc în faţă şi

mănânc fără să mă aşez.

— Chiar dacă originea mea a fost păstrată secret şi doar fetele au ştiut că am sânge albastru, la început, la Universitate, comportamentul meu era prea… rigid.

Mă priveşte, dar îi fac semn să continue, în timp ce mâncăm.

— Mişcările mele erau foarte elegante, mâneam pizza sau burgerii cu furculiţa şi cuţitul, vocabularul meu era plin de cuvinte din dicţionar şi imediat am fost percepută ca o figurantă şi arogantă, care nu vrea decât să le arate celorlalţi cât este de bună. Când toţi ceilalţi erau ocupați să mă critice pe la colţuri, câteva fete au privit aceste aspecte ca nişte calităţi frumoase şi au avut curiozitatea să mă cunoască cu adevărat. Şi aşa am rămas cele mai bune prietene în toţi aceşti ani, pentru că, între noi cinci, fiecare defect este văzut ca o calitate. Una e mai rece, alta mai naivă, alta mai perversă, însă acestea sunt de fapt calităţi care lipsesc celorlalte şi astfel învăţăm una de la cealaltă.

— Aveţi o prietenie adevărată şi chiar deosebită.

— Ştiu. De aceea avem atâta încredere una în cealaltă.

Zâmbesc. Este minunat ce au ele şi mă bucur că există astfel de persoane în jurul ei. Pentru că merită ce e mai bun.

Iar eu sunt aici, în casa lor.

— Mă simt ca un intrus în spaţiul vostru.

— Nu trebuie să te gândeşti aşa.

— Trebuie să recunoşti. Sofia, că dacă nu era incidentul de aseară, nu aş fi călcat în casa asta. Cel puţin nu prea curând.

Ea nu spune nimic.

— Chiar nu ştiu. Dar ştiu că acum eşti aici şi mă bucur.

Mă uit la ea şi zâmbetul ei încearcă să mă liniştească. Dar în sinea mea ştiu că locul meu nu este aici. Nici nu ştiu dacă locul meu este lângă ea. Este prea bună pentru mine. Este dintr-o altă lume, iar eu am profitat de momentul ei de slăbiciune şi am intrat cu totul.

Da, sunt îndrăgostit de ea, dar îi vreau binele. Şi sunt încă sub contractul care în câteva zile este posibil să se termine. Şi nu ştiu ce o să fie după aceea. Oare ea vrea să avem o relaţie? Oare şi ea chiar simte la fel cum simt eu?

Telefonul îi sună exact când înghiţea ultima gură de omletă şi îmi face semn că se duce în birou să răspundă.

Iar munceşte. Iar eu rămân să strâng farfuriile. Masculinitatea mea are de suferit. Nu că mi-aş dori ca femeia mea să stea în bucătărie şi să spele vase, nu mă deranjează să fac eu asta atâta timp cât ea e fericită alături de mine. Dar Sofia este o femeie care munceşte foarte mult şi asta mă motivează şi pe mine să îmi doresc să fac afacerea mea să meargă atât de bine, încât să îi

pot cumpăra tot ce îşi doreşte, chiar dacă ea are bani. Vreau să mă simt demn de ea.

Se întoarce după câteva minute în bucătărie şi e dezamăgită.

— Trebuia să mă laşi pe mine să spăl vasele.

Zâmbesc, amintindu-mi gândurile mele stupide de mai devreme.

— Aveai treabă şi mi-a făcut plăcere.

— Atunci diseară e rândul meu. Sau le băgăm la maşina de spălat vase şi nu ne mai batem capul cu ele.

Îmi face jucăuş cu ochiul şi gestul îl resimt exact în pantaloni, aşa că îmi reamintesc de fantezia mea de mai devreme.

Mă apropii de ea încet, ca un vânător spre pradă, fixând-o cu privirea. Îmi citeşte intenţia şi zâmbeşte în colţul gurii.

— Mai aveam desertul în meniu.

— Cu o singură condiţie, spune cu o sclipire în ochi. Mă servesc eu prima.

Îşi pune o mână pe pieptul meu şi mă împunge până ajung cu spatele lipit de bancul de lucru. Se ridică pe vârfuri şi mă sărută, dar imediat gura mea pune stăpânire pe ea şi o devorez cu poftă. Geme şi simt că iau foc. Dar corpul meu se aprinde mai tare când mâna ei fină coboară pe pieptul meu, pe abdomen, până la nasturele blugilor şi îl desface fără ezitare, apoi continuă cu fermoarul care mă presează dureros, eliberându-mă de strâmtoarea pantalonilor.

Nu îmi stă în caracter să mă las condus, dar cu Sofia e prea plăcut să o opresc.

Mă cuprinde cu degetele şi trage adânc aer în piept când vede cât sunt de excitat.

— De aseară aştept momentul ăsta.

— Eu de mult mai mult timp, iubito.

Îmi trage blugii peste fund şi imediat şi boxerii şi mă împinge din nou în marginea bancului de lucru pe care mă sprijin acum cu mâinile.

Nu îmi pot lua privirea de la ea când o văd aşezându-se în genunchi în faţa mea.

— Dacă ai indicaţii, nu ezita să îmi spui. Nu sunt expertă în domeniu.

Mă cuprinde în mână şi mă strânge uşor, apoi îşi trece limba peste capul penisului meu întărit, gustând zeama ce deja se scurge din mine de dorinţă. Mai linge o dată şi apoi mă cuprinde cu buzele mari şi fantezia mea din clipa în care i-am văzut poza, este completă.

— Doamne, Sofia… gura ta este minunată.

E caldă şi umedă, iar cu limba mă linge, de sus în jos şi de fiecare dată mă înghite cât poate ea de mult.

— Este perfect cum faci acum, o încurajez când ea mă absoarbe mai adânc în gură, strângându-mă cu buzele cărnoase şi tachinându-mă cu limba.

Ajutată de mână, începe să mă frece, în timp ce acordă mai multă atenţie capului şi simt cum orgasmul meu se strânge acolo şi sunt aproape de

punctul culminant.

— O să îmi dau drumul, Sofia, dacă vrei să te îndepărtezi, reuşesc să o atenţionez.

Dar ea nu dă înapoi şi mă suge din nou, mai adânc şi când îi simt limba pe vena încordată a penisului meu, îmi dau drumul şi o privesc cu fascinaţie cum înghite tot sucul meu.

— A fost bine? mă întreabă, pe un ton timid.

Îmi trag sufletul, incapabil să mă mişc, dar şi când o fac, o cuprind în braţe şi o sărut cu adoraţie.

— Eşti cea mai minunată, Sofia.

E rândul meu să o întorc cu spatele la bancul de lucru, dar o urc pe el cu fundul.

— Întinde-te pe spate.

Îi dau jos pantalonii împreună cu chiloţii şi îi îndoi picioarele aşezându-i-le pe umerii mei. O mână mi-o strecor pe sub tricoul ei pentru a-i dezmierda sânii plini şi sfârcurile dornice de atenţie şi îi strâng mai tare, până când geme.

Şi imediat îmi lipesc gura şi o sărut între picioare, cu poftă, cu dorinţă, să o aduc pe culmile extazului. O ling ca pe o piersică zemoasă şi mă înfrupt cu ea, penetrând-o cu limba şi jucându-mă cu clitorisul ei până când începe să tremure în gura mea şi îmi strigă numele de plăcere când are orgasm.

Am pregătit în buzunar un prezervativ pe care mi-l pun imediat şi o pătrund cu putere.

— O să fie dur, Sofia, pentru că te vreau ca un

nebun. Vreau să îţi dai drumul de mai multe ori, aşa că o să te fut tare şi o să te trag de sfârcurile tale dornice de atingere până o să îmi îndeplineşti dorinţa.

— Da, te rog…

Mă împing tare în ea şi respiraţia mi se opreşte din nou, când o simt cum mă învăluie cu căldura ei.

— Dă-ţi jos tricoul şi ţine mâinile deasupra capului.

Se conformează şi mă înfig cu putere în ea din nou, apoi mi-o scot aproape de tot şi intru la fel de tare. Îi susţin picioarele încă pe umerii mei şi simt cum intru tot în ea, iar imaginea ei întinsă pe masă mă înnebuneşte. Mă joc cu clitorisul, frecând-o cu degetul şi simt cum gemetele ei devin mai interne şi mai pline de pasiune, apoi se strânge în jurul meu, încordată toată şi din nou acel sunet senzual de plăcere strigată din interiorul ei îi eliberează corpul, strigându-mi numele.

Reuşesc să mă controlez şi încep să măresc ritmul şi mai tare, sperând ca ea să aibă măcar încă un orgasm până o să îmi dau şi eu drumul.

— Atinge-ţi sânii, Sofia. Vreau să strângi între degete sfârcurile dulci şi înroşite ca şi când mâna mea este acolo.

Îşi duce mâinile pe sâni şi…

— Eşti superbă, Sofia.

Mă afund şi mai cu putere în ea, mai repede,

gemem amândoi şi, când corpul ei se contractă într-un nou orgasm, o acompaniez adâncindu-mă de câteva ori până mă storc de toată sămânţa din mine. Mă prăbuşesc peste ea, sărutându-i sânul umflat şi cu o mână scap de prezervativ, ca apoi să o trag mai aproape în braţele mele unde o sărut până când inima mi se potoleşte.

Urmează două zile ce par rupte din Rai.

Sunt momente în care muncim amândoi, ea mai mult decât mine şi o analizez cât de stăpână e pe ceea ce face şi cum controlează discuţiile ca un adevărat lider, stăpânind cu uşurinţă proiectele, orice problemă ar apărea, dar când o cuprind în braţe devine moale, inocentă şi dornică să îmi facă pe plac. Nu este controlul pe care l-aş fi avut în mod obişnuit, dar este mai mult decât suficient pentru mine, iar ea este foarte ascultătoare şi dornică să încerce mai mult. Devine familiară cu micile jocuri ce implică legat de mâini, legat la ochi şi chiar un vibrator pe care îl avea prin cameră şi nu ezită când îi ordon cum să se atingă sau cum să stea pentru a-i oferii clipe pline de extaz.

Aici, în casa asta perfectă, cu vedere minunată şi liniştită, fac dragoste cu ea ore întregi fără să mă satur.

Sofia este în birou de peste o oră. Intenţionez să o mai las puţin şi apoi să o rup de muncă ducând-o din nou în dormitor, pentru că o vreau din nou. Am de gând să intru în biroul ei cu

vibratorul în mână şi astfel să îşi dea seama că trebuie să pună pauză la ceea ce face.

Dar când cobor scările cu jucăria în mână, telefonul îmi sună şi răspund imediat, pentru că este angajatorul meu de la Curtea Regală.

— Domnule Shannon, v-am sunat să vă anunţ că am reuşit să îi prindem pe ceilalţi infractori şi astfel pericolul a fost eliminat. Vom mai păstra în preajma ducesei câţiva agenţi ai curţii regale, însă nu va mai fi nevoie de serviciile dumneavoastră. V-am transferat ultimii bani în cont şi vă mulţumim pentru serviciile dumneavoastră şi pentru tot ce aţi făcut pentru siguranţa ducesei. Sunteţi liber.

Scurt și la obiect. Abia apuc să răspund şi eu, că discuţia se termină. Acum se presupune ca eu să fac… ce?

Capitolul 13

Am telefonul într-o mână şi vibratorul în cealaltă. Vestea că răpitorii au fost prinşi şi Sofia este acum în siguranţă mă bucură enorm. Jobul meu s-a terminat. Dar ce fac cu Sofia? Mă vrea în continuare lângă ea? Ca… iubit?

Să-mi dau palme dacă ştiu ce urmează…

Fac absent câţiva paşi spre birou, unde uşa este întredeschisă şi o aud vorbind pe difuzor cu un bărbat care îi spune:

— Scumpa mea Sofia, nu trebuie să te porţi aşa. O să vin în câteva zile şi o să îţi fiu eu alături.

Nu o să mai ai nevoie de niciun alt bărbat. O să vorbim mai multe atunci.

— Of… Abia aştept să te văd.

— Şi eu, scumpa mea. Ştiu foarte bine prin ce treci şi asta nu-ţi scade valoarea în ochii mei. Te iubesc, indiferent de orice aventură ai avea cu bodyguardul ăla, dar acum el o să dispară că şi-a terminat jobul şi eu voi fi aici să te consolez.

Tonul lui elegant mă face să îmi dau seama că este tot cineva din anturajul elegant al familiei regale, dar cuvintele ipocritului mă lovesc în suflet făcându-mă să tremur de nervi.

Individul ăsta se oferă pe tavă Sofiei, iar ea… nu îl refuză? Iar tipul acesta o iubeşte… şi ea nu zice nimic bun despre relaţia noastră? Ce dracu'?!

— Atât îţi spun, scumpa mea. Tu eşti o ducesă şi meriţi pe cineva care să fie la acelaşi nivel cu tine.

Ea oftează din nou şi mă îndepărtez de uşă pentru că nu suport să mai aud declaraţiile de dragoste dintre cei doi. Sunt un prost! Un prost! Care acum ţine un vibrator în mână. Mai penibil de atât nu pot să fiu… Mi-am luat-o grav şi acum pot să mi-o iau singur în mână. La propriu.

Am crezut că şi ea simte ceva profund pentru mine, chiar dacă nu mi-a mărturisit, dar singura explicaţie pe care o găsesc este că ea chiar a avut încredere în mine să îşi testeze dorinţa de control şi eram cea mai potrivită persoană pentru acest experiment.

La dracu'! Să mă fut în ea de viaţă şi în alegerile mele, pentru că am încălcat cea mai importantă regulă a jobului meu şi nu numai că m-am culcat cu clienta, dar m-am şi îndrăgostit de ea.

Urc în camera ei şi arunc vibratorul la loc în sertar. Îmbrac un tricou negru dintre cele cumpărate de prietenele ei şi decid că e ultima dată când am să mă simt ca o curvă folosită şi apoi aruncată.

Încă nu m-a aruncat, dar nu mai are mult. Iubitul ei, probabil un duce, lord sau cine-ştie-ce-căcat de fandosit urmează să îi fie alături în câteva zile. Timp în care va trebui să scape de mine.

Dar nu am să accept o asemenea înjosire. Un gram de orgoliu mai am în mine şi cobor în living, unde arunc o privire după lucrurile mele.

Nu am nimic de luat. Am venit cu nimic aici, decât un telefon mobil şi cu atât am să plec.

O să îi restitui şi banii, pentru că nu îi vreau. Nu vreau să mai am de-a face cu ea şi cu familia ei.

Încă nu pot să o urăsc, dar mă doare prea tare. Vreau să plec şi mă gândesc rapid cum să o fac fără să îmi prelungesc agonia.

Trebuie să ies din casa asta cât mai repede.

Mă întorc la uşa biroului şi bat încet, deschizând-o mai tare.

Privirea ei îmi spune tot. Este precaută şi se ridică cu grijă în picioare.

Se pregăteşte să îmi dea un discurs să scape de mine, dar nu o las, că încep eu. Măcar acum, pe ultima sută de metri, trebuie să deţin controlul.

Sofia

Privirea lui e serioasă şi nu ştiu cum să abordez situaţia în care suntem acum. Chiar dacă el nu mai lucrează pentru mine, nu ştiu dacă e dispus să rămână lângă mine. Însă eu sunt încântată că acum nu mai poate să îmi arunce textele că nu poate fi cu mine din cauză că are un job.

— Ai aflat şi tu că au fost prinşi indivizii ăia, nu?

Vorbeşte rece şi mă ia prin surprindere. De ce nu e fericit?

— Da, am aflat acum.

Îşi drege glasul şi îşi încrucişează braţele peste piept.

— Eu am deja un nou contract în aşteptare, iar acum că am terminat jobul aici, trebuie să fug rapid în New York să mă întâlnesc cu noul client.

Poftim?!

— Acum?

— Da, Sofia. Mi-am neglijat destul de mult sarcinile în firmă şi, neavând laptopul cu mine, abia am reuşit să răspund mail-urilor. Sunt mult în urmă şi clientul acesta chiar nu mai suportă amânare.

Pic pe scaun fără vlagă. Mi s-au tăiat picioarele văzându-l atât de nerăbdător să plece de lângă mine.

— Şi… când te întorci?

— De ce să mă întorc? Jobul meu s-a terminat.

Jobul? Asta e tot ce am fost eu pentru el? Cum poate să vorbească aşa după tot ce a fost între noi? Îmi vine să urlu şi să plâng, dar sunt prea şocată de ce se întâmplă şi pare totul un vis al naibii de urât.

— Nicholas, este o glumă? Chiar pleci şi totul e… gata?

Se încruntă ca şi când ce îmi spune este perfect normal.

— Am greşit că am depăşit anumite limite cu tine, Sofia. Dar sper că şi ţie ţi-a plăcut la fel de mult pe cât mi-a plăcut şi mie, şi că nu regreţi ce s-a întâmplat.

Sufletul mi se rupe, dar mă ridic în picioare şi fac câţiva paşi spre el.

— Deci asta e tot? S-a încheiat misiunea, s-a încheiat şi ce e între noi?

Ridică cu aroganţă un colţ al gurii şi răspunde.

— Dacă mai ai nevoie de o partidă zdravănă de futai dur, legată de mâini şi de picioare, poţi să îmi dai un telefon. Poate picăm pe program măcar o oră pe ascuns.

Nu pot să mă abţin şi îi lipesc o palmă peste obraz atât de tare încât durerea încă zvâcneşte în mâna care mă doare, dar nu la fel de tare ca

sufletul.

El nu schiţează nimic.

Mă simt ca ultima femeie, aruncată într-un şanţ plin de gunoaie, după ce a fost futută de un om murdar şi cu suflet urât. Îmi cuprind corpul cu braţele şi cu lacrimi în ochi privesc peste umărul lui.

— În cazul ăsta eşti liber să pleci. Un futai zdravăn pot să găsesc oriunde dacă am nevoie.

Privirea lui se întunecă şi îşi lasă mâinile pe lângă corp.

— Am să iau maşina cu care am ajuns. Nu vreau să chem taxi aici.

Sufletul îmi e ţăndări şi el chiar vrea să plece. Mă întorc cu spatele la el şi fac câţiva paşi spre birou. Nu pot să mă uit în direcţia lui, pentru că lacrimile deja îmi inundă ochii şi cu greu îmi stăpânesc suspinele care vin odată cu ele. Îmi strâng cu putere corpul, strângând cu putere braţele, strivind carnea cu degetele, pentru că vreau să fac orice să mut durerea din sufletul meu. Mă muşc de buză şi simt gust de sânge în gură, dar pieptul meu este ca o rană deschisă şi prin el îmi iese tot sufletul făcut praf şi pulbere de omul din spatele meu pe care îl iubesc, dar el mă aruncă ca pe un gunoi după ce s-a folosit de el.

— Ai grijă de tine, Sofia, aud ca prin vis cuvintele lui şi apoi uşa se închide, iar eu mă prăbuşesc pe podea.

Lacrimile curg şiroaie pe obraji şi suspinele

vin în valuri care mă lasă fără vlagă şi îmi ascund faţa în mâini, încercând să mă ascund de lumea care mi l-a adus în cale pe singurul bărbat în care am avut încredere şi care m-a distrus în doar câteva secunde.

Trec minute… ore… nu ştiu cât plâng până rămân fără lacrimi, dar eu încă suspin şi după câteva minute cuvintele lui îmi revin în minte şi de nicăieri o sursă nesecată de lacrimi reapare şi plâng din nou.

Ore… zile… nu aud telefonul când sună, nu aud nimic decât cuvintele lui *„De ce să mă întorc? Jobul meu s-a terminat” „Dacă mai ai. nevoie de o partidă zdravănă de futai dur şi legat de mâini şi de picioare, poţi să îmi dai un telefon*”. Mă doare şi vreau să îl urăsc pentru tot, dar… doare prea tare ca să gândesc în felul ăsta. Mi-a aruncat cuvinte urâte, dar vinovatul am fost eu. Eu sunt cea care a depăşit limita sărutându-l în seara în care m-a dus pe braţe în cameră, iar apoi, chemându-l în biroul meu, pentru a mă satisface cu degetele lui.

El nu a vrut, dar eu am forţat ca aceste lucruri să meargă mai departe. Credeam că simte mai mult şi că suntem pe aceeaşi lungime de undă, în special după zilele petrecute împreună aici… Dar m-am înşelat. M-am înşelat atât de tare! Şi este numai vina mea că am crezut în mai mult. Când eu eram doar un client.

*

— Bea asta. Poate o să îţi fie mai bine.

Mă uit strâmb la paharul de vin întins de Cate.

— Nu mai face figuri. Bea ceva, dacă de mâncat nu mănânci de două zile.

— Am mâncat, mint, luând paharul din mâna ei.

— O să se îmbete şi mai repede, că nu a mâncat nimic, o ceartă Amber. Mai bine bagă-i mâncare pe gât, nu alcool.

— Am mâncat, le repet, dar nimeni nu pare să creadă.

— Ai mâncat pe dracu'! E neatinsă bucătăria de două zile.

— Am mâncat.

— Când?

Ieri, înainte ca el să plece. Am mâncat împreună, lingând ciocolată unul de pe degetele celuilalt, la micul dejun când el a făcut nişte clătite pufoase. Apoi am ajuns cu ciocolata în dormitor şi ne-am gustat trupurile îndulcite, el coborând între picioarele mele cu un deget plin de ciocolată pe care a întins-o pe toată acea zonă fierbinte a corpului meu, dornică să îi primească buzele şi limba. L-am simţit după aceea în mine, atât de adânc încă am crezut că o să merg ciudat pentru tot restul vieţii.

Lacrimile îmi inundă ochii şi sunt din nou conştientă de durerea din sufletul meu, care nu piere deloc. Este la fel de mare, poate mai mare, cu cât devin mai conştientă că am fost o proastă

naivă şi că am fost părăsită cu cele mai urâte cuvinte auzite vreodată.

Tara mă ia în braţe şi mă mângâie pe spate, lăsându-mă să mă descarc.

— Gata, nu mai zic nimic de mâncare, glumeşte în şoaptă, dar nu reuşesc decât să plâng şi mai tare.

— O să îl omor… aud vocea lui Deanne lângă noi, plină de durere.

— Te ajut cu mâinile goale, zice şi Amber.

Prima care a ajuns a fost Cate, care s-a speriat când m-a văzut în starea în care eram, în camera mea, făcută mică pe pat şi cu genunchii lipiţi de piept. Puteam să jur că eram aşa de săptămâni întregi. Mă ridicasem doar la baie şi apoi picam din nou în patul plin de amintiri dureroase şi începeam să plâng din nou. Adormeam printre lacrimi şi în somn îi căutam lângă mine corpul cald şi mă trezeam speriată când realizam că el nu mai e.

Când Cate m-a văzut, a venit imediat lângă mine şi şi-a dat seama ce s-a întâmplat.

A pus mâna pe telefon şi a tastat ceva, apoi a aruncat telefonul şi m-a luat în braţe. Mai târziu am văzut că le scrisese fetelor pe grup: „Veniţi urgent! Sofia nu e bine. E singură aici”.

Cu greu m-a liniştit cât să mă poate duce la baie şi m-a băgat într-o cadă plină cu apă caldă, dar a stat lângă mine. Atunci am reuşit printre picături să îi povestesc ce s-a întâmplat şi cum el a

plecat din viaţa mea.

Era furioasă şi l-ar fi omorât cu mâinile ei, dacă l-ar fi avut în faţa ochilor, aşa că nu mă surprinde că ele ar vrea acum să îl facă praf pe cel care m-a adus în starea asta.

— Este al doilea bărbat care merită să fie tocat mărunt şi aruncat în ghenă, spune cu ură Amber şi toate ştim că primul bărbat este cel care a lăsat-o pe ea însărcinată şi a părăsit-o la fel de urât.

Îmi potolesc suspinele şi o iau de mâna care mi-o întinde. Ea a suferit mai mult ştiind că avea şi un copil pe drum, dar datorită minunii care creştea în ea, a reuşit să îşi găsească puterea de a merge mai departe şi de a-l uita.

Eu însă am rămas cu nimic. Decât cu multe momente frumoase, care acum sunt prea dureroase şi încep să le urăsc şi să le resping, pentru că nu fac decât constant să sfâşie ceva în mine.

Dar, ca şi atunci, toate cinci am reuşit împreună să depăşim acel moment greu, pentru că atunci când una dintre noi are o problemă, acea problemă devine a tuturor şi împreună o depăşim.

Weekendul cu ele trece repede şi, pe lângă situaţia mea, ne confruntăm şi cu problemele lui Amber legate de soţul ei şi cum scandalul financiar în care este acesta implicat, o afectează pe micuţa Mina.

Dar cea mai mare atenţie este îndreptată în

direcţia mea şi nu îmi place. Se poartă cu mine de parcă aş fi un bibelou, chiar dacă fac glume şi unele chiar reuşesc să mă facă să râd şi să uit în acele clipe de durerea din suflet.

Un weekend cu mult vin şi spre fericirea fetelor şi multă mâncare la insistenţele lor. Cel puţin tratamentul acesta m-a ajutat să mă ridic în picioare şi să mă gândesc şi la altceva în afară de el. El, cel căruia nu îi pot pronunţa numele pentru că doare. El, cel care a dispărut ca un fir de fum din viaţa mea şi nu a mai dat niciun semn după aceea.

Chiar dacă în garajul casei mai erau două maşini, Tara nu m-a lăsat să conduc spre oraş şi a insistat să mă ducă ea acasă duminică seara, când pauza noastră s-a terminat. Am plecat cu sufletul greu, ştiind că mult timp casa pe care o lăsam acum în urmă îmi va aminti de el, dar nici apartamentul meu nu era lipsit de amprenta lui. Hainele lui nu mai erau şi nu am întrebat ce s-a întâmplat cu ele. Ulterior am aflat că cineva din garda regala i-a livrat hainele şi lucrurile personale la solicitarea lui.

Intru în camera în care a dormit şi nu mai este niciun semn că cineva a fost aici. În spatele meu, Tara oftează cu durere.

— Vrei să mergi la mine?

E tentantă ideea, dar…

— Cred că vreau să rămân aici. E casa mea, până la urmă.

Mă întorc spre ea şi încerc să o liniştesc cu un zâmbet puţin forţat.

— Plus că vreau să mă pregătesc pentru mâine şi săptămâna care urmează. Am cam neglijat proiectele în ultimul timp şi am mult de recuperat.

— Sper să nu te ascunzi în muncă şi să te odihneşti. Plus mâncare, că altfel o să te bată Amber.

— Nu mă voi ascunde mai mult decât de obicei.

— Asta nu mă linişteşte, Ana Sofia, mă ceartă uşor. Eşti încă epuizată şi mai ai nevoie de odihnă câteva zile. Sigur nu vrei să iei o pauză? Eventual să pleci pe undeva? Poate reuşesc să îmi eliberez programul şi să vin cu tine.

Îmi face cu ochiul, încercând să îmi vândă ideea, dar chiar vreau să mă ocup de proiectele mele şi să nu mai stau cu ochii pe pereţi, gândindu-mă la el.

— Trebuie să îmi ţin mintea ocupată, Tara. Aşa că sper să am cât mai multă muncă, să mă ducă cu gândurile în sensul opus decât el.

Se strâmbă şi vrea să mai spună ceva, dar văd că se abţine.

Fac presiuni cu privirea şi ea îmi spune:

— Poate că sunt o romantică în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat în viaţa noastră, dar… ceva nu îmi place la povestea asta.

— Ha, nici mie, zic cu ironie.

— Nu mă refer la asta… Dar totul a fost prea

subit. Adică schimbarea lui de comportament s-a produs prea brusc. Nu pot să nu mă gândesc că cineva s-a băgat între voi şi l-a făcut să plece. Crezi că familia ta i-a zis ceva când l-a anunţat că au fost prinşi ăia şi că el nu mai trebuie să fie garda ta de corp?

Este prima dată când mă gândesc că poate există o explicaţie la ceea ce s-a întâmplat. Este prima dată când o speranţă se aprinde în mine, dar imediat îmi amintesc cuvintele lui urâte.

— La ce mi-a spus înainte să plece, mă îndoiesc că el şi-a dorit altceva decât să mă părăsească.

— Poate a fost o fază din aia ca în filmele de dragoste, când i s-a spus să te rănească, ca să nu îl mai cauţi! Am jucat un rol de genul, acum câţiva ani într-o poveste din asta şi, crede-mă, se poate întâmpla şi în viaţa reală. Nu uita că tu ai în spate o întreagă familie regală.

— Şi presupun că mama l-a sunat şi eventual i-a oferit şi o mare sumă de bani ca să mă lase în pace, nu? Am văzut filmul, Tara.

Mă strâmb ironic.

— Familia mea nu ar face aşa ceva. În primă fază ar face presiuni asupra mea, dar ca să elimin această variantă, o să vorbesc mâine cu Santiago şi el nu poate să îmi ascundă nimic, dacă are idee de aşa ceva.

— Fratele tău mijlociu?

— Da. O să fie în New York câteva zile şi

mâine o să mă văd cu el. E singurul care m-a atenţionat că el o să plece când o să se termine misiunea şi se pare că a avut dreptate.

— Hmm… îmi amintesc că era destul de drăguţ. Şi singur, nu?

— O… nu, Tara. Oricât de mult îl iubesc, pe tine te iubesc la fel de mult şi când îţi spun să stai departe de el, o fac pentru binele tău. Este cel mai mare afemeiat pe care îl cunosc. Nu este publicaţie în Spania în care să nu apară la braţul unei tipe noi sau implicat într-un scandal. Nu ai nevoie de aşa ceva în viaţa ta.

— Ai dreptate. Am nevoie de ceva care, din contră, să mă ducă departe de viaţa publică. Aşa îmi vine să mă rad în cap şi să mă ascund într-un sat uitat de lume şi, un timp, nimeni să nu ştie cine sunt şi să nu vrea să fie lângă mine pentru faimă, bani sau, cel mai des, pentru corpul meu.

Mă uit la prietena mea şi mă doare sufletul, pentru că este o romantică ce s-a îndrăgostit de multe ori, dar mereu a ştiut că acela de lângă ea doar se folosea de imaginea ei.

O iau în braţe şi oftăm amândouă.

— De ce se folosesc oamenii de noi?

— Pentru că avem sufletul prea mare, spune ea cu nasul în părul meu. Dacă am fi nişte scorpii, cel puţin doi bărbaţi erau terminaţi până acum.

După ce pleacă, mă reîntorc în camera lui, dar de data asta valul de lacrimi este oprit de un val de furie care mă cuprinde. Ştiu că familia mea nu

are nimic de-a face cu plecarea lui. El este un profitor care mi-a tras-o şi apoi, când nu a mai avut nicio scuză să stea lângă mine, a plecat în cel mai urât mod.

Este prima dată când simt că îl urăsc şi ies din camera lui trântind uşa în spatele meu. Fosta lui cameră.

Capitolul 14

— Nu ştiu la ce filme te uiţi tu aici în America, Sofia, dar îţi garantez că nimeni din familia noastră nu a intervenit în povestea voastră.

Fratele meu stă pe scaunul de lângă mine şi bea liniştit din paharul cu alcool pe care şi l-a comandat. Suntem într-un restaurant elegant şi luăm cina, aşa cum facem de fiecare dată când mă vizitează.

Mişcările lui sunt la fel de elegante ca ale celor din familie, dar pline de masculinitate, iar asta mă face să îmi amintesc de atitudinea puternică a… *lui.*

— Am vorbit cu mama chiar săptămâna trecută, după ce v-aţi văzut şi făcea glume cu Regina că până la urmă o să te mărite ea într-un fel sau altul, dacă nu cu un lord sau duce, măcar cu garda de corp pe care ţi-a ales-o să te îmblânzească. Părea chiar încântată că ar fi mirosit ea ceva între voi doi.

— Mirosea a rahat, spun fără să mai pun filtru

la gura mea de ducesă.

El începe să râdă cu poftă şi mă pupă pe tâmplă, moment în care aud un oftat în dreapta.

— O ducesă nu vorbeşte aşa, scumpa mea, mă ceartă imitând-o pe mama.

Dar atenţia îmi e atrasă de oftatul tipei. O femeie foarte falsă şi fardată prea mult pentru ochii mei, îmi aruncă priviri pline de invidie şi mă face să râd.

— Ai deja fane, spun uitându-mă la el pe sub sprâncene, când beau din paharul meu de vin.

Santiago, pe lângă atitudinea regală pe care o emană, uneori hipnotizantă pentru femeile din jurul lui, este şi un bărbat frumos. Înalt, corpul lucrat cu atenţie şi bine îngrijit, chipul frumos, moştenit de la tata, cu maxilar puternic şi ochii mari verzi, a fost vânat de case celebre de modă pentru a fi imaginea lor, însă statutul de potenţial moştenitor nu îi permitea asta. Dar chipul lui elegant, ascunde o latură rebelă şi un caracter pe care nu l-aş vrea la bărbatul de lângă mine.

Este un om bun, dar când vine vorba de femei, le tratează ca pe nişte păpuşi azi, iar a doua zi dimineaţă le lasă un cadou scump pe pernă şi un bilet de adio.

— Este sora mea, şopteşte spre bruneta cu decolteu exagerat de la masa de lângă noi şi la prietena acesteia care este cu ea la masă.

— Vorbeşti serios, Santiago? încerci să o agăţi pe tipa asta acum?

— De fapt, îmi şopteşte el apropiindu-se spre mine, încerc să le agăţ pe amândouă.

Îmi dau ochii peste cap şi mai beau o gură de vin lovindu-l uşor peste mână.

— Când o să te maturizezi?

— Când o să te măriţi?

— Răsuceşti cuţitul în rană?

— Tu chiar te îndrăgostiseşi de tipul ăsta, nu-i aşa?

— Nu mai contează. E un capitol încheiat.

— Oare?

— De ce spui asta?

— Pentru că tu eşti cea care încă încearcă să găsească o explicaţie la ce naiba s-a întâmplat între voi.

— L-am crezut altfel şi doar mi-e puţin greu să accept că m-am înşelat atât de tare.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, scumpa mea soră, dar suntem mulţi care procedăm aşa. Eu sunt cel mai bun exemplu şi acum îmi dau seama că nu este prea frumos. Dar măcar eu nu fac promisiuni şi nu dau speranţe, iar o minune lângă mine durează doar câteva ore, maxim o noapte şi apoi sunt papa. Iar ea ştie asta.

Oftez şi mă las pe spătarul scaunului.

El mă priveşte cu atenţie uşor încruntat.

— La dracu’ Ana Sofia! Ăsta chiar te-a rănit.

Îşi pune mâna peste a mea şi de data asta chipul lui este brăzdat de un mixt de emoţii pline de îngrijorare şi furie.

— Niciodată nu am văzut în ochii tăi atâta suferinţă. Şi acum realizez că idiotul chiar te-a făcut să crezi că e sincer cu tine.

Îşi strânge mâna în pumn ca şi când vrea să lovească pe cineva.

— Vrei să mă duc peste el?

— Să îi ceri sfaturi pentru viitoarele tale cuceriri?

— La dracu', Ana Sofia, eu sunt un nemernic care îşi caută victime de genul ăsta, şi arată nervos spre cele două „dive" de lângă noi: Tu nu eşti ca ele şi nu meriţi aşa ceva. Iar dacă un nenorocit te-a rănit în halul ăsta, atunci merită tot ce e mai rău.

— Nu, Santiago. Nu vreau să te bagi. Este un capitolul încheiat şi vreau doar să uit de el.

— Dar nu este încheiat. Tu încă speri că există o explicaţie rezonabilă.

— Dar speranţa asta o să moară mal repede decât îţi imaginezi. Timpul le vindecă pe toate, scumpul meu frate.

Oftează şi se lasă în scaun puţin mai calm.

— O să mai stau o perioadă în New York şi sper ca până plec să te văd la fel de zâmbitoare şi liniştită aşa cum eşti de obicei. Ştii că aş face orice pentru fericirea surioarei mele. Doar să îmi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

— O să treacă. Nu îţi face griji.

Zâmbeşte, dar nu pare convins.

Schimb subiectul şi reuşesc să îl relaxez cu

alte poveşti ce nu au legătură cu viaţa mea personală. Până plecăm din restaurant, subiectul „el” nu mai este deschis şi asta mă bucură.

Pe drum primesc un sms de la Tara: „Ai aflat ceva? Au făcut ei ceva?”

Îmi las capul pe spate şi închid ochii alungând emoţia sms-ului. Pentru o clipă am sperat că este de la altcineva.

Eu: „Nu au nicio legătură. Ei chiar sperau că o să mă mărit cu el. Poate că e timpul să accepţi şi tu că este un nemernic prin simpla lui natură”.

Tara: „Poate că ai dreptate”.

Şi după câteva secunde încă un sms de la ea: „Şi ce face fratele tău? La fel de frumos şi afemeiat?”

Zâmbesc şi răspund „Mai rău”.

Tara: „Mai frumos?!”

Eu: „Mai afemeiat. Cred că a plecat acasă cu două tipe de la masa de lângă”.

Tara: „Mă întreb dacă el e din categoria aia rară care oferă 3 orgasme pe noapte. La două femei… trebuie 6!! WOW!”

Eu strâmbându-mă: „E fratele meu, Tara!!! Nu mă pune să mă gândesc la el în felul ăsta!!”

Tara: „Ha ha! atunci o să îl întreb eu şi nu îţi spun”.

Nu pot să nu râd.

Tara revine după o scurtă pauză: „Ca să îmi scot din sistem povestea asta… am nevoie să te întreb ceva ce sigur o să te deranjeze”.

Eu parcă simţind ce urmează: „Întreabă-mă”.

Tara: „Nenorocitul era din categoria asta? 3+ îmbrăţişare?”

Închid ochii pentru că e dureros să îmi amintesc cât de bine era cu el, dar răspund. „3 ++ +....."

Tara: „Un nenorocit!!”

Nu ştiu de ce mă face să râd, dar o fac. Poate de durere, poate de nervi… poate de dor… dar e un râs obosit şi dureros.

*

Două zile mai târziu, Tara şi Deanne vin la mine seara, după ce abia ieşisem din baie.

— Ce e cu ăla? o întreb pe Deanne când o văd cu laptopul în mână. Ai de gând să munceşti?

Se uită spre Tara şi îmi face semn să mă aşez pe canapea între ele. Privirile lor sunt îngrijorate şi, din când în când, se uită una la cealaltă ca şi când vor să se verifice.

Între timp, Deanne porneşte laptopul şi pe ecran apar imaginile celorlalte două fete.

— S-a întâmplat ceva? le întreb îngrijorată, când toate se uită cu ochi mari şi priviri serioase.

— Ştii că îţi vrem binele, dar acum suntem două egoiste care vor să te tortureze puţin pentru a încheia un subiect care pe tine te răneşte prea tare şi ne omoară să te vedem aşa, începe Deanne.

Mă uit la ea şi la Tara.

— Dacă este vorba de el, chiar nu mă interesează. E normal ca după ce s-a întâmplat să

sufăr, dar sunt pe drumul cel bun. Aproape mi-a trecut. Nu e ca şi când am stat 10 ani alături de tip.

— Scumpa mea, nici măcar nu îi poţi pronunţa numele… spune cu jumătate de glas Cate.

— Pentru că nu merită. Nu ştiu de ce vă încăpăţânaţi să credeţi că el a avut un motiv bun pentru ce a făcut, dar dacă l-aţi fi auzit, probabil că nici voi nu aţi mai crede că există o scuză la plecarea lui.

Mă ridic în picioare agitată şi vreau ca ele să înceteze, pentru că amintirea cuvintelor lui mă dor. Nu au încetat să mă doară nicio clipă.

— Ba, tocmai că am auzit ce a spus, spune Deanne.

Mă uit la ele încruntată şi le cer explicaţii.

— Noi nu ştim nimic, aud vocea lui Amber, aşa că suntem la fel de uimite ca tine, Sofia.

Tara trage aer în piept şi începe:

— Ştii că în casă avem mai multe camere de luat vederi şi am reuşit să luăm imaginile piesă cu piesă şi să ne cam dăm seama ce s-a întâmplat.

Fac ochii mari spre cele două genii în IT din faţa mea.

— Aţi făcut ce?! M-aţi văzut şi când mi-am tras-o cu el? Nu credeţi că exageraţi?

— Taci şi ascultă-ne, Sofia. Am făcut asta pentru că verificam camerele exterioare şi am văzut când el a plecat cu jaful ăla de maşină şi eram curioasă dacă măcar a mai trecut pe acolo să

verifice dacă ia foc casa sau dacă te arunci în aer cu ea.

Tonul Tarei mă face să strâng din pumni ca să mă calmez, dar nu mai spun nimic.

— Şi ghici ce? A ieşit din curte, dar s-a oprit la câţiva metrii de poartă, departe de camerele de luat vederi, dar nu ştia că mai erau câteva mai mici ascunse pe acolo care îl vedeau clar. A stat acolo până a doua zi, când a apărut Cate. Şi atunci a mai stat câteva ore şi abia după aceea a plecat. A vrut să fie sigur că nu faci vreo prostie să pleci singură, probabil bănuind că nu erai într-o stare prea bună.

Pufnesc, încercând să par neimpresionată şi neafectată de ceea ce îmi spune. Chiar dacă asta ar trebui să aibă vreo importanţă, ştiu că nu are rost.

— Şi asta ar trebui să mă încălzească cu ceva? Că a dat în mine atât de tare încât nu am fost capabilă să mă ridic, dar a rămas să îmi păzească poarta? Normal că ştia că dacă o să fac o tâmpenie, Curtea Regală l-ar fi învinovăţit, iar asta i-ar fi afectat afacerea. Dar, îndată ce a ştiut că problema e plasată la prima persoană care venea la mine, a plecat liniştit.

Tara se uită la prietena de lângă ea, care ridică din umeri ca şi când ar zice „vezi?”

— Aşa a spus şi Deanne, dar eu nu am vrut să cred şi am dovada.

Butonează câteva secunde la mica tastatură şi

apoi întoarce ecranul spre mine.

— Când tu vorbeai la telefon, el s-a dus în cameră şi vezi în imagine că iese cu… jucăria. Era vizibil încântat de ce avea de gând să îţi facă cu ea.

Treaba asta devine prea intimă şi mă înroşesc.

— Apoi îi sună telefonul şi bănuiesc că acum află despre contractul lui că s-a terminat. Cel puţin asta ar cam fi ora la care a fost sunat, din ce a aflat fratele tău.

— Santiago? Ce treabă are el în povestea asta?

— Santiago m-a sunat după ce s-a văzut cu tine şi mi-a spus că vrea să se ducă după Nicholas şi să îl snopească în bătaie, dacă ştiu ceva ce l-ar putea opri să facă asta. Chiar şi el a zis că ceva nu este în regulă, pentru că tu nu eşti atât de naivă să cazi în plasa unui mincinos, deci ceva – ceva Nicholas ascunde în toată treaba asta. Aşa că ne-a ajutat să obţinem câteva informaţii.

— Crede-mă, continuă Deanne, că nu veneam la tine cu toate astea, dacă nu credeam că şi tu trebuie să le vezi. De două zile amândouă încercăm să elucidăm problema asta.

— Doamne, aţi luat-o razna şi l-aţi ameţit şi pe fratele meu!

Deja capul mă doare şi simt cum pulsul îmi creşte la cote alarmante.

Cu toate astea, continuu să privesc imaginea lui cum coboară scările, cu vibratorul în mână.

— Taci, ascultă şi comentezi după aceea! mi-o taie Deanne.

Amber şi Cate nu spun nimic, dar şi ele urmăresc imaginile.

— Chiar şi după ce vorbeşte la telefon, el încă are jucăria în mână şi vine spre tine, continuă Deanne, nemulţumită de tonul prea moale al lui Cate. Deci voia să continue, dar la uşă se opreşte şi ascultă ce vorbeşti tu la telefon. Din fericire, camera din birou ne permite să vedem şi să auzim discuţia pe care tu o ai cu un bărbat în acel moment.

Face pauză, timp în care apasă un buton şi imaginea mă arată pe mine pe scaun, discutând cu un bărbat a cărui voce i-o recunosc imediat ca fiind… a fratelui meu!

Vocea lui şi discuţia răsună în tot livingul.

— Este un bărbat care pe scurt îţi spune că te iubeşte şi că nu meriţi să fii cu un bodyguard, pentru că meriţi ceva mai bun, iar el o să fie lângă tine în scurt timp şi o să aibă grijă de tine.

— Fuck… aud vocea lui Cate şi Amber pare să fie de aceeaşi părere.

Deanne mută imaginea pe camera în care îl văd pe Nicholas îndepărtându-se de uşă fără să audă şi restul discuţiei şi se duce în camera mea din care iese cu un alt tricou şi fără jucărie.

Dacă el a auzit exact ce fetele mi-au redat… atunci înţeleg de ce s-a supărat.

Tara pune pauză la înregistrare, exact când el

intră în birou şi, mai departe, ştiu foarte bine ce a urmat. Ştiu fiecare cuvânt spus cu răceală şi cât de mult a durut să aud.

Mă aşez uşor pe un fotoliu şi închid ochii.

— Nu mai contează. Cuvintele spuse nu au fost aruncate doar de amorul artei. A vrut să mă rănească. Şi i-a reuşit prea bine.

— Sofia, fii realistă! îmi zice Tara. Dacă tu ai fi fost în situaţia lui, cum ai fi reacţionat? L-ai fi luat în braţe după ce auzeai declaraţii de dragoste din partea alteia şi el nu spunea nimic să o contrazică? Era rănit şi a vrut să fugă. Dar nu a fost capabil să te lase de tot până nu ne-a văzut că am venit şi că nu mai erai singură. Pentru că îi pasă!

Oare? cuvintele ei îmi răsună ca un ecou „îi pasă”. Oare chiar îi pasă?

— Mă doare prea tare… nu am fost decât un job pentru el.

— Un job neplătit, spune Cate. Adevăratul motiv pentru care i s-a părut dubioasă povestea lui Nicholas şi comportamentul faţă de tine, a fost că după ce el a plecat de aici, a întors toţi banii primiţi către Curte. A refuzat să fie plătit, susţinând că nu şi-a făcut treaba cum trebuia şi tu ai fost rănită.

Normal că am fost rănită. Dar nu de arme, ci de cuvintele lui.

Şi totuşi… de ce nu a luat banii? Dacă tot am fost un nenorocit de job, de ce nu şi-a încasat banii

pentru el?

— Poate că sexul a fost atât de bun, încât a făcut toţi banii, spun cu amar.

— Sofia!

— Ana Sofia!!

Toate ţipă la mine.

— Este prima dată când te aud vorbind aşa! exclamă Tara amuzată. Îmi place! Dar greşeşti!

Îmi frec obosită fruntea. Prea multe informaţii… Prea multe dovezi care mă fac să fiu nesigură pe mine şi pe ce începusem să cred despre el. Am sperat în tot acest timp că există o explicaţie, dar acum, când am dovezile în faţă, mi-e greu să le cred şi mă sperie.

— Deci, ce ai de gând să faci? o aud pe Amber. Vrei să aflăm unde e şi să te duci după el?

Fac ochii mari.

— Nu cred că pot să fac asta acum. Am nevoie de timp. Am nevoie să îmi limpezesc gândurile şi o să văd după aceea.

— Eşti sigură, baby? mă întreabă Cate.

— Da, spun cu hotărâre. Mai am nevoie de timp să uit durerea cuvintelor şi să fiu capabilă să îl înţeleg complet.

— Sofia, nu spune nimeni să te duci la el să îl ceri de bărbat, zice Amber, nici că ce ţi-a spus a fost frumos din partea lui, dar cred că acum merită măcar să îl confrunţi şi să ai o discuţie cu el.

— Aşa e, aprob încă nesigură. Dar încă nu pot

să dau cu ochii de el fără să îmi fie frică că el o să îmi vorbească la fel de urât. Dacă el chiar a crezut acele cuvinte şi doar că atunci a ştiut că e momentul potrivit să le spună? Lovit în orgoliu, şi-a arătat adevărata faţă?

Fetele rămân tăcute şi eu la fel. Au reuşit să sădească îndoială în sufletul meu, dar şi eu în al lor.

Cel puţin momentan nu sunt destul de puternică să îl confrunt.

Capitolul 15

Nicholas

Noul meu client are nevoie de mine doar la câteva întâlniri publice sau diferite evenimente cum este acesta, doar pentru că vrea să le arate prietenilor lui că este plin de bani şi îşi permite orice, chiar şi un bodyguard. Din fericire pentru mine, banii sunt extrem de frumoşi şi cred că mai mult mă plăteşte să nu îl dau de gol la amicii lui, că, de fapt, nu este un tip atât de interesant încât cineva să îi vrea răul. Dar eu îmi fac treaba cât pot de bine şi continuu să scanez restaurantul de eventuale pericole.

Este un restaurant elegant, genul de loc pe care Sofia l-ar frecventa. Dar ea nu ar veni la aceste petreceri, pentru că urăşte publicitatea. Îi place să stea în umbră şi să îşi trăiască viaţa

departe de astfel de mondenităţi false. Şi, din nou, mă trezesc că mă gândesc la ea. Lucru pe care îl fac constant de când am plecat. Au trecut aproape două săptămâni de când am lăsat-o singură în casa aia mare.

Eram sigur că dacă ceva i se întâmpla, casa aia la cât era de deşteaptă, ar fi pornit o alarmă, de aceea nu m-am mişcat de acolo până când am văzut una dintre prietenele ei pe care am recunoscut-o dintr-o poză din casă şi atunci am ştiut că nu mai e singură.

Din fericire, în maşină am găsit o sticlă de apă şi a fost tot ce aveam nevoie să pot rămâne acolo. Dar lupta cea mai tare s-a dat cu sufletul meu care ţipa să mă întorc, să o întreb cine dracu' e ăla de urma să vină la ea şi să o iubească. Să îmi spună cu gura ei că nu am însemnat nimic şi că ea urma să fie cu altcineva.

Aproape două săptămâni am regretat că nu m-am întors, dar cel mai tare am regretat cuvintele spuse. Motivul pentru care nu am avut curajul, de fapt, să mă întorc în casă. Pentru că ştiam că o făcusem prea lată. Am distrus un suflet prea frumos şi nu am mai avut curajul să o privesc. Nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte, dar acum ştiu sigur că mă urăşte.

Încerc să nu mă gândesc la ea, dar constat de fiecare dată că e în mintea mea neîncetat. Că o caut în fiecare maşină care trece, în fiecare brunetă pe care o văd, în fiecare dimineaţă când

îmi fac micul dejun…

Dar ea nu e. Nu mai ştiu nimic de ea şi cu greu mă abţin să nu mă transform într-un obsedat care o urmăreşte pe la colţuri, doar ca să se bucure de chipul ei de la distanţă câteva secunde. Şi cel mai greu îmi e să mă abţin să nu mă duc în Starbucks-ul unde intră în fiecare dimineaţă şi să o urmăresc cât îşi face ritualul ei obişnuit.

Aşa că strâng din dinţi şi îmi înghit amarul singur, într-un colţ de restaurant, ferit de ochii petrecăreţilor şi sper să ajung cât mai repede acasă unde ştiu că am să mă întind pe pat ca în fiecare seară şi o să adorm visând părul Sofiei pe pieptul meu, mâna ei care îmi caută tăria sexului, degetele mele care îi sărută pielea fină pe sâni, pe abdomen şi mai jos, până îi regăsesc umezeala dintre picioarele pe care şi le desface pentru a-mi face loc. Întotdeauna este udă şi pregătită pentru mine, iar în fanteziile mele nu am răbdare să îi iubesc fiecare centimetru al corpului ei, câteodată visez că o ling şi îi savurez păsărică, dar, de cele mai multe ori, mă pierd în ea şi o fut tare fără să îmi desprind buzele de ale ei. Dar de fiecare dată îmi dau drumul în mâna mea, în patul meu gol, iar imaginea ei dispare ca un fum şi eu rămân doar cu o urmă de aromă a Sofiei pe buze.

Cu toate că este cel mai dureros moment al zilei, este şi cel mai frumos. Singurul moment în care simt că mintea mea nu a luat-o razna şi ce am trăit alături de ea a fost real. Chiar dacă a fost o

minciună.

Fug de imaginea ei alături de cel care probabil acum o ţine în braţe, aşa cum i-a promis. Fug de realitatea crudă şi prefer să mă pierd doar în frânturi de amintiri alimentate de o poză pe care am minţit spunând că am pierdut-o, dar este singura imagine reală pe care o mai am a Sofiei. Dulcea mea Sofia, care acum e cu altul.

Trec de la agonie la extaz şi ăsta este ritualul în fiecare zi. Câteodată simt că îmi pierd minţile, dar mereu mă gândesc că măcar câteva zile am gustat Raiul alături de ea.

Gândurile îmi sunt împrăştiate când privirea fixă a unui bărbat asupra mea îmi atrage atenţia. Presupun că este unul dintre prietenii clientului meu, invidios că nu are şi el o gardă de corp. Nu ar fi prima dată. Însă acesta vine spre mine serios şi sunt pregătit să atac, pentru că atitudinea lui nu pare a fi una paşnică. Este de aproape aceeaşi înălţime ca mine, dar îmbrăcămintea lui pare să fie creată numai pentru el. Iar mişcările elegante cu care se deplasează spre mine, fac mai multe doamne să se întoarcă admirativ spre el.

Dacă n-aş fi bărbat şi eu cred că aş vrea să îl fut. Şi asta doar după zece secunde.

Din fericire, nu am astfel de înclinaţii, dar trebuie să fiu realist că periculosul ăsta care vine ţintă spre mine, e un tip bine.

Se opreşte la aproape un metru de mine şi, pentru o clipă, mă gândesc că poate el are alte

înclinaţii decât mine. Dar privirea lui continuă să fie la limita atacului, aşa că mă pregătesc.

— Nicholas Shannon, corect?

Vocea lui este dură, dar nu atât de nervoasă pe cât mă aşteptam.

— Cine întreabă?

— Putem să ieşim până afară câteva minute?

Ăsta chiar e dubios.

— Sunt în timpul serviciului şi nu îmi pot părăsi clientul. Aşa că aş aprecia dacă te-ai da din faţa mea să îl pot vedea.

Se uită în spate spre clientul meu care face ochii mari spre mine, neînţelegând ce se întâmplă, iar interlocutorul meu se îndreaptă spre el şi, chiar dacă acesta nu îl recunoaşte, se pare că unii prieteni ai clientului meu ştiu cine este individul ciudat. Apoi amândoi vin spre mine, clientul meu numai un zâmbet, ca un copil pe lângă Moş Crăciun, în timp ce tipul este la fel de serios şi cu privirea la fel de rece asupra mea.

— Nick, poţi să iei o pauză câteva minute.

Apoi se uită spre tipul care e cu mai bine de un cap mai înalt decât el.

— Puteţi să vorbiţi cât vreţi. Eu o să fiu aici şi aştept să termine Nick pauza.

Ce dracu'?! Parcă aş fi o curvă pasată de la un bărbat la altul. Mă uit urât la clientul meu care se face imediat pierdut printre ceilalţi invitaţi, înapoi la prietenii lui cu care a stat de la începutul serii.

Ştiu că nu va pleca de acolo nici peste 2 ore,

pentru că nu are curaj să intre în seamă cu vreo ţipă, să zic măcar că ar fi şanse să plece cu o femeie.

Mă uit din nou spre tipul ciudat.

— Este important, zice el.

Hm. Ce ar avea el important să vorbească cu mine? Dacă vreau să îl păzesc, ştiu sigur că o să am multă bătaie de cap cu el, pentru că pare un tip care creează probleme. Cel mai bine e să încerc să îi vând pe unul dintre colegii mei.

Trece pe lângă mine spre ieşire şi eu îl urmăresc până ajungem afară, într-un loc mai ferit de ochii petrecăreţilor, în spatele unor copaci.

Acolo se întoarce spre mine şi de-odată îmi dă un pumn în gură şi imediat sângele îşi face prezenţa în gura mea. La dracu', că mă aşteptam.

— Asta e pentru cum ai vorbit cu ea!

Mă dau un pas în spate pentru a-mi recăpăta echilibrul şi chiar dacă instinctul meu este să îl bat până îi sună apa în cap, cuvintele lui mă opresc.

— Sofia? întreb nesigur, pentru că atitudinea lui elegantă mi-a amintit undeva într-un colţ de creier, de ea.

Bărbatul mârâie nervos.

— Dacă nu aş şti mai bine cum stă treaba, te-aş bate doar pentru că ai tupeul să îi pronunţi numele. Şi poate că asta o să fac, dacă stau să mă gândesc mai bine la felul cum ai vorbit cu ea. Cu o ducesă.

Mă încrunt şi pentru prima dată vocea lui îmi pare vag cunoscută. Ceva mă duce cu gândul la bărbatul cu care ea a vorbit la telefon în ziua aia.

Decid să joc la cacealma.

— Presupun că tu eşti cel care o iubeşte pe această ducesă, nu?

— Normal că o iubesc!

— Şi atunci ce mai cauţi aici? Din câte ştiu am dispărut din viaţa ei de câteva săptămâni.

— Sunt aici să aflu dacă ai vorbit serios când ai plecat de lângă ea sau dacă ai jucat doar un rol ieftin cu acele cuvinte şi, de fapt, o iubeşti.

Îmi aşez sacoul şi mă îndrept de spate provocându-l din priviri.

— Este treaba mea.

Sunt pregătit pentru o nouă tentativă de lovitură, dar de data asta ştiu că o să i-o dau bine frumuşelului gelos, doar ca să i-o plătesc, pentru că din cauza lui am pierdut-o pe Sofia.

— Iar acum este şi a mea. De la bărbat la bărbat, vreau să ştiu adevărul.

— Du-te dracu'! Chiar nu este treaba ta! Fă-o pe ea fericită în linişte, că eu nu o să vă stau în cale. Am fost doar ceva de sezon din ce mi-am dat seama. Ca o alergie. Dar am trecut, aşa că poţi să o iubeşti cât vrei tu!

— Normal că o să o iubesc, pentru că e sora mea, idiotule!

Corpul şi mintea îmi rămân blocate. De-a dreptul stană de piatră şi nu ştiu ce să mai spun.

— Aşa că am tot dreptul să te întreb care este adevărul!

Cu greu aud ce spune pentru că în creierul meu amorţit nu mişcă decât gândul, că dacă ea atunci la telefon a vorbit cu el, iar eu am înţeles totul greşit? Sau cea mai mare parte a discuţiei…

— Tu eşti cel de la telefon, care i-a spus că o să vină alături de ea în câteva zile?

— Da, tâmpitule, îmi spune cu aceeaşi eleganţă în glas. Eu am încercat să glumesc pe seama ei, că tu o să pleci şi vin eu să am grijă de ea, dar ea dădea din cap, amuzată de aberaţiile mele şi la final mi-a spus că tu nu eşti ca mine şi că are încredere în tine.

Îmi trec mâinile prin cap, aproape smulgându-mi firele cu degetele nervoase şi abia aud ce mai spune.

Oh, Doamne, ce am făcut?!

*

Sofia

Caut probleme şi nu găsesc. Proiectele merg bine şi nimeni nu greşeşte, de parcă ar şti că nu am o stare bună şi abia aştept ca unul dintre ei să o comită, ca să îmi pot vărsa nervii pe cineva.

Au trecut câteva zile de când fetele mi-au prezentat dovezile ce ar fi trebuit să îmi liniştească sufletul, dar nu au făcut decât să mă agite şi mai tare. Dacă până atunci eram tristă şi

supărată, acum sunt vizibil iritată.

Şi nimeni nu vrea să facă măcar o greşeală la proiectul cu Tokyo sau la orice alt proiect, să mă pot descărca.

Pe la prânz primesc un telefon de la Santiago şi sper din suflet să nu mă întrebe ce fac când răspund.

— Ce faci?

Mârâi... Toată lumea mă întreabă ce fac, de parcă ceva s-a schimbat în viaţa mea ca să am şi eu o altă stare.

— Am treaba, îl mint, cu toate că nu reuşesc să mă concentrez pe mail-urile din faţă. Tu ce faci?

— Mă gândeam să trec pe la tine diseară. Eşti acasă pe la 7?

— Pe la 8, mai bine. Am o şedinţă care e posibil să se lungească.

— Bine. Vrei să şi mâncăm împreună?

— Până la ora aia sigur o să servesc cina pe aici.

— Bineee. Atunci trec diseară pe la tine. Nu stau mult, doar să îmi văd surioara preferată.

— Singura, de altfel...

— Unica!

Chicotesc şi el zâmbeşte. Închidem şi sunt un pic mai calmă. Efectul Santiago, care reuşeşte foarte uşor să îţi schimbe starea, din rău în bine... dar câteodată şi invers. Sper ca diseară să nu mă enerveze cu discuţii legate de Nicholas.

Da… Acum pot să îi pronunţ numele. Pot să îi gândesc numele. Dar încă nu am puterea să îl caut.

Din fericire, în şedinţă reuşeşte cineva să mă supere şi să mă descarc puţin. Cu eleganţă, bineînţeles, dar măcar energia negativă se mai risipeşte.

Ajung acasă destul de obosită, dar Santiago a spus că nu va sta mult, deci nu mă va obosi şi mai tare. Sper.

La 8 fix aud ciocănit în uşă şi strig la Santiago cât pot de tare să intre, ştiind că am lăsat uşa special deschisă să intre când ajunge.

Aud uşa când se închide şi ies repede din birou pentru a-l întâmpina.

Însă… nu este Santiago.

Rămân blocată când îl văd în faţa ochilor pe *el.* Atât de blocată, că iar nu pot să îi pronunţ numele.

— Bună, Sofia.

Vocea lui caldă îmi transmite fiori în tot corpul şi îmi reaminteşte de el aşa cum îl credeam la început: bun, atent şi dornic să mă sărute pe tot corpul.

Iar sclipirea din ochii lui îmi transmite şi acum aceeaşi senzaţie fierbinte.

— Ce cauţi aici?

Nu răspunde, dar trage adânc aer în piept.

Inima tremură în mine şi toate sentimentele mele sunt mascate de un teatru dur şi plin de

furie. Chiar dacă ceva în mine explodează de fericire că el e aici.

Dar… Dacă e aici să mă rănească şi mai tare?

— Din câte ştiu, nu ţi-am dat niciun telefon să te anunţ că sunt dornică de futai dur şi cu legat de mâini şi picioare, aşa cum mi-ai ofertat cu atât de multă dărnicie.

Nicholas

Este atât de frumoasă, încât cu greu mă abţin să nu sar dintr-un pas lângă ea şi să o cuprind în braţe. Mi-a fost atât de dor de ea… încă îmi este.

Dar ochii ei mă privesc cu furie şi îmi amintesc că am fost un bou care s-a purtat cu ea oribil. Fără ca ea să merite.

Eram decis să ies din viaţa ei şi dispus să rămân doar cu fanteziile legate de ea pentru restul vieţii. Dar fratele ei ciudat m-a făcut să văd lucrurile clar şi să îmi dau seama că trebuie să fiu aici, în faţa ei.

Aşa că sunt dispus să încasez orice lovitură venită din partea ei, dacă la final îmi va spune că mă iubeşte şi că îmi acordă o a doua şansă. Şi pentru asta sunt dispus să fac orice.

Doar că… mă port ca un idiot bâlbâit care nu îşi mai găseşte cuvintele. Sunt căcat pe mine de frică că o să o dau în bară şi mai tare şi o să îmi ratez orice şansă aş mai avea la ea.

— Din câte ştiu, nu ţi-am dat niciun telefon să

te anunţ că sunt dornică de futai dur şi cu legat de mâini şi picioare, aşa cum mi-ai ofertat cu atât de multă dărnicie.

Să-mi bag puia… nu e bine. Niciodată nu am auzit-o pe ducesa mea dulce vorbind aşa. Ce e mai rău, e că mi-o merit.

— Nu am venit pentru asta.

— Atunci ce vrei?

— Aa… în primul rând am venit să îmi cer iertare. Te-am rănit cu cuvintele mele ultima dată, pentru că am înţeles greşit discuţia cu fratele tău.

— De unde ştii că era el?

— Am avut o mică discuţie cu el aseară şi m-a… luminat.

Din reflex îmi trec degetul mare peste rana de la buza spartă de pumnul lui. Din fericire semnul nu este foarte vizibil, dar ea îl vede şi pare surprinsă şi… îngrijorată?

— V-aţi bătut?

— Nu. Doar m-a… luminat.

Respiră adânc şi îşi încrucişează braţele peste piept.

Pieptul ei plin de care îmi era dor. Şi buzele pe care vreau să le sărut cu poftă, până când rana mea sângerează când mă muşcă de buză. „Concentrează-te, idiotule!”

— Tu mi-ai dat o palmă, el un pumn… Mi-e frică să mă gândesc ce mi-ar face altă rudă de-a ta, încerc să glumesc, dar nu gustă umorul meu prost.

— Dacă nu vrei să afli, atunci de ce ai mai venit aici? Nu ştiu ce ai discutat cu Santiago, dar dacă te-ai răzgândit legat de banii pe care am înţeles că nu i-ai încasat, cred că ai datele de contact ale tipului de la Curtea Regală.

Este dură şi nu îi stă în caracter. Nici când se certa cu clienţii sau cu subalternii ei, nu le vorbea aşa, ceea ce mă face să cred că se forţează să arunce aceste cuvinte, pentru a-şi masca emoţiile. Asta sau… pur şi simplu mă urăşte de moarte. Şi gândul mă doare şi mă enervează.

— Ţi-am spus, Sofia, am venit pentru tine. Să îmi cer iertare.

— Pentru că mi-ai spus cuvintele alea oribile sau pentru că după tot ce trăisem împreună şi după ce ţi-am spus că eşti singurul bărbat în care am încredere, tu NU ai avut încredere în mine şi ai tras concluzia că sunt o paraşută care îşi împarte timpul şi cu altul!

— La dracu', Sofia! Pentru tot! Pentru că am greşit şi te-am rănit, chiar dacă erai ultima persoană pe pământul ăsta căreia aş fi vrut să îi fac rău!

— Şi cu toate asta mi-ai făcut cel mai mare rău!

— Pentru că asta se întâmplă când iubeşti cu adevărat pe cineva! Îl răneşti când eşti prost!

Face ochii mari şi rămâne blocată cu gura întredeschisă, dar cuvintele nu îi ies.

Şi ştiu că e momentul meu, pentru că văd cum

zidul din jurul ei se crapă. Explozia mea şi cuvintele spuse cu hotărâre o fac să se clatine. Acum ori niciodată, trebuie să fiu sincer cu ea şi îi spun:

— Te iubesc!

Ridic din umeri.

— Ţi-am spus asta şi în prima noastră noapte la casa din Hamptons, dar cu alte cuvinte. Apoi au urmat zile rupte din Rai alături de tine, dar…

nu mă simţeam demn de tine. Şi m-am folosit de prima scuză apărută în cale, când am auzit şi pe altcineva spunându-ţi că meriţi ceva mai bun decât un bodyguard şi am fugit. Dar… Te iubesc!

Oftez şi încerc să îmi potolesc vocea care aproape tremură.

Ea este în acelaşi loc, dar ochii umeziţi alimentează scânteia de speranţă din mine.

— Te rog să mă crezi, Sofia. Chiar dacă nu poţi să mă ierţi, azi, mâine… Sper că într-o zi ai să o faci.

— De ce?

— De ce?! Pentru că vreau să fiu cu tine şi să mă revanşez în fiecare zi faţă de tine pentru greşeala mea.

— Şi dacă o să mă răneşti din nou? Poţi să promiţi că nu o vei mai face?

— Nu pot să promit asta, atâta timp cât te iubesc. Pentru că sunt un idiot care o va lua razna când alt bărbat se va uita la tine, când cineva te va supăra, când o să te văd că te cerţi cu un client o

să te iau pe sus din birou şi tu o să te enervezi că nu te las să munceşti… Dar pot să promit că toate astea le voi face ca să te protejez. Să îţi apăr corpul şi sufletul.

Fac un pas spre ea şi când văd că nu se dă înapoi mai fac unul… şi încă unul, până mă opresc la doar câţiva centimetri de ea.

— Nu vreau să plec, Sofia. Vreau să rămân cu tine până când o să mă ierţi şi o să ai din nou încredere în mine.

Mă abţin să nu o ating. Cu greu, dar trebuie să evit orice metodă de a o manipula prin atingerile mele, pentru că vreau să fie decizia ei. Vreau ca ea să mă aleagă, pentru că îşi doreşte asta.

Aşa că fac din nou un pas, dar de data asta în spate, sub privirea ei confuză.

— Dar înţeleg dacă ai nevoie de timp. Şi sunt dispus să te aştept oricât e nevoie.

Capitolul 16

Sofia

Poţi să spui că sunt cea mai proastă femeie din lume, poţi să mă înjuri cum eu nu aş putea să o fac niciodată, dar l-am lăsat să plece.

Am vrut să îl iau în braţe, să îi spun că mi-a lipsit şi că îl iubesc, dar… nu m-am simţit total în siguranţă să fac asta. Părea prea uşor şi o voce în capul meu îmi spunea mereu şi mereu că trebuie

să îl mai las să fiarbă puţin. Să mai sufere un pic pentru durerea imensă pe care mi-a provocat-o fără un motiv real.

Să fiarbă în sânge propriu, cum ar spune prietenele mele.

Nu poţi să arunci nişte cuvinte atât de urâte şi să răneşti pe cineva într-un mod monstruos de rece şi apoi pur şi simplu să te aştepţi ca un „îmi pare rău” şi „te iubesc” să şteargă toată suferinţa.

De fapt… atunci când mi-a spus că mă iubeşte, pământul s-a cutremurat sub picioarele mele şi am crezut că pic din picioare copleşită de valul de căldură şi fericire care punea stăpânire pe mine. Dar tot atunci am ştiut că trebuie să îl mai fac să plătească, măcar un pic.

Aşa că l-am lăsat să plece. Dacă mă iubeşte cu adevărat, o să mă aştepte.

Şi m-am consolat cu gândul că nu voi regreta această decizie şi că o să merite. Chiar dacă şi atunci când m-am băgat în pat, am luat telefonul în mână, fiind pe punctul de a-i da un mesaj să se întoarcă, să vină lângă mine şi să nu îi mai dau drumul.

Dar am reuşit să mă abţin. Cu greu…

Nicholas

Sincer? A decurs mai bine decât mă aşteptam. Am ieşit din apartamentul ei cu un rânjet tâmpit pe faţă, ca un adolescent care tocmai vorbise

pentru prima dată cu fata de care e îndrăgostit.

Nu pot să nu mă gândesc la toate lucrurile bune din seara asta. Pe lângă faptul că am putut să revăd după atâta timp şi să îi simt parfumul o clipă când m-am apropiat de ea, sunt bucuros că nu m-a dat afară, nu mi-a spus că nu mă iubeşte şi cel mai important, nu mi-a spus că nu vrea să îmi mai acorde o şansă.

Dacă la început am fost eu cel tăcut, până la urmă mi-am găsit cuvintele şi am făcut-o pe ea să mă asculte.

După atâta timp, acum, în sfârşit, am un gram de speranţă.

Aşa că planul meu e simplu: aştept câteva zile şi apoi încep să îi trimit flori, să îi trimit filmuleţe cu animăluţe amuzante, pentru că ştiu că îi plac toate şi nu are unul preferat, să îi dau mesaje în care să îi spun că îmi e dor de ea… O să fac tot ce e posibil să o recuceresc şi în acelaşi timp să mă gândesc cum pot să îi dovedesc că poate să aibă încredere în mine şi că sentimentele mele sunt adevărate.

Dar, din păcate, a doua zi primesc un nou contract de la o firmă mare de maşini, care mă cere pe mine în mod special pentru trei zile în Los Angeles.

Din păcate sau din fericire.

Din fericire, pentru că jobul este foarte bine plătit, dar din păcate, pentru mă duce tocmai în capătul celălalt al ţării, mult prea departe de

Sofia.

Dacă o să mă cheme în timpul ăsta? Dacă mă sună să mă duc repede la ea să îmi spună că mă iartă şi că mă iubeşte? Mă învârt prin casă făcând planuri peste planuri, dar raţiunea îmi spune să îmi văd de treabă, că şansele ca ea să dea un semn aşa curând sunt extrem de mici. Aşa că îmi fac bagajele şi mă pregătesc de drumul din ziua următoare.

Planul meu o să meargă mai departe. O să îi trimit florile chiar dacă sunt plecat şi poate până mă întorc, o să găsesc ceva mai deştept decât filmuleţe cu căţei, pisicuţe şi urşi panda.

Pe drum spre casa clientului, mă uit din nou pe dosar.

Clientul este o femeie blondă, foarte ştearsă, care nu pare o persoană cu probleme, ba pare o poză luată din albumul de absolvire al acesteia… dar cu o întârziere de mai mulţi ani. Este fiica unul miliardar şi trei zile cât ea este în vacanţă în casa aceea, tatăl ei vrea să îi pună un paznic.

Aşa că pare ceva simplu. Sper să şi fie aşa.

Dar mi-e dor de Sofia. Gândul mă loveşte deodată, cum mi se întâmplă de foarte multe ori, în fiecare zi.

Am uitat total ce fel de om am fost înainte să o cunosc, fost soldat obsedat de ordine, chiar şi în pat. Acum numai gândul la ea mă face să fiu conştient că m-aş purta ca un căţel pe lângă ea, sărutând-o non-stop şi cu un zâmbet gigantic pe

chip.

Mi-e dor de Sofia. Chiar şi acum în maşină, lângă un şofer taciturn, îmi doresc să o am în braţe, să îmi afund nasul în părul ei, să îi simt mirosul dulce al pielii de pe gât, să îi sărut clavicula…

Să-mi bag… Sper că idiotul ăsta de lângă mine să nu îmi vadă excitaţia şi până ajung la client acasă să nu mai fiu cu ea sculată, că nu o să fie bine pentru imaginea mea. Cum ar fi? „Bună ziua!

Am venit cu paloşul la înaintare să vă protejez”.

Când ajung la vila respectivă sunt încă pierdut în gânduri legate de Sofia, dar de data asta am încercat să le direcţionez spre meleaguri mai decente.

Îmi iau geanta în mână şi o menajeră îmi deschide imediat uşa. Are aproape de 50 de ani şi un zâmbet cald pe faţă.

Mă pofteşte înăuntru, dar încă sunt absent.

Mă uit la ceas. Este ora la care Sofia se întoarce de la prânz şi de obicei serveşte o cafea la ea în birou după masă. La ora asta e o cafea mai slabă făcută de asistenta ei.

Oare se gândeşte la mine?

Menajera îmi face semn să trec de sufragerie spre terasa din spate şi mă conformez, scuturând capul.

Nu am fost deloc atent la jobul meu, la dracu’! Nu am fost atent la securitatea casei, nu m-am

uitat după ieşirile de urgenţă… Am plutit ca un idiot pe un norişor. O să fac cunoştinţă cu clientul-clienta şi apoi trebuie să mă apuc de treabă şi să fac o inspecţie a casei.

Ajung pe terasă cu menajera în spatele meu şi, prin ochelarii de soare, o analizez pe femeia blondă, cu părul galben până la umeri, îmbrăcată într-o rochie lungă, dar spartă, care îi descoperă picioarele lungi. Stă la o masă sub un cort elegant care o protejează de soare. Nu îi pot vedea chipul pentru că priveşte tăcută spre întinderea din faţa ei.

— Domnişoară, zice deodată femeia care mi-a deschis uşa şi aproape uitasem de prezenţa ei. Domnul Shannon este aici.

Se retrage şi văd că blonda rămâne nemişcată câteva clipe, apoi se ridică cu o eleganţă care îmi face inima să bată ca nebuna şi îmi trezeşte toate simţurile, şi se întoarce spre mine.

— Sofia…

Numele ei este ca o şoaptă scăpată dintr-un suflet chinuit şi dornic ca ceea ce e în faţa mea să nu fie încă un vis cretin ca toate celelalte care mă torturează aproape în fiecare noapte.

E aici, în faţa mea, cu peruca aia stupidă. Dar e ea. Hipnotizat, fac un pas în direcţia ei… sau doi… nici nu ştiu. E mai frumoasă ca oricând.

Dar… La fel de serioasă.

— Domnule Shannon, începe pe un ton rece şi mă opreşte din a înainta spre ea.

Îşi înlătură ochelarii şi pot să îi văd chipul obosit. Îmi dau şi eu imediat ochelarii jos să o văd clar, aşa cum am sperat în tot timpul ăsta. Să îmi vadă ochii plini de dor şi să citească în ei cât de mult mi-a lipsit.

— Am primit recomandarea pentru dumneavoastră de la o ducesă cu care aţi lucrat de curând. Mi-a spus nişte lucruri interesante despre dumneavoastră.

Ce dracu' de joc e ăsta?!? Nu înţeleg ce vrea să spună.

— Mi-a zis că sunteţi un încăpăţânat, cu o personalitate uşor dominatoare, care vorbeşte prostii atunci când e nervos. Dar totodată mi-a spus că sunteţi un om în care pot avea încredere.

Sunt pierdut în bătăile inimii mele. Oare aud ceea ce vreau să aud sau doar interpretez cuvintele ei aşa cum îmi doresc să sune?

— Dar nu prea aş pune preţ pe ce spune Ducesa… Şi ea are nişte probleme, dacă mă înţelegi… tot cu controlul. Cu toate astea…

Face o pauză şi bea o gură de vin din paharul mare de pe masă, punându-l la loc cu aceeaşi eleganţă, dar mâna îi tremură abia sesizabil. E agitată. O simt. Şi continuă:

— Cu toate astea aş vrea să vă fac o ofertă. Să fiţi garda mea de corp, dar nu pentru trei zile. Ci pentru… o lună, un an… zece ani…

Să fiu al dracu' dacă m-am mişcat în viaţa mea mai repede decât acum, ca să vin lângă ea. Cu

toate astea mă opresc la câţiva centimetri, cât să îi pot simţi parfumul îmbietor. Mi-e frică să o ating pentru că nu ştiu dacă oferta ei implică şi aceste atingeri. Mor dacă nu o sărut, dar vreau să fiu sigur că am permisiunea.

Control? E tot în mâinile ei.

Îmi ridic încet o mână spre obrazul fin.

— Îmi dai voie să te ating?

— Nu, spune ea şi inima mi se opreşte două secunde până continuă: Dar te rog să o faci.

Simt că toată povara lumii s-a ridicat de pe umerii mei. Îi cuprind obrazul cald în palma mea şi ea îşi lasă capul în această atingere, închizând ochii.

Apoi îi deschide brusc şi. se uită la mine aproape speriată.

— Asta dacă şi tu vrei… Oferta…

— Să fiu al dracu’ dacă din clipa asta o să mai păzesc pe altcineva în afară de tine! Toată viaţa o să îţi stau alături.

— M-ai rănit, zice cu tristeţe, dar şi eu te-am rănit. Chiar dacă nu am vrut, am făcut-o şi te înţeleg dacă acum tu vrei nişte timp să te decizi, pentru că nu vreau să renunţi la ceea ce faci, doar că nu vreau să te ştiu în pericol, iar lângă mine nu cred că vor mai fi alţi nebuni care să ştie cine sunt şi să vrea să mă răpească, dar o să te susţin cum vrei tu să îţi dezvolţi afacerea, ca să nu te plictiseşti de mine sau lângă mine şi să crezi că vreau un bărbat la cratiţă, cât despre control…

Cuvintele ei curg fără pauză şi, sincer, îmi vine să râd, dar mai mult îmi vine să o sărut. Îi cuprind faţa cu ambele mâini în timp ce ea turuie fără oprire şi îi spun răspicat, accentuând cu calm fiecare cuvânt.

— Sofia… Taci. Dracu'. Din gură. Şi lasă-mă să te sărut.

Se opreşte brusc şi îi acopăr gura cu e a mea, aşa cum trebuia să fac de când începuse să vorbească.

Doamne, cât de dor mi-a fost de ea şi felul cum îmi răspunde mă face să simt că şi ei i-a fost de mine. Corpurile noastre se lipesc şi o cuprind cu un braţ, în timp ce o mână mi-o pierd în părul ei trăgând-o mai aproape, pentru că vreau să o simt cu totul şi să nu o mai las să scape.

Dar, în timpul ăsta, trag uşor de peruca nesuferită şi îi eliberez părul frumos.

E a mea, în braţele mele şi nu îi mai dau drumul. Limba mea o gustă cu posesivitate, gura mea o savurează ca un flămând şi micile sunete de plăcere pe care le scoate mă înnebunesc.

— Te iubesc, Sofia, şoptesc şi nu o las să răspundă, pentru că îmi continuu sărutul, gustând profunzimea aromei ei, izul suav de vin, dulceaţa gurii ei.

Îmi strânge carnea de pe spate cu degetele ei subţiri, aproape înfigându-le în coastele mele şi cu greu se desprinde din sărut, în clipa când amândoi rămânem fără aer.

— Deci o luăm de la început? Un început proaspăt? îmi propune, privindu-mă cu ochii ei înlăcrimaţi în care văd clar fericire.

— Nu, iubito. Eu nu o iau de la capăt cu discuţiile despre control, iar tu să îmi atragi atenţia că nu trebuie să îţi spun „prinţesă”. Dar continuăm de unde am rămas. Când eu mă pregăteam să vin peste tine în birou şi să fac dragoste cu tine.

— Cu un vibrator în mână, nu?

Fac ochii mari şi îmi îndrept spatele ca să o văd mai bine.

— De unde ştii?

— CCTV. Camere de luat vederi prin casă.

— De ce nu mă surprinde… Să înţeleg că toate lumea a văzut spectacolele noastre?

— Nu. Doar ce ştiau că au voie. „Lumea” îmi respectă intimitatea şi nu au vizionat nimic altceva. Dar au fost nevoie să recurgă la aceste măsuri, astfel încât să ne dăm seama ce te-a făcut să fugi aşa repede.

— Iartă-mă, Sofia. Am greşit enorm.

O iau în braţe şi o strâng la piept, presărându-i sărutări pe păr.

— Şi eu am greşit, Nicholas. Pentru că te-am lăsat să pleci în seara când te-ai întors la mine. Chiar dacă ştiam adevărul şi înţelegeam motivul pentru reacţia ta, oricât de greşită a fost ea, mă încăpăţânam să neg că eşti sincer şi să am din nou încredere în tine. Aşa că am vrut să te mai chinui

câteva zile, până îmi dădeam seama ce trebuie să fac mai departe.

— Şi ai venit cu planul ăsta nebun…

Îmi trec degetele prin părul ei fin, aşezându-i cu grijă câteva şuviţe ce îi cad peste umeri.

— Mi-a fost dor de buclele astea, zic jucându-mă cu ele. Mi-a fost dor de zâmbetul tău… de privirea ta… de controlul tău.

— Control? Tu eşti cel care îşi doreşte control peste anumite limite.

— Şi eşti dispusă să mi-l oferi?

— Da, zice cu hotărâre. Nu ştiu cum, dar acum am mai multă încredere în tine decât înainte. Pauza asta m-a făcut să îmi văd cu adevărat sentimentele pentru tine. Te iubesc, Nicholas! Iar ce îmi ceri tu nu este control, este doar încredere absolută.

Zâmbesc.

— Aşa este. Pentru că în ceea ce te priveşte pe tine, niciodată nu am avut controlul. Tu l-ai avut. Între noi fie vorba… dacă cineva are personalitate uşor dominatoare, aceea eşti tu. Nu am să uit niciodată cum m-ai folosit în biroul tău, cum mi-ai oferit plăcerea de a te satisface cu degetele mele…

Cuvintele îşi pierd din volum, iar corpul meu retrăieşte toate acele clipe.

Sunt fericit până peste măsură că este din nou în braţele mele. E lângă mine. Sofia mea. Iubita mea.

Dar… înainte de toate, trebuie să iau în considerare un aspect, care mă face să mă desprind din îmbrăţişarea noastră pătimaşă, până când lucrurile nu avansează şi atunci o să fie prea târziu.

Capitolul 17

Sofia

Se îndepărtează de mine şi mă clatin ameţită de lipsa corpului cald lipit de al meu. Simt că mor dacă nu continuă să mă sărute şi apoi să facă dragoste cu mine. Ştiu că şi el vrea, dar de ce s-a îndepărtat?

Îşi trece mâna prin păr şi parcă e agitat. Confuz?

— Dar înainte de toate, trebuie să fiu perfect conştient de faptul că eşti clienta mea şi că trebuie să te protejez. Chiar dacă nu există un pericol momentan, eu sunt un profesionist şi nu pot să ajung în pat cu o clientă. Din nou.

A înnebunit?!

— Tu vrei să mă omori?!

Explozia mea îl face să rămână blocat. În viaţa mea nu am ridicat tonul aşa tare.

— Să-mi fut una dacă mai trec prin aşa ceva din nou! Nu există niciun job! Eşti concediat!

— Ana Sofia, o ducesă nu înjură niciodată!

Şi atunci îmi dau seama de zâmbetul pe care

şi-l ascunde cu greu. Face mişto de mine?!

— Din clipa asta eşti doar iubitul meu care are un singur rol: să mă iubească şi să facă dragoste cu mine câââât mai des, continuu eu pe un ton mult mai calm. De acord?

— Cred că este o ofertă mult mai bună decât prima. Dar accept aceeaşi perioadă de timp. O lună, un an… o viaţă.

Mă reîntorc în braţele lui şi de data asta nu mă mai lasă aşa uşor. Din nou sărutul este plin de poftă şi limbile noastre se ating ameţitor. Îmi simt corpul cald, iar umflătura din pantalonii lui mă apasă pe abdomen. Îmi împing şoldurile spre el, făcându-l conştient de descoperirea mea.

— Te vreau, îmi şopteşte.

— Este evident.

— Acum.

— Şi ce mai aştepţi?

— Să îmi spui unde e dormitorul.

— Sus pe scările din dreapta, a doua uşă pe stânga.

Mă ia în braţe şi urmează traseul indicat, sărutându-mă în continuare.

Chicotesc când se împiedică, dar nu îmi dă drumul. Mă muşcă de buză să mă pedepsească că râd de el, dar gestul e prea plin de erotism, ca să nu scap un geamăt de plăcere.

Ajunşi în cameră, scapă rapid de sacou şi printre sărutări îmi zice.

— Prezervative. Unde sunt?

— Tu nu ai?

Se uită la mine cu ochii mari.

— Nu! Până acum câteva minute chiar nu aveam de gând să mi-o trag cu vreo clientă şi nu am venit pregătit pentru aşa ceva!

— Păi nici eu nu am adus…

Şi ne uităm unul în ochii celuilalt şi la un semn, parcă citindu-ne gândurile, spunem în acelaşi timp.

— Tara!

— Tara!

— Pentru numele lui Dumnezeu, dacă are, o să îi fac statuie! zice şi chicotesc din nou.

— Aşteaptă-mă aici, am spus şi fug în camera ei, unde din fericire găsesc o cutie în dulapul din baie. Aproape expirată, dar mai are câteva luni de viaţă.

— Apucă-te să faci statuia! strig, revenind spre camera unde el mă aşteaptă.

Şi imaginea este pe placul meu.

Mă aşteaptă pe marginea patului, rezemat în coate, doar în cămaşa pe care a deschis-o la mai mulţi nasturi şi astfel îi pot întrezării corpul perfect, firele de păr negre de pe piept, muşchii încordaţii. Are un genunchi îndoit, iar celălalt picior lungit în faţă, doar în pantaloni şi picioarele goale.

Sunt blocată în pragul uşii cu ochii blocaţi pe imaginea acestui bărbat superb şi minunat, care este al meu. Doar al meu.

Ochii lui mă privesc cu aceeaşi intensitate întunecată specifică acestui mascul prădător şi corpul meu tremură când e străbătut de fiori calzi. Întinde o mână spre mine cu palma în sus.

— Vino la mine, prinţesa mea, îmi zice încet.

Cu paşi timizi, mă apropii de el.

— Nu sunt o prinţesă, şoptesc şi îmi pun mâna în a lui când sunt destul de aproape.

— Pentru mine întotdeauna o să fii prinţesa mea, regina inimii mele, cum o să simt că ţi se potriveşte atunci când te privesc.

— Linguşitorule…

Mijeşte ochii şi mă trage lângă el. Imediat sunt acoperită de corpul lui impunător şi îşi strecoară un genunchi între picioarele mele, forţându-mă să le îndepărtez. Îmi prinde mâinile de-o parte şi de alta a umerilor mei cu palmele şi îşi pierde nasul în părul meu, şoptindu-mi:

— Dar întotdeauna o să fii iubita mea. Pe care o ador şi o doresc mereu, ca un nebun. Nevoia de a te simţi lângă mine este ca un instinct primar.

Îmi sărută lobul urechii şi coboară uşor cu limba şi buzele umezindu-mi gâtul.

— Mi-e foame de corpul tău…

Continuă să mă lingă şi să mă sărute spre sâni, printre decolteul rochiei mele.

— Mi-e sete de corpul tău…

Îmi masează uşor sânul şi îmi strânge sfârcul între degete, iar cu nasul îmi caută celălalt sân.

— Mă sufoc dacă nu respir mirosul tău dulce.

Când limba lui îmi descoperă sfârcul întărit, îl suge cu putere şi gemete pline de savoare îmi ies printre buzele întredeschise.

— Sunt un surd dacă nu aud aceste sunete dulci care mă fac să fiu mai tare decât o piatră.

Apoi buzele lui le găsesc din nou pe ale mele şi ne sărutăm flămânzi şi dornici să ne contopim cu totul.

— Iar gura mea e mută dacă nu poate să îţi rostească numele, zice printre sărutări scurte. Sofia…

Corpul meu răspunde la fiecare atingere a cuvintelor lui, a buzelor moi care mă gustă cu poftă, a degetelor care trasează linii fierbinţi pe pielea mea, urcând pe picior pe sub rochie, între picioarele mele, până la lenjerie.

— Eşti udă, iubita mea? Eşti pregătită pentru mine?

— Mai mult decât pregătită…

Îmi descoperă umezeala din spatele lenjeriei intime şi scoate un sunet gutural, aproape animalic.

— Oh, Sofia, mă faci să mă grăbesc să intru în tine, dar vreau să îţi sărut fiecare fiecare centimetru al pielii care mi-a lipsit atât de mult…

— Treci la părţile importante, că nu mai pot să aştept. Te vreau, Nicholas.

— Oh, iubito, ce îmi place când îmi dai ordine. Ajută-mă să te scap de haine, să mă pot bucura de corpul tău gol.

De îndată ce scap de rochie şi lenjerie, îl eliberez imediat de hainele lui şi pielea goală lipită de a mea este ca o pătură caldă făcută exact pentru mine, mă încălzeşte, mă atinge, mă excită, mă face să îl ating la rândul meu peste tot şi să îl simt mai aproape, dar el imediat se aşază între picioarele mele şi mi-i le desface cât mai mult pentru a mă privi.

— De câte ori m-am masturbat gândindu-mă la momentul ăsta…

Nu apuc să răspund, că limba lui umedă mă linge de jos în sus de-a lungul despicăturii mele şi spatele mi se arcuieşte, oferindu-mă cu totul acestor atingeri ce îmi trimit fiori calzi în tot corpul. Mă gustă cu poftă şi sunetele masculine pe care le scoate contribuie la plăcerea pe care o simt tot mai aproape, cu fiecare atingere a limbii pe labiile mele pe care le suge, pe fiecare atingere a clitorisului pe care îl suge şi îl freacă. Şi când degetele lui îmi apasă intrarea prin mişcări circulare şi apoi intră în mine, aproape ţip de cât de bine îl simt, strigându-i numele.

Îmi pierd degetele în părul lui, dorindu-l mai adânc şi, ca răspuns, le bagă mai adânc în mine, iar cu barba scurtă mă zgârie plăcut, accentuând senzaţia dureros de plăcută. Degetele lui intră şi ies din mine şi cu cât limba şi buzele îi devin mai posesive, şi degetele lui îşi măresc ritmul simţindu-mi corpul care este tot mai aprins, tot mai aproape, tot mai încordat. Sunt tot mai

inconştientă de degetele care aproape îl trag de păr apăsându-l acolo, între picioarele mele şi îmi dau drumul strigându-i numele şi gemând cât pot de tare, în timp ce continuă să mă sărute acolo jos tot mai încet până convulsiile corpului meu se liniştesc.

— Doamne… Nicholas… reuşesc să şoptesc când glasul îmi revine.

— Da, iubita mea, sunt aici.

Aud foşnetul prezervativului şi îl simt la intrarea în mine. Şi trebuie să văd.

Stă între picioarele mele şi amândoi urmărim cum îşi prinde penisul la baza, apoi conduce capul membrului erect la intrarea în mine, frecându-l în sus şi în jos, umezindu-l cu lichidul meu. Intră încet, câţiva centimetrii, apoi îl scoate, îl simt cum intră din nou, de data asta puţin mai mult, dar iar îl scoate, iar senzaţia de tachinare mă disperă şi îl vreau mai adânc, mai repede…

— Nicholas… te rog…

— Ştiu, iubito. Dar avem tot timpul din lume.

Sub privirea lui întunecată de dorinţă, îmi schiţează un zâmbet în colţul gurii şi ştiu că îi place jocul acesta.

Din nou mă penetrează doar câţiva centimetrii şi iese, frecându-se de intrarea mea şi simt cum devin din ce în ce mai umedă. Îmi ridic şoldurile să forţez pătrunderea lui, dar mă opreşte punându-şi o mână pe șoldul meu imobilizându-mă. Şi corpul meu răspunde acestui gest autoritar

cu un val de fiori şi cu cât jocul continuă, cu atât simt că sunt din nou aproape de un nou orgasm.

Degetele mele se strâng în pumni şi el intră din nou, iese în acelaşi joc plin de tortură şi apoi intră în mine în forţă, tare, lung, adânc, iese de tot şi intră rapid la fel de puternic, iar iese şi intră, de data asta menţinând un rit mai rapid, iar eu simt din nou acele furnicături ce îmi cuprind corpul şi îmi dau drumul zgomotos, strângându-mă în jurul lui, dar el nu se opreşte.

Se apleacă asupra mea, acoperindu-mi gura cu a lui într-un sărut umed şi disperat şi mă pătrunde în forţă, încât abia simt când un orgasm mi se potoleşte, că imediat altul este pe cale să mă cuprindă şi sub mişcările lui puternice şi corpul lui dominant explodez din nou, iar de data asta şi el îmi strigă numele când îşi dă drumul, cu ultimele penetrări explozive şi puternice.

Se prăbuşeşte peste mine, epuizat, dar se menţine încă în coate, cât să nu mă strivească.

Apoi mă sărută cu aceeaşi ardoare, care cu greu se linişteşte şi transformă sărutul într-unul mai calm.

Aruncă prezervativul în coş sau pe lângă coş, nu că ar conta şi se lungeşte din nou lângă mine, luându-mă în braţe. Îmi mângâie spatele şi amândoi ne ascultăm bătăile inimii care încă nu s-au potolit.

— Ai treabă azi? zice după câteva minute în care îmi odihnesc capul pe pieptul lui.

— Nu. Am pus pauză zilele astea, cât aveam de gând să îmi testez noua gardă de corp.

— Perfect, răspunde misterios.

— De ce?

— Pentru că nu m-am săturat. Te vreau din nou.

— Nick… chicotesc, dar nu refuz şi el dintr-o mişcare mă ridică deasupra lui.

— Iubito, m-am săturat să mi-o frec toată ziua, gândindu-mă la tine. Trebuie să mă conving că nu visez.

Mă ridică puţin cât să îşi pună un nou prezervativ.

— Trebuie să luăm măsuri să scăpăm de prostiile astea.

— O să mă trec pe pastile.

— Atunci chiar că nimic nu o să mă mai oprească să intru în tine indiferent de loc şi timp.

Râd din nou, dar el se înfige în mine şi râsul îmi piere instant şi se transformă într-un geamăt de plăcere.

Mă prinde de şolduri şi începe să mă frece de el. Sunt tot mai conştientă de lungimea lui şi toate punctele erogene pe care le atinge prin mişcările acestea. Clitorisul meu se freacă de el, dar mă îndreaptă de spate, rezemându-mă cu palmele de pulpele lui încordate şi începe să îmi ridice şoldurile de-a lungul penisului rigid, tot mai repede, tot mai adânc, o mână îmi strânge cu putere sânul şi sfârcul, aproape dureros, dar mult

prea plăcut pentru corpul meu pătruns tot mai repede şi mai plăcut şi îmi dau drumul în timpul acestor mişcări înnebunitor de plăcute, iar după alte câteva secunde şi el are un orgasm puternic ce îl face să îşi înfigă degetele în carnea mea.

După câteva minute aproape leşinaţi de oboseală, mă joc cu degetele pe pieptul lui, în timp ce el urmează aceleaşi mişcări pe spate şi pe braţe.

— Destul de real pentru tine acum?

— Încă îmi pare că visez. E prea bine. Dar după ce o să beau nişte apă, cred că o să fie nevoie să mai verific dacă visez sau nu.

— Oh… spun încordându-mi corpul, care deja se resimte.

— Te doare? Am fost prea dur?

Îngrijorarea lui mă face să zâmbesc şi mă priveşte în ochi încercând să citească ceva pe chipul meu.

— Cred că nu sunt chiar aşa în formă ca tine. Sunt şoarece de birou şi nu prea am condiţie fizică. O să mă duc la sală.

— Nu ai nevoie de sală, Sofia. Corpul tău perfect are nevoie doar de antrenament…; în pat.

Mă sărută zgomotos şi îmi aşază din nou obrazul de pieptul lui.

— Am să te las un timp să îţi revii. O oră. Maxim două.

Încep să râd de apetitul lui nemărginit.

— Avem timp să facem o baie în piscină şi apoi

o să îţi fac un masaj, care îţi va ajuta corpul să îşi reintre în formă.

— Sună bine.

— Mie îmi spui…

Vocea lui este vicleană şi îmi ridic privirea spre el, mijind ochii.

— Fac orice, atâta timp cât am ocazia să te ating. M-am abţinut prea mult şi acum trebuie să compensez.

— Te înţeleg perfect.

O mişcare în zona de jos îmi atrage atenţia. El deja este excitat.

— Ignoră-l. Dacă ar fi după el, ar sta înfipt în tine 24 de ore din 24. Pe el nu îl interesează că păsărica ta mai are nevoie de pauze de refacere după asaltul lui sălbatic. E de ajuns să mi te imaginez în piscină şi imediat e treaz.

Penisul lui este din ce în ce mai tare şi sunt fascinată de acest organ perfect, ca orice parte a corpului lui.

— Presupun că mă visează goală… udă, nu numai din cauza apei, dar şi datorită atingerilor lui între picioarele mele.

Mârâie.

— Sofia, nu mă ajuţi. Vorbeşte-mi despre maşini ruginite şi animale la grădina zoologică.

— Mă tem că sunt în echipa lui acum. Nu pot să îl ignor la cât de apetisant e.

Şi mâna mea alunecă uşor pe abdomenul lui, până îl ating şi îl cuprind cu degetele, fin, lung,

deja extrem de tare. Pulsează în mâna mea şi nu rezist să nu mă duc cu buzele spre el şi să îi bag capul umezit în gura mea caldă.

— Iubito, ai spus că eşti obosită, nu trebuie…

Şi îl sug cu putere pentru a-i opri comentariile.

Îmi ajustez poziţia corpului cât să îmi fie mai comod să îl savurez, să îl ling pe vena încordată şi să îl cuprind cu buzele, iar când îl las să intre tot mai adânc în gura mea, gemete moi îmi eliberează pieptul.

— Înnebunesc când faci asta, spune încet.

Gemetele tale mă fac să îţi simt vibraţiile gurii în jurul meu şi… eşti bestială…

Repet sunetele şi înţep să îl sug mai cu putere, să măresc ritmul pătrunderilor lui în gura mea, buzele mele fiind prelungite de degetele care îl cuprind şi îl strâng la bază, atingându-i ouăle întărite. Îmi place la nebunie când degetele lui se împletesc în părul meu, ghidându-mă şi îndemnându-mă să îl duc tot mai adânc spre gâtul meu, până când aproape că mă înec, dar continuu, relaxându-mi gâtul şi primindu-l tot mai lung, tot mai repede.

— Doamne, Sofia, eşti fenomenală… Nu te opri, iubito… Aşa…

Îndemnurile lui sunt tot mai răguşite şi tot mai excitante şi îl strâng cu buzele, presându-l cu limba până îl simt cum se încordează. Un jet cald îmi atinge limba, iar eu continuu să îl ating până

mă reîntorc după câteva clipe în braţele lui.

Capitolul 18

După două săptămâni

Sofia

Nu credeam că există cineva pe lumea asta cu atâta apetit sexual.

Suntem la masă şi deodată îl văd cum se lasă pe spatele spătarului, privirea lui se întunecă şi îmi afişează acel zâmbet viclean, iar sclipirea din ochii lui îmi spune tot.

Fac ochii mari, iar el explică cu un aer nevinovat, dar păstrând aceeaşi dorinţă în glas.

— Eleganţa cu care mănânci boabele alea de mazăre, mă excită. Sper că de acum înainte o să mănânci mazăre doar în prezenţa mea şi nimeni altcineva.

A dracu' mazăre… Dacă ştiam când eram mică unde o să mă ducă, nu mai comentam atâta, încep să râd, iar el se încruntă ca de fiecare dată când râd la auzul sugestiilor lui posesive.

— Tu nu cred că eşti conştientă de cât de sexi eşti prin mişcările tale senzuale.

— Dar aşa mă mişc eu mereu. Nu ştiu cum să fiu altfel.

— Din fericire, limbajul elegant văd că e înlocuit în ultimul timp şi cu câte o expresie mai

vulgară. Care oricum mă excită maxim când te aud vorbind aşa, însă sper să îi sperie pe alţii. Dar tot trebuie să lucrăm la un mers mai de cartier şi să te învăţ să mănânci cu mâna. NU! Că o să te lingi pe degete şi e mai rău!

Oftează iritat, bătând cu degetele în masă.

— La dracu' că nu mai ştiu cum să o dau cu tine, să nu mă trezesc cu o hărmălaie de bărbaţi după fundul tău sexi.

— De aceea te am pe tine lângă mine, să mă aperi de bărbaţii ăia.

— Le rup picioarele dacă se apropie de tine.

— Aşa! Fii rău!

Chicotesc, iar privirea lui se îmblânzeşte.

— Te iubesc, prinţeso.

— Şi eu te iubesc, prinţul meu.

Alinturile noastre au devenit obişnuite şi este singurul care îmi mai spune aşa fără să deranjeze sau să îi mai atrag atenţia.

Şi fetele mai au mici scăpări, dar pentru a mă tachina şi, în cazul lor, doar mă amuză.

— Deci… hai să îţi arăt ceva.

Se ridică în picioare şi mă ia de mână, trăgându-mă la pieptul lui.

— Ce?

— Prinţul tău are un cal alb şi se împinge cu pelvisul în mine arătându-mi că este deja excitat şi ridică de câteva ori din sprâncene cu subînţeles. Hai să îţi arăt cât de bine îl călăreşti.

— Nicholas! îl bat cu palma peste piept în

glumă, prefăcându-mă că sunt o pudică. O prinţesă nu face aşa ceva!

— Nu călăreşte?

Se încruntă şi râd.

— Ba da, dar nu vorbeşte despre asta.

— Atunci nu vorbim, iubito, doar călărim.

Şi mă ridică în braţe susţinându-mi fundul cu palmele, iar eu îi cuprind talia cu picioarele şi mă conduce în dormitor.

În dormitorul nostru, pentru că, de îndată ce ne-am întors din Los Angeles, s-a mutat la mine. Nu am fi rezistat să mai stăm nedespărţiţi.

Lucrez tot mai mult de acasă, pentru a petrece aproape toate pauzele lângă el, iar când uit să mă opresc din muncă, vine peste mine în birou chiar dacă sunt în convorbire cu cineva şi începe să îşi desfacă cămaşa sau să îşi dea jos tricoul de pe el, apoi îşi desface şi nasturii de la pantaloni în faţa mea, fixându-mă cu privirea lui animalică şi plină de dorinţă. Dacă nu reuşesc să mă opresc din ceea ce fac, continuă prin a-şi băga mâna în boxeri şi, când şi-o scoate afară sub privirea mea pierdută, frecând-o încet, iar eu pot să văd cât e de excitat, nu mai pot să vorbesc, aşa că închei imediat orice şi atunci sunt din nou a lui.

Mă bucur de momentele în care şi eu pot să îi fac acelaşi joc atunci când el discută cu clienţii lui. De când ne-am întors în New York, a mai acceptat doar câteva joburi de câteva ore, de preferat în timpul zilei, dar în principal s-a ocupat de

dezvoltarea afacerii, promovarea ei şi angajarea unor noi oameni, pentru că experienţa lui ca gardă de corp a unui membru al familiei regale spaniole nu a trecut neobservată şi asta i-a adus şi mai mulţi clienţi, mult mai serioşi. Din fericire asta e tot ce am putut să fac pentru el, pentru că nu a acceptat alt ajutor. E foarte fericit cu ceea ce face şi sunt zile în care e mai ocupat decât mine. Iar atunci eu trec la conducerea jocurilor şi mă dezbrac în faţa lui cu mişcări lascive, care ştiu că îl înnebunesc.

*

— Sigur nu vrei să stai? Fetele chiar te plac şi insistă să rămâi cu noi zilele astea.

— Sofia, este weekend-ul vostru şi nu am de gând să vă schimb tradiţia după atâţia ani. Sunt sigur că aveţi nevoie de timp ca între fete, iar eu o să mă simt în plus.

Suntem amândoi în maşină spre Hamptons, unde el mă conduce pentru a-mi petrece zilele cu fetele.

— O să îmi fie al dracului de dor de tine, până vin să te iau duminică, dar profit de zilele astea să mă văd cu câţiva clienţi pe care i-am amânat, pentru că am preferat să mă pierd în tine, decât să îi văd.

Chicotesc, amintindu-mi momentul în care el se pregătea să plece la o astfel de întâlnire, iar eu nu am rezistat când l-am văzut în costumul lui negru, să nu pun stăpânire pe corpul lui şi să îl ţin

prizonier pentru următoarele ore.

— Şi mie o să îmi fie dor de tine. Dar o să ne auzim la telefon sau pe videocall.

— Hmm… înainte de culcare, când eşti singură în cameră şi goală sub cearşafuri. Chiar te rog!

Ridică din sprâncene cu subînţeles şi se linge pe buze.

— Deja mi-e dor de gustul tău.

De îndată opreşte maşina pe marginea autostrăzii şi mă sărută cu poftă, apoi ne continuăm drumul.

— Dacă nu era aşa aglomerat drumul, mă urcam pe tine, aici, fără ezitare. O rută mai ocolită nu avem?

— Doar drum drept. Poţi să găseşti o parcare şi vedem cum ne descurcăm.

El priveşte în faţă preocupat.

— Mda… Din păcate sunt aglomerate şi alea la ora asta. Dar ştiu un loc mai retras, aproape de porţile de la intrare.

— Ăăă… nu e ascuns.

— Vorbeşti serios? Adică m-aţi văzut şi când am stat acolo?

— Dap. Sunt nişte camere mai mici.

Mârâie.

— E un loc unde nu aveţi camere puse?

— Nu prea… dar nimeni nu le verifică, decât dacă e necesar.

Zâmbeşte malefic.

Atunci ăla e locul unde facem o mică staţionare înainte să te las pentru următoarele două zile.

*

Ajungem la vilă cu o mică întârziere şi mă opresc la prima oglindă mai mare pentru a-mi aranja părul ciufulit şi hainele mototolite.

Fetele sunt pe terasă, deja la al doilea pahar de vin, probabil.

Le salutăm şi le pupăm pe fiecare în parte, pentru că ele îl plac foarte tare pe Nicholas, încât îl simt deja ca parte din grupul nostru.

— Deja a început să se aglomereze traficul? întreabă Amber.

— Sau v-aţi oprit pentru una mică? zice Cate privindu-ne pe sub sprâncene şi zâmbind cu subînţeles.

— Trafic? răspund ruşinată.

Ele chicotesc toate deodată şi observ că Nicholas aprobă din cap la întrebarea lui Cate, rânjind cu tot chipul.

— De aia am venit cu jucăria mare. Să evit nebunia care s-ar fi format pe autostradă la ora asta.

Şi Deanne arată spre jucăria mare care este elicopterul „parcat” pe întinderea verde.

— Plus că nu aveam cu cine să mi-o trag rapid prin vreo parcare, ca să vin cu maşina ca alţii…

Şi completarea ei mă face să roşesc şi mai tare, dar Nicholas râde şi mă lipeşte mai aproape

de el.

— Tu ai pilotat? întreabă el pentru a schimba probabil subiectul.

— Singurică, răspunde ea mândră. Se pare că mă descurc mai bine în aer decât în maşină.

— Deanne are o problemă cu viteza şi a lovit vreo două maşini numai în ultimul an, explică Tara cu nasul în pahar.

— Îmi place să merg cu viteză, dar cel mai tare urăsc să stau în trafic. Doar că se întâmplă câteodată ca graba să strice… maşina. Însă în apărarea mea, am să spun că nu sunt o inconştientă să risc viaţa altora şi aceste accidente au fost doar mici tamponări superficiale. Aşa că am decis să le evit şi pe acestea, deplasându-mă cu elicopterul.

Zâmbeşte şi bea din paharul cu vin.

— Doamnelor, începe Nicholas, mi-a făcut plăcere să vă revăd, aşa că am să vă las să vă distraţi.

Îmi mângâie umărul şi mă sărută pe păr, în timp ce fetele încep să protesteze şi să insiste ca el să mai rămână. Ştiu că micile lui gesturi sunt făcute să îmi transmită că îi e greu să plece de lângă mine, dar cu toate astea nu se lasă înduplecat de ele, scuzându-se că nu vrea să ajungă în oraş foarte târziu. După ce îşi ia la revedere de la ele, îl conduc la uşă.

— Apropo, mereu uit să îi mulţumesc Tarei.

— Pentru?

— Pentru proviziile de prezervative lăsate în Los Angeles. Îmi place că e mereu pregătită.

— Nu te lăsa înşelat de aparenţe.

— Adică?

— Lenjeria intimă, prezervativele… chiar sunt lăsate în speranţa că într-o zi cineva le va folosi. Dar nu cred că se gândeşte la ea. E o fire prea romantică care încă îşi aşteaptă sortitul, chiar dacă la suprafaţă e convinsă că nu o să vină.

— Şi între timp nu… caută?

Ridic din umeri.

— Cred că a încetat să caute. Doar speră că o să pice de undeva.

— Hm…

— Astea sunt fetele mele. Cu pretenţii la ce e mai bun. 3 plus.

— 3 plus?

— Aa… nimic. O glumă de-a noastră, chicotesc şi îi fac cu ochiul.

Îşi lipeşte buzele de ale mele şi imediat limba mea o atinge pe a lui, primindu-l caldă. Nu pot să nu îmi simt corpul cum se aprinde în îmbrăţişarea noastră, sub sărutul lui fierbinte, care dintr-o atingere suavă, îşi schimbă intensitatea, devenind mult mai intens. Intim.

Nu ne desprindem buzele decât după clipe lungi, când suntem la limita de a duce atingerile mai departe.

— Lasă-mă să plec, altfel, te duc direct sus în cameră şi o să te fac să ţipi atât de tare, încât o să

vină fetele să verifice dacă nu cumva te omor de plăcere.

— Mi-e greu să te las. Sigur nu vrei să rămâi măcar în seara asta?

— Oricât de mult mi-aş dori să pot să dorm şi azi în braţele tale, trebuie să vă respect prietenia şi să mă duc acasă unde o să aştept să mă suni.

Îmi face cu ochiul şi mă sărută scurt pe buze, dar din nou sărutul devine intens.

— La dracu', femeie… mă omori…

Vorbele sunt spuse printre buze, cu durere în glas şi cu pelvisul împins în mine pentru a-mi arăta tăria din pantaloni.

— Mă faci să mă simt ca un adolescent mereu excitat, încă din clipa în care te-am cunoscut.

— Şi de aceea te iubesc atât de tare. Că mă doreşti atât de mult şi nu încetezi să îmi arăţi.

— Întotdeauna, prinţesa mea iubită.

— Te iubesc, prinţul meu! Şi îl sărut din nou.

*

— Nu cred că te-am văzut vreodată atât de fericită, îmi spune Amber când mă reîntorc la ele după plecarea lui Nicholas.

Am sufletul greu, pentru că deja îmi este dor de el. Dar continuu să zâmbesc fericită şi mă aşez pe canapea lângă Deanne şi iau paharul de vin întins de Tara, care îmi spune:

— Nu cred că am văzut vreodată o femeie atât de îndrăgostită. De fapt nu cred că am văzut doi oameni atât de îndrăgostiţi ca voi doi.

Toate îmi zâmbesc şi iau o nouă gură de vin.

— Este atât de evident? le întreb.

— Baby, străluceşti! răspunde Cate. Şi, de fiecare dată când vă văd împreună, abia vă ţineţi mâinile unul departe de celălalt.

Chicotesc şi zic:

— E… minunat. El e minunat. Şi nu ne săturăm unul de celălalt.

— Ştim… Ştim… Ne-ai mai aruncat tu firimituri despre cât de mult te consumă şi ne-am cam dat seama că ăsta e motivul pentru care săptămâna trecută ai fost doar două zile la birou.

— Am lucrat de acasă.

— Vrei să spui că „l-ai lucrat” de acasă…

Râd vinovată şi amuzată de observaţia Tarei, aşa că ridic ca o inocentă din umeri şi desenez un cerc imaginar ca al unui îngeraş, deasupra capului meu.

Deanne se împinge cu umărul în mine şi râdem toate.

— Dar eu am doar o singură întrebare, începe Cate. Mai exact 3 plus… plus cât?

Beau o gură de vin şi oftez cu acelaşi zâmbet visător pe chip.

— Fetelor… cred că am avut vreo două zile în care a fost şi de zece!

Şi-atunci ele explodează, dar cel mai tare Amber care mi-o aruncă:

— Du-te-n puii meu de norocoasă! Trebuie să sărbătorim!

Ciocnim toate şi, printre felicitări, Cate zice:

— Bărbatul ăsta ne face să ridicăm standardul? Nu mai e 3 plus, ci 10 plus?

— Hai să nu exagerăm… Unele dintre noi nu au avut parte nici de 1 plus, aşa că rămânem la 3, că poate aşa am şi eu o şansă în viaţa asta. Ridicăm ştafeta pe parcurs.

Ne uităm la Deanne care bea din paharul cu vin şi niciuna nu pomenim de problema despre care ne-a interzis să mai discutăm.

Dar, de data asta, îmi petrec braţul peste umerii ei şi îmi ciocnesc paharul de al ei.

— Să bem pentru bărbatul care într-o zi o să apară în viaţa ta şi o să îţi ofere orgasme multiple până când o să uiţi cum te cheamă.

Ea îmi zâmbeşte şi mai loveşte o dată paharul de al meu.

— Să bem pentru bărbaţii care vor atinge aceste standarde.

Şi toate ciocnim paharele între noi, cu speranţa că într-o zi toate vom avea pe cineva deosebit lângă noi, cineva la fel de deosebit ca Nicholas, bărbatul care este acum viaţa mea.

Mă uit la surorile mele de suflet şi ştiu că într-o zi vor fi la fel de fericite ca mine, pentru că merită. Toate femeile merită să fie aşa. Euforice, iubite şi apreciate. Adevăratul 3 plus.

— Să bem un pahar de vin pentru asta! Şi mai ales pentru noi!

— Sfârşit –